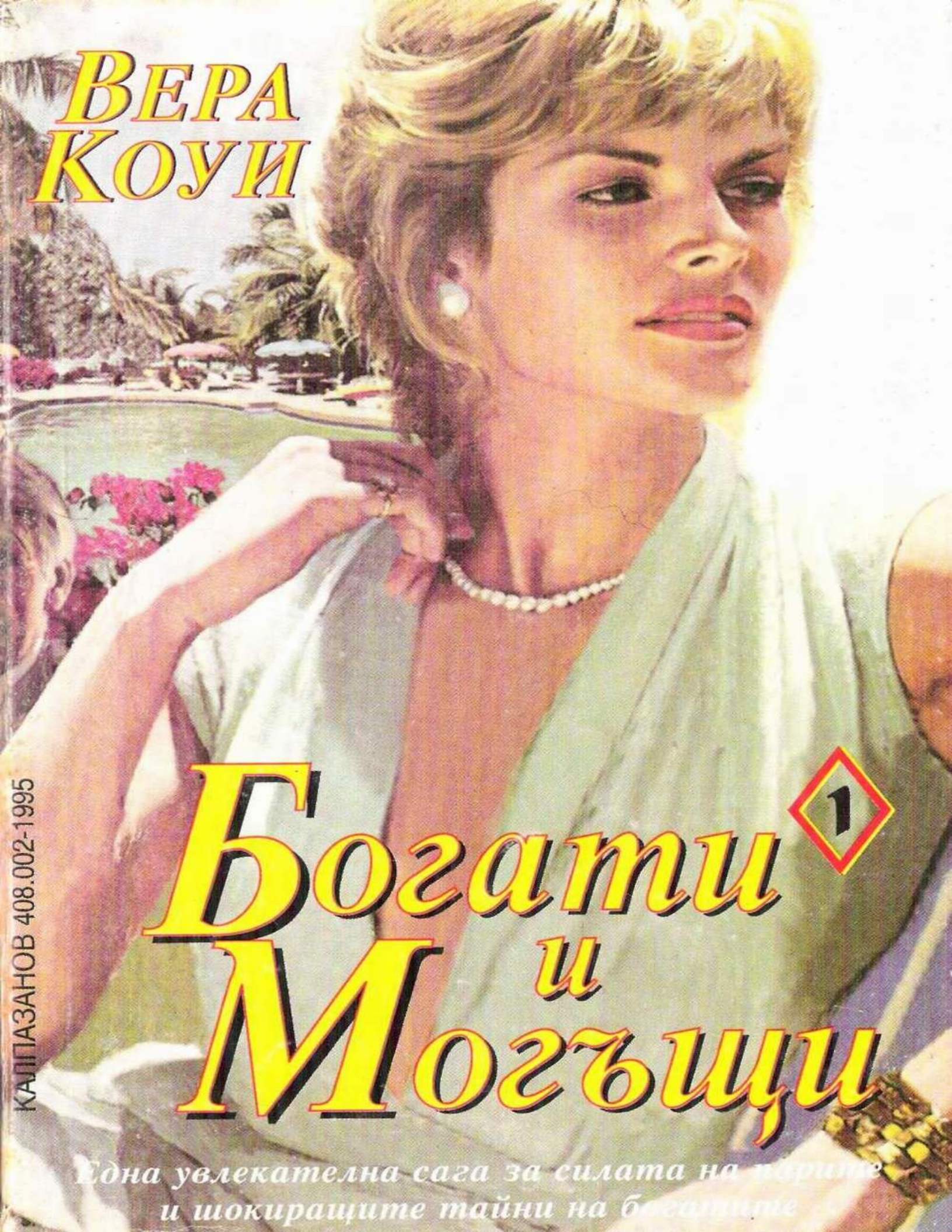

Вера Коуи

Богати и Могъщи

1

Една увлекателна сага за силата на парите
и шокиращите тайни на богатите

КАПАЗАНОВ 408.002-1995

ВЕРА КОУИ
БОГАТИ И МОГЪЩИ 1

Превод: Явор Димитров, Йорданка Минкова

chitanka.info

Забележимото лице на Лиза Шеридън е известно навсякъде по света, но тя е абсолютно непозната за семейството на известен милионер, на когото става любимка и той я обявява за своя законна дъщеря.

Преди да поеме управлението на огромната империя, красивата наследница ще се изправи пред алчните, защитаващи интересите си наследници, които на всяка цена искат да запазят властта си в света на богатството и привилегиите. Но в поразяващи конфронтации с добре прикрити тайни Лиза ще открие страстната любов и тя ще засенчи всичко останало.

ПРОЛОГ

Когато се събуди, Елизабет Шеридън видя със задоволство, че стрелките на малкия й часовник показваха четири и четирийсет и пет сутринта. Беше уморена от часовата разлика, но вътрешната й нагласа пак й беше помогнала. Преди да легне да спи, си повтори този час и биологичният й часовник бе свършил останалото.

Тя се протегна, прозина се, отритна тънкия чаршаф — единственото, с което се завиваше. Мрежата против комари я предпазваше от насекомите, които на този Бахамски остров хапеха и оставяха белези, приличащи на целувката на смъртта. Между ребрата на транспарантите струеше жълта светлина и падаше върху голото й тяло. Червенината на утрото обагряше стаята — спокойно тиха, ако не се смята сутрешното птиче цвърчене и постоянният утешителен шепот на вълните. Бунгалото бе точно на морския бряг и затова го бе избрала. С приятния си розов цвят то приличаше на стара, но красиво увехнала роза. Елизабет изскочи от леглото, отиде до прозорците и дръпна транспарантите. Слънчевата светлина се втурна от морето като лазер и тя присви очи срещу блясъка. Те бяха големи, дълбоки, със зелени малки жълти точици като очи на котка и също така чувствителни към светлината. Елизабет усети топлината на слънцето, която обливаше голото й тяло, и подложи лице на неговата благодат с притворени очи, защото то заслепяваше като венецианска монета. Предстоеше още един прекрасен ден.

Обърна се към избелелия нащърбен скрин и погледна лицето си в огледалото. Безупречно. Нямаше никакъв недостатък. Тя взе фибите, внимателно оставени от предната вечер, вдигна гъстата си руса коса и я заболе уверено, преди да сипе вода от голямата порцеланова кана в легена. Нямаше течаща вода. Този остров бе малък и отдалечен, населяван само от няколко семейства, които отглеждаха кози и обработваха малки градини. Бе останал незасегнат от туризма, който започваше да обхваща други острови. Черпеха вода — чиста и прохладно свежа — от един кладенец.

Елизабет изми тялото си с кърпа, която мокреше и изцеждаше многократно. След това цели две минути си търка зъбите. Накрая почисти лицето си с бебешко масло и отстрани излишъка с розова вода, преди да сложи противоалергичен хидратант.

Тъкмо оправяше връзките на банския си, когато на вратата се почука и познат глас пропя:

— Твоят любезен гримьор е. В приличен вид ли си? — Влезе, без да чака отговор. — Добро утро, пиленце! Готово ли е лицето ти?

Хари Паркс бе нейният visagiste[1], откакто стана „безупречно съвършено момиче“. За Хари Паркс казваха, че може да превърне дъщерята на Дракула в момиче на мечтите. Той остави кутията, в която носеше сечивата на своята професия, и каза весело:

— Каква невероятна сутрин, и то в много отношения. Познай кой току-що е умрял?

— Да не е операторът?

— Не дай боже, пиленце! Ако продължаваш така, би могла да кажеш, че е самият Господ.

— Режисьорът?

Хари сви устни. Тя нямаше и капка чувство за хумор.

— Не… самият крал Темпест. Чух го по радиото. — Хари не ходеше никъде без транзистора си. — Прекъснаха програмата, за да го съобщят. Изглежда, прекъсват на всеки час, откакто се е случило. Той беше крал не само на своя собствен остров, ей оня там — Темпест Кей, но и на всички Бахамски острови.

Хари отиде до прозореца и се загледа жадно в един по-голям и по-зелен остров на половин миля от техния.

— На този остров не можеш да стъпиш… освен ако не те поканят. Къщата му е на върха на хълма… можеш само да я гледаш през дърветата… истински палат… както казват всички. Доста по-голям и по-хубав от този на нашата кралица.

Елизабет, по-висока от него с шест инча, погледна над главата му през тюркоазното море, което сега изглеждаше като позлатено, и видя сред гъстите стари дървета на острова една огромна къща от бледорозови тухли с блещукащи на слънцето прозорци. Бе боядисана в искрящо бяло.

— Никой не знае колко е богат… само дето предполагат, че има пари повече от всеки друг. Билиони, казват… билиони и билиони. Този

остров е негов и онзи на север, както и Темпест Кей. — Хари въздъхна с дълбока завист. — Можеш ли да си представиш да си толкова богата?

Хари четеше с истинско настървение светски рубрики и клюкарски списания. Поглъщаше изданията „Куин“ и „Харпърс Базар“, както и всяка дума, написана от Уилям Хики. Знаеше кой с кого се е развел и защо, кой с кого спи и къде, кой кого мами и как. Следеше с всепоглъщащ интерес какво прави хайлайфът.

Докато гледаха, един самолет прелетя отгоре, направи вираж към Темпест Кей, снижи се и кацна. Беше Лиър Джет.

— Обзалагам се, че е някой от семейството — каза възбудено Хари. — Всички имат частни самолети. — Изпъкналите му сини очи светеха и лицето му гореше. Той, Хари Паркс, наистина видя онова, за което по-късно щеше да прочете. — О, как бих искал да бъда там и да видя всичко!

— Но сега един снимачен екип ме чака — припомни Елизабет и отвърна поглед.

Хари направи гримаса.

— Добре, добре.

Елизабет седна на един стол с лице към прозореца, за да пада ослепителната светлина право върху нея. Хари отвори кутията си и започна да вади съдържанието: флакончета, четки, туби, пръчици. Щом се хванеше за работа, той превръщаше красотата на Елизабет Шеридън, дадена й от Бога, в нещо извънземно. Напълно съответства на същността й, мислеше той, като я гледаше кисело. Бе истински професионалист. Не цапаше. Тя бе изцяло готова за неговата работа, дори за грим на тялото, с изключение на гърба, който нейната фризьорка Бес щеше да нагласи по-късно. Банският бе необходим, защото рекламата щеше да се снима във водата. Целта на това изпълнение бе да се изтъкнат качествата на най-новото допълнение към гамата на „Безупречно съвършенство“ — непромокаемата козметика. Елизабет щеше да бъде през цялото време под водата. Снимките щяха да започнат в шест часа сутринта, за да се хване светлината в нейната абсолютна яснота, която щеше да изчезне, щом слънцето изгрееше напълно.

Хари се залови за работа, но не престана да говори:

— Чудя се кой ще му наследи парите. Предполагам, че доведените му деца. Дъщеря му винаги ходи с протегната ръка, освен

когато не е пъхната в нечии панталони. Бясна кучка! Казват, че е ненаситна. Колко неща съм чувал за нея, но няма да отегчавам слуха ти, обич моя. — Това бе лукав намек, тъй като се знаеше, че Елизабет Шеридън не се интересуваше от „такива работи“. — Видях я веднъж, както се казва, досущ гола и Господ ми е свидетел, че доста плът показваше. С рокля, разтворена до пъпа, и без бикини… накичена с диаманти и воняща на секс. След нея е най-малкият син — най-големият е пияница — истински плейбой. Един мой приятел работи в „Джейвс и Хоукс“ и казва, че Дан Годфрей плаща хиляда лири за костюм. Хиляда лири! — Хари пак въздъхна с дълбока завист. Той обичаше хубавите дрехи. — Сега с това, което ще наследи, би могъл да си позволи дори златни дрехи… наведи глава… и тази къща. Пълна със скъпоценности. Както знаеш, те са англичани по произход. Основният клон на родословното дърво — онзи с титлите — още живее в Англия, но казват, че нямат и пукнат грош… загубили са ги преди много години. Обзалагам се, че сега са на колене и се молят да са споменати в завещанието…

Елизабет остави гласът му да тече като вода. Ако това я засягаше, би могла да разкаже на Хари всичко за Темпестови от Англия. Като малка живееше в дома за бездомни деца „Хенриета Филдинг“, който се намираше зад входа на Темпест парк. Всяко лято тя ходеше с останалите деца на годишното награждаване, което винаги се провеждаше в двора, където след състезания, народни танци и почерпка със сандвичи и шунка, сладки и сладоледи всички се подреждаха в една линия, за да посрещнат контеса Темпест, председател на настоятелството на дома, която идваше да ги види как са, да дари някъде усмивка, другаде ласка, преди да раздаде награди на покланящите се момичета. Нямаше момчета. Госпожица Хенриета Филдинг, бивша гувернантка в семейство Темпест, беше върла феминистка. Елизабет още държеше в библиотеката си книги, които беше получила като подарък за най-висок успех. „Малки жени“, „Какво направи Кати“, „Дивото“, „Див свят“, „Робинзон Крузо“ и все такива, освен последната, която й подариха, преди да напусне дома на шестнайсетгодишна възраст — едно красиво илюстровано издание за Темпест Таурс. Елизабет бе видяла картини, които на децата не се разрешаваха да гледат. Те породиха у нея нов интерес, запалиха я по провинциалните къщи.

След години се върна в Темпест Таурс като турист, плати половин крона и последва един екскурзовод из онези стаи, които бяха отворени за посетители. Тогава тя откри разликата между картините и действителността. Бе болезнено очевидно, че сега времената бяха тежки. Там, където някога по облицованите с коприна стени висяха картини, сега имаше тъмни петна. Липсваха мебелите, на които се бе наслаждавала тайно, и се натрапваше общо впечатление на разрушение и западналост. Ролите се бяха сменили. Тя, която беше едно бездомно дете, сега бе известен модел и печелеше добре, а Темпестови бяха принудени да отворят къщата си за посетители. Това я радваше.

Домът „Хенриета Филдинг“ също я изненада. Бе го запомнила с неговата строгост. Сега той приличаше на стара викторианска вила, която преди това е била жилище на свещеник и е изглеждала много по-добре. В нея се помещаваха офиси на отдела за социални грижи на местния съвет. Старата зелена боя бе заменена със синя и бяла ивица. Прозорците бяха отворени и тя чу тракането на пишещи машини, звъна на телефон. Един доста по-различен звън от този, който помнеше.

Звънецът бе нейният първи спомен от тази къща. Онзи звънец, който иззвъня за събуждане в нейния първи ден в дома… още го помнеше — чужд, заплашителен и объркващ. Но скоро научи, че в „Хенриета Филдинг“ всичко се правеше под звънец. И в пълно мълчание. Госпожица Хенриета бе продукт на своето викторианско време. Бе основала дома през 1890 и държеше бездомните деца да бъдат възпитавани по викториански правила. Дори бе накарала момичетата да ги избродират с много фин бод и ги бе за качила в рамки на удобните за това, отровнозелени стени във всяка стая. „Мълчанието е злато“ висеше в общата спалня. „Един бод навреме се равнява на девет“ — в стаята за шиене. „Чистотата е сестра на благочестието“ ги поучаваше от плочките на викторианската баня. Момичетата бяха научени да ги изпълняват и тежко на онези, които не ги спазваха.

Елизабет бе научила много в „Хенриета Филдинг“, но замени голяма част от онова, което някога е била, с това, което по-късно нарече „свобода“. Като колективния живот например. Оттогава не бе

делила нищо с никого. Цената на уединението бе по-висока от тази на сапфира, а самостоятелността бе нещо изключително. Сега нямаше звънци. Вратата й имаше чукче, а не звънец. Мразеше звънците…

Изведнъж й се стори, че чува звън. Хари спря и повдигна глава, като държеше четката:

— Чуваш ли това? Идва от Темпест Кей. Те винаги бият камбаната, когато някой умре… и не спират, докато свърши погребението. — Той се наведе отново над лицето й и възкликна: — Добре ли си, обич моя?

Елизабет бе позеленяла. Зеленият цвят поначало й отиваше, но не в този отровен нюанс. Тя потръпна.

— Мразя звънците… особено на погребални камбани. Побиват ме тръпки от тях.

Той бе изумен. Отдавна бе стигнал до заключението, че тя не изпитва чувства. Или умееше да ги контролира. Сега наистина бе странна…

— Е — каза съчувствено, но прозаично, — с това опело ще трябва да свикнем. Големият мъж е мъртъв, близките му го оплакват. Както знаеш, викат му Краля… Няма да спрат камбаната заради такива като тебе. — Той продължи работата си. — Не ти ли се е случвало да загубиш някого, когото си обичала?

Според него тя пет пари не даваше за никого.

Последва тишина.

— Нямам кого да губя — каза тя.

— Какво? Изобщо нямаш?

— Нямам никого.

— А аз съм един от осемте — отговори той весело, — но понякога ми се ще да не бях. — Той се дръпна назад. — Така… три пъти ти сложих туш за мигли. Знам, че се слага веднъж, но така е по-добре. Нали пиленце? Знаеш го Пит максималиста. Той ще те потопи и извади от водата като йо-йо[2].

Тя извади увеличителното си огледало и го вдигна да се види. Стори го безпристрастно. Той бе свършил работата си безпогрешно. Елизабет изглеждаше лъсната, златна, блестяща. Дългите й мигли, покрити с туш, приличаха на палмови клончета. Под тях изумителните очи, дълбоки и зелени като морето тайнствено светеха. Ръцете на влюбения в своята работа професионалист изкусно бяха подсилили

чертите й с подходящи сенки, сочните й устни блестяха съблазнително. Тя кимна игриво:

— Отлично!

Странна е, помисли си Хари. Когато се гледаше, тя никога не изразяваше възхищение. Сякаш красотата й бе някаква машина, за която трябваше да полага грижи единствено за да работи добре.

— Ето, Бес ще ти направи прическата…

Бес влезе с обичайното си мърморене.

— Господи, как мразя да ме викат рано.

— Трябва да си благодарна — увещаваше я Хари. — По-добре тук, отколкото в някое замръзнало студио на Масуел Хил.

Елизабет си бе мила косата предната вечер. Щом я освободи от фибите, тя стигна почти до кръста й. Бес среса гъстите блестящи кичури, след това ги раздели на три, оплете една дебела плитка и сложи огромен ален цвят от хибискус зад едното ухо.

— Добре — каза Бес весело, като свърши всичко. — Хайде да гримираме тялото.

Хари знаеше, че трябва да тръгва. Другите модели не възразяваха да стоят голи пред него или пред друг мъж. Но не и Елизабет Шеридън.

— Ще се видим на плажа.

Елизабет стана и свали банския си до кръста. Бес я намаза с някаква златиста течност, която, като изсъхна, придаде на кожата естествен тен като от слънчев загар.

— Окей… готово е.

Бес отиде да си измие ръцете.

— Да се довериш на Пит — мърмореше тя, — значи да нямаш течаща вода, електричество — нищо. Защо избира все пусти острови?

— Защото рекламата трябва да е ефектна…

— Това си е само един пуст остров и нищо повече. Само няколко местни жители, а сега и тази проклета камбана. Вече ме влудява, а казват, че няма да спре, докато го погребат.

Елизабет потрепери, но се овладя, щом Бес повдигна презрамките на банския и ги намести внимателно, за да не съсипят работата й. Банският й бе син „Уеджуун“, размер 388, изрязан отпред точно до върховете на бюста й и на гърба, чак под кръста. Бес я подложи на последен критичен поглед.

— Да… дори Пит не може да не те хареса… Хайде да свършваме.

След три часа Елизабет излезе за последен път от водата и се просна по лице на горещия плаж. Сега нямаше значение, че ще се налепи с пясък. Най-сетне Пит каза, че е доволен. Трябваше непрестанно да влиза във водата и да излиза, да се катери по една лодка, да изплува от дъното, а водата да се стича от нея пред окото на камерата, така че евентуалният клиент да види как гримът остава непокътнат, а тушът — неразмазан, че фон дьо тенът не е размит, а червилото не е изтрито. Не можеше да не се чувства отпаднала.

И тази проклета камбана, която дори за минута не спря своя скръбен глас. Някой застана до нея. Беше Пит, режисьорът.

— Ще ходим до Насау да разглеждаме. Искаш ли да дойдеш?

— Не, благодаря.

— Няма какво толкова да се прави тук.

— Тъкмо това искам.

— Можеш да напазаруваш в Насау. На Бей стрийт има хубави магазини.

— Нищо не ми е необходимо.

Но той продължи да настоява. Един господ знае защо го правеше, тъй като не постигаше нищо. Но нещо в нея го привличаше.

— Мисля, че трябва да си опитаме късмета в Парадайс Айлънд… да хвърлим няколко пъти зара. Може да спечелим…

— Желая ви успех.

Тогава той каза рязко и нервно:

— Както искаш. Но ще бъдеш готова в девет часа, нали? Ще правим вечерни снимки.

— Винаги съм готова.

Да, мислеше той и кračеше ядосано. Но само за работа.

Хари приближи. Беше ги наблюдавал.

— Губиш си времето с нея — посъветва го той. — Тя е изстинал труп. Много са опитвали, но никой не е успял да я свали. Знаеш ли как й викат… Фригидната Лиз. Живее в свой собствен свят, в който няма място за мъже.

Елизабет остана на плажа, докато изсъхна, като се опитваше да не слуша звъна на камбаната, но не успяваше. Той сякаш преминаваше през всяка нейна пора.

Камбаната се чуваше дори в малкото розово бунгало. Някой бе влизал да го почисти. Леглото бе оправено, водата — сменена и бе оставена глинена кана с нещо, което миришеше на ананас и още нещо, което не можеше да разпознае. Тя изпи две чаши една след друга. После съблече банския, избърса с кърпа сухия пясък, свали хибискуса от косата си и го постави в чаша с вода. След това облече своя морскосин „Спидо“. Другият бански, който бе изплакнала, бе прострян на ръба на прозореца да съхне. Накрая свали всичкия грим, който Хари бе положил внимателно, намаза се с хидратантен крем и след това с плажно масло.

Направи всичко това с обичайната си методичност, но не се чувстваше самоуверена както друг път. Бе нервна и не можеше да мисли за нищо. Заради тази проклета камбана.

Тя взе очилата и кърпата и пак излезе от бунгалото. Реши да отиде до най-отдалечения край от другата страна на острова. Може би там биенето на камбаната щеше да се чува по-глухо и да не й играе така по нервите.

Този остров представляваше квадратна миля само розов пясък и палми. Населен бе от дузина хора, които живееха в малки сламени вили, боядисани в розово, синьо или жълто. Наоколо се виждаха само жени. Мъжете бяха по риболов. Изкарваха си прехраната, като продаваха улова в Насау.

Елизабет тръгна към най-отдалечения плаж. Носеше книга — винаги вземаше по една и щеше да се пече на слънцето, да се излежава или да спи. Много обичаше да спи. Дори след осемчасов нощен сън можеше да поспи два-три часа след обяд. Но този звън я влудяваше.

Караше я да се чувства особено. Всъщност мразеше го не заради суровото си детство. Там един ръчен звънец просто дрънкаше. Тя мразеше църковната камбана. Дори когато биеше весело. Веднъж излезе от катедралата в Севиля, защото, както се наслаждаваше на спокойния красив интериор, почна да бие камбана.

За нейна радост, колкото повече се отдалечаваше, звънът ставаше все по-приглушен. Отпусна се и се почувства по-добре. „Всъщност — мислеше — какво става с мен? Да се разстройвам от такава дреболия.“

Бе се научила да не позволява на нищо да я разстройва. Упорито и дълго се бе борила да посреща всичко с мълчаливо безразличие. Не обичаше сладките неща, здравият разум бе основна част в диетата й. Гледаше на всичко през двойните лещи на логиката и рационалността и то се смаляваше до такава степен, че успяваше да го подчини. Ще заглуши тази камбана. Изпитваше само едно досадно чувство. Едно раздразнение. Няма да позволи то да нарушава спокойствието й. Ще намери сенчесто място, ще почете, ще се попече малко, като внимава да не прекали, тъй като именно равният й тен беше нейното raison d’être. Не след дълго откри точно такова място под сянката на огромна палма. Простря хавлията, сложи очилата, легна по очи и отвори книгата. Но разбра, че всъщност чака напрегнато да чуе всеки скръбен звук на тази вбесяваща камбана: едно нежелано присъствие, което я пронизваше и обезкуражаваше.

Не можеше да чете, погледът й само блуждаеше по страницата. Камбаната насочваше мислите й в забранени посоки. Смърт, погребения, гробища…

Мразеше гробищата до смърт. Те я ужасяваха.

Това й стана ясно, когато бе на дванайсет години и в дома върлуваше епидемия от заушка. Едно момиче, което преди това бе страдало от сърдечен недостатък, почина. Както вървяха зад катафалката в колона по две, с наведени очи, тя вдигна клепачи, погледна крадешком напред и с ужас видя огромна желязна врата от решетки, а зад нея паметници, цветя и гробове. Изведнъж изпадна в безутешна паника. Колкото повече приближаваха, й ставаше по-зле. Дишането й се затрудни, сърцето й заби силно, краката й започнаха да треперят и накрая отказаха да се движат. Трябваше да стисне зъби, да потисне дивите неконтролируеми ридания, които разтърсваха гърдите й. Усещаше, че ще направи сцена, и страхът от това, прибавен към ужаса да влезе в гробището, я прикова на място. Когато стигнаха до вратата, тя се вцепени. Успя само да се хване за желязната решетка. Очите й бяха широко отворени. Задушаваше се. А щом се опитаха да откопчат пръстите й, от гърлото й се изтръгна пронизващ писък като този на камбаната, която биеше.

Изправи се внезапно, свали очилата и започна да диша дълбоко, опитвайки се да контролира вълнението, и обърна лице към

животворното слънце. „Не искам да знам за кого бие тази камбана“ — помисли тя и каза на глас:

— Не бие за мен. Аз не завися от нея… аз…

Откакто напусна „Хенриета Филдинг“, се стремеше точно към това — никога да не бъде зависима от камбаната.

Беше на шестнайсет, висока шест фута и тежка шейсет и пет килограма. Понеже бе пълничка, не отиде на работа в кухните на Темпест Таурс, където постъпваха повечето момичета. „Хенриета Филдинг“ винаги предоставяше евтина работна ръка на семейства, които го субсидират, но мис Келър бе ориентирала Елизабет в друга посока. С нейна помощ на Елизабет бе разрешено да получи стипендия за обучение в гимназията, понеже настоятелството беше на мнение, че това е просто губене на време. Момичетата на мис Хенриета се учеха да шият, да готвят и чистят. Четенето им бе необходимо заради готварските рецепти, а писането — за да водят сметките от бакалницата. В замяна на това тя обеща, че последната година Елизабет ще води курс по машинопис и стенография — преподавателска дейност вместо домакинска работа. А когато Елизабет се готвеше да постъпи в гимназията „Кинг Хенри“, тя й каза: „Научи всичко, което можеш. Знанието е сила“.

Мис Келър насърчаваше Елизабет да чете всичко, за да достигне духовна висота. Дори и сега тя четеше много, защото така потъваше в един фантастичен свят. А когато откри музиката, този свят доби нови измерения.

Елизабет напусна „Хенриета Филдинг“ високо образована, но с комплекси за малоценност. Бе получила диплома, в която пишеше, че може да стенографира сто и двайсет думи в минута и да печата шейсет. На седемнайсетгодишна възраст с тази диплома си намери работа, на която в агенцията казваха „петъчното момиче“. Това бе адски изнурителен труд в едно студио, от който се ползваха вдъхновени модни фотографи. Мис Келър я уреди да живее под наем при две стари моми, и двете последователни феминистки, които я наблюдаваха строго, докато разбраха, че и тя бе като тях независима и не ходеше с момчета. Елизабет излизаше от къщата в осем и петнайсет всяка сутрин и се връщаше в шест и петнайсет вечерта, след това се прибираше в стаята си. Никога не свиреше много силно и винаги оставяше банята чиста, след като я ползваше. Наемът си плащаше

винаги навреме и бе изключително любезна. Ето защо двете жени бяха доволни от нея.

Модел стана по една случайност. След като бе работила пет години, управителят й повери ръководството на студиото. Уреждаше ангажименти, плащаше хонорари и всичко останало с такава ненатрапчивост, че никой не забелязваше нито труда й, нито нея самата. Докато един ден, както вървеше нарамила филтри, не се спъна в някакъв кабел, просна се на пода и удари главата си в един триножник. Помогнаха й да стане, изтупаха я от праха, разтриха удареното място, от което плътно навитият й кок се разхлаби. Фибите й паднаха и косата й се простря на вълни върху раменете, разкривайки красота, която накара фотографа, който й бе помогнал, да я снима два пъти. Когато тя започна да събира косата си в кок — истински тъмничен затвор за такова богатство, той я спря с ръка:

— Пусни я… ела тук… искам да те огледам.

Бе зашеметен. Момичето, нает за реклама на луксозни кожи, си бе счупило крак при каране на ски в Сейнт Мориц и фотографът бе отчаян. Сега естествената и безспорна красота на Елизабет Шеридън му подейства като успокоително. Той я постави да седне под светлината на лампите, наклони брадичката й. Тя го погледна възмутено, дръзко и самоуверено и това бе първата й проява на съпротива.

— Какъв дявол те е накарал да се криеш, обич моя? Постой за малко тук… под обектива.

Той видя мраморна кожа, искрящи зелени очи и великолепна златисторуса коса с бляскав оттенък. „Господи, благодаря ти. Тя е невероятна!“

— Как се казваш, обич моя?

Тя отвърна рязко:

— Елизабет Шеридън.

Фотографът се доближи до нея, разроши косите й, а тя се дръпна рязко изведнъж.

— Ти си точно това, което търся! Абсолютно noli me tangere… — Бе малко по-едра, със здраво телосложение, но лицето й… По него нямаше и следа от грим. Тези скули, тези очи… Ако се гримира, щеше да бъде превъзходна. Какъв късмет! Винаги я бе смятал за тромава на фона на неговите модели, които бяха два пъти по-слаби, но сега я бе

видял au natural, в истинската й красота. Този отвратителен кок го бе подвел. Винаги си бе мислил, че тя е стара мома, а сега видя, че не е. Бе млада, на не повече от двайсет, двайсет и една.

Той се развълнува. Ще я остави на диета, за да отслабне. Колко? Десет килограма! Пак нямаше да влезе в дрехите на модела. Може да използва само лицето й. Това лице отлично можеше да рекламира грим или козметика за коса, защото косата й бе забележителна. За бога! Защо не? Имаше риск… но ако успееше, щеше да натрупа състояние.

— Хайде да направим няколко снимки! — предложи той. — Да видим дали ще те хареса апаратът.

Фотоапаратът я хареса, макар че у Елизабет се забелязваше някаква вътрешна съпротива. Но нейното нежелание се основаваше на подозрението й, че той си правеше шега с нея.

— Никога ли не си се гледала в огледалото? Не съзнаваш ли какво носиш върху тези широки рамене? Ще те направя известна. И най-вече ще те направя богата. Ще получиш хонорар, дори и нищо да не излезе, обещавам.

Знаеше, че не бива да го казва, но именно намекът за пари промени всичко. Това я убеди. Докато я гримираха, сресваха и снимаха, тя не криеше подозрението си, че той я мами, но се остави само защото очакваше, че ще й платят. Дори когато й показа въодушевен снимките, тя остана скептична.

— Щом така казваш — бе нейният отговор, но прояви много по-голям интерес да види чека, който той й даде.

— Не го казвам просто така… всички ще ахнат по теб, като излязат снимките… казах ти… апаратът просто…

Фотоапаратът бе превърнал едно отлично гримирано лице от мрамор в нещо невероятно. Тя напълно подхождаше на висшата мода и супер изяществото, което той целеше. Елизабет бе на двайсет и една, но през окото на камерата изглеждаше лишена от възраст — едно олицетворение на жената изобщо. Омръзнали му бяха сладникавите физиономии, които изобилстваха в света на модата в Лондон. Втръснало му бе от геометрически прически и гримирани лица като на клоун, от кльощави крачета, обути в бели чорапки и ниски обувчици с панделки. Той търсеше втора Барбара Гоулен, повдигната на девета степен, недокосната от мъжа. И я откри в Елизабет Шеридън.

По-късно, когато бе достатъчно известен, за да го познават само по фамилното му име, той се хвалеше как бе открил Елизабет. Малко по-късно една снимка за корицата на американското издание „Харпърс“ — лицето на Елизабет в едър план под голяма черна шапка, тайнствено засенчена от воал като фина мъгла, светеше като порцелан, а очите й бяха два запалени смарагда — се озова на бюрото на човека, който правеше рекламите на козметичната къща „Безупречно съвършенство“. Серията имаше баснословна цена и бе предназначена за по-възрастните изискани дами. С лицето на Елизабет Шеридън продажбите преминаваха всякаква възрастова граница. А когато пуснаха парфюм като допълнение към серията, вече го свързваха с лицето на Елизабет и бе наречен „Шерида“. Тя печелеше по хиляда лири на час, а фишът й от фирмата „Безупречно съвършенство“ беше с шестцифрено число. Купи си апартамент в една стара сграда, която бе реставрирана през трийсетте години, но оригиналният й стил от времето на Едуард бе запазен. Широки помещения с високи тавани, с паркет на пода и големи прозорци. Имаше нова кола и можеше да си позволи най-хубавите места на опера или концерт. Голяма част от парите спестяваше.

Всички модели се появяваха случайно, но нейното явяване бе наистина неочаквано. Истинско съвпадение. След седем години работа в бранша тя бе убедена, че точно едрата й фигура я правеше различна от останалите. Независимо от това изобщо не повярва в красотата си. Лицето бе нейното богатство, но я интересуваха само парите, които то й носеше. Нищо в бляскавото общество, в което се движеше, не я впечатляваше. Това, че ходеше на най-отбрани вечери, в най-добрите ресторанти, на най-модните изложби, бе само част от задълженията й. Придружаваха я все хора от агенцията. Самата тя никога не излизаше с мъже. Мислеха я за странна, но оценяваха трудолюбието й. Смятаха я за добра професионалистка. Винаги идваше подготвена и правеше онова, което искаха от нея. След като приключваха снимките, сваляше грима и връщаше наетите дрехи, тя пак се затваряше в своя собствен свят. Мъжете, които имаха смелостта да я ухажват, никога не допусна до себе си и те злобно разнасяха слуха, че е лесбийка. След като стана очевидно, че това е лъжа, почнаха да я упрекват, че е фригидна. Накрая я оставиха на мира. Което всъщност тя искаше.

На Елизабет Шеридън не й трябваше компания. Тя притежаваше себе си. Всеки път, когато влезеше в апартамента си, чист и подреден както го бе оставила, си отдъхваше доволна. Можеше да спи в своето широко легло, потънала в тишината на спалнята, сигурна, че няма да я събуди звънец или нещо друго.

Звънците… Сега тази камбана биеше от Темпест Кей и прекъсна мислите й. Звънът опъна и последната тънка струна на нервите й. Елизабет скочи на крака и изкрещя с лице към водата:

— Замълчи! Ще млъкнеш ли?

Птиците се разбягаха и вятърът отнесе гласа й в празното небе.

Камбаната не й обърна внимание, а продължи все така да бие.

В изблик на ярост тя се втурна към водата, хвърли се и заплува енергично, потопила глава, докато дробовете й се затрудниха, а мускулите й се разтреперия. Тя вдигна глава и се огледа. Бе на разстояние петдесет ярда от Темпест Кей и камбаната. Тук опелото се чуваше дори по-ясно. Продължаваше безжалостно и ритмично да отмерва времето. Всеки удар сякаш биеше в главата й и я караше да потръпва. Сякаш беше завързана за нея.

Усети тежък аромат на цветя. Навярно ги имаше в изобилие на този остров. Плажовете бяха чисти, празни и на равни разстояния по брега имаше табелки. Те бяха доста далеч, за да ги разчете, но знаеше съдържанието им: „Частна собственост“. Една малка вила бе кацнала на отсрещната скала, боядисана в бяло със син контур, със затворени кепенци. Недалеч се виждаше малък вълнолом. Нямаше лодки. Нямаше хора. Само проклетата, самотна камбана…

Гмурна се и заплува обратно към острова. Добра се до брега, като дишаше тежко, и се сгромоляса на пясъка. След това запуши уши с ръцете си. Напразно. Отчаяна, потърси малкото дрехи, които бе донесла, разкъса една на ивици, после ги намота на малки топки и ги пъхна в ушите си. Така камбаната се долавяше по-слабо, като глухи удари на барабан. Изтощена, тя затвори очи. Бе по-скоро нервна, отколкото изморена от плуването, което я изтощи само физически. „Спри, за бога! — молеше се отчаяно. — Моля те, спри…“

С тампони в ушите и притиснати върху тях ръце, тя скри лицето си под хавлията, затвори очи и потъна в неспокоен сън. И отново видя все същия ужасен кошмар. Намираше се в тъмно помещение без светлина, затворена от всички страни. И чуваше опело. Правеше опити

да се помръдне, но не успяваше. Бе оградена, окована и имаше усещането, че ще се задуши. Тогава разбра. Камбаната биеше за нея. Почна да пищи, но от широко отворената й уста не се изтръгна нито звук. Не можеше да издава звуци.

— Пуснете ме! — казваха глухо устните й. — Моля ви, пуснете ме. Не искам да бъда заровена в земята. Не искам като майка ми… моля ви…

Знаеше, че крещи, чуваше се отвътре, но от устата й не излизаха звуци, затова никой не я чуваше. Тя все повече се напрягаше, усещаше как жилите на врата й се удебеляват като въжета, а звукът си оставаше само в нея.

Събуди се от собствения си стон и разбра, че лежи по средата на безлюдния плаж. Камбаната все още биеше безпощадно.

Много отдавна не бе сънувала този кошмар, но той все още я караше да трепери. Като дете го сънуваше често и мис Келър я преместваше в изолационната, като оставяше вратата отворена, за да влиза светлина от коридора, тъй като тъмнината плашеше Елизабет. Несъмнено това бе причината и сега да не може да спи в стая с пуснати пердета. Като дете често се пробуждаше с писък, който събуждаше и другите деца. Те се разкрещяваха и възпитателките идваха. Когато й се случи за първи път, мис Келър не беше на смяна и нейната заместничка се ядоса, напляска Елизабет здраво и й каза да се държи прилично и да не прави сцени. После я заведе в изолационната и я затвори на тъмно. Там Елизабет бе пищяла сама в състояние на истерия.

Следващия път мис Келър остави вратата отворена и Елизабет чу сърдити гласове.

— Знам, че толерираш Елизабет Шеридън — бе казала заместничката на мис Келър, — но да й позволяваш да нарушава съня на другите деца е прекалено.

— Не я толерирам — бе отговорила мис Келър студено. — Ако проявявам толерантност, то е заради това, което ти направи. Никога няма да я затваряш без мое разрешение.

— Трябваше да сторя нещо. Тя не спираше да оплаква майка си… това щеше да подлуди всички.

— А най-вече самата нея. Това, което вижда и чува, разстройва преди всичко нея. Когато има кошмари, ще я изолираш в отделна стая,

но вратата ще оставиш отворена, разбра ли? Това е заповед.

Сърдитите гласове отшумяха по коридора и Елизабет разбра, че тя бе причината. Всичко бе заради нея. Тя бе направила сцена. Чувството й на вина се подклаждаше от заместник-възпитателката, която постоянно й напомняше за нейния позор. Винаги се обръщаше към нея с думите „необузданата Елизабет“, подиграваше й се пред другите деца, като хвалеше тяхното добро поведение и го сравняваше с липсата на благоприличие у Елизабет.

— Трябва да се научиш да се въздържаш, моето момиче — предупреждаваше я тя. — Такива сцени ще те доведат до лош край…

Изплашеното петгодишно момиче, което не знаеше какво е лош край, но се боеше от него, наложи на естествено емоционалната си натура строг самоконтрол, който се превърна в нейна втора природа. Повече никой не видя голямата Елизабет Шеридън да прави сцени. Независимо от това как се чувстваше тя, външният й вид винаги изразяваше абсолютно спокойствие. Никога не заплака пред никого. Никога не показа чувствата си. Те бяха скрити дълбоко в нея и оставени в самота.

Сега нейното самообладание, така внимателно възпитано, се бе разклатило. Чувстваше, че самата тя се разпада върху куп отломъци. И всичко това бе заради проклетата камбана… Само защото един човек на име Ричард Темпест е умрял. Да, Темпест. След толкова години това име се върна в живота й, за да я преследва. То изпълваше детството й, защото на сирачетата винаги повтаряха, че живеят благодарение на щедростта на семейство Темпест и трябваше да го споменават всяка неделя в специална молитва в църквата. Мислеше, че е забравила това име заедно с детството.

---

[1] гримьор. — Б.пр. ↑

[2] вид играчка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

Пръв пристигна Дан Годфрей. Бе рано сутринта. Кас бе седнала да закусва сама — щом нещо я тревожеше, тя винаги почваше да яде, когато чу свистене на самолет.

Самолетът прелетя ниско над къщата, изви към морето, снижи се и кацна на площадката. Кас погледна часовника си. Бе пет и петнайсет сутринта. Някой явно много е бързал.

Слънцето още не бе изгряло напълно и през отворените прозорци на южния салон лъхаше все още прохладен и свеж ветрец с приятен аромат — някаква смесица от мирис на море и благоуханието на цветята, които се намираха в изобилие на острова: червен ясмин, хибискус, тропически храсти и жасмин, посаден от Хелън в каменни саркофази покрай стените на къщата. Чуваха се и различни звуци. Кас долови звука от метла — ежедневното чистене на терасите, далечен лай на куче, приглушен човешки разговор. След това чу бръмчене на кола, което отначало бе слабо, а после, когато колата се изкачи на хълма, се превърна в силен рев. При внезапното удряне на спирачки изхвърча чакъл. Вратата силно се затръшна и бързи стъпки пробягаха по стълбите. Гласовете този път бяха съвсем близо, някой се отправи към нея и влезе през балконската врата. Щом човекът прекрачи прага, Кас вдигна поглед и извика с глас, от който можеше да ти настръхне косата:

— Кой е?

Мъжът не отговори. Бе облечен още във вечерен тоалет с палто от лек кашмирен плат, който падаше тежко и се люлееше небрежно под движенията на изправените му рамене.

— Дойдох веднага, след като получих телеграмата ти — каза той без предисловие. — Какво се е случило?

Кас мажеше дебел пласт масло върху един съвсем пресен кроасан.

— Той получи удар. Както слизаше за вечеря снощи, се повали като труп и се търколи по стълбите чак до долу. Когато Мозес стигна

до него, бе вече мъртъв. Беше в седем и четирийсет.

Тя отхапа от кроасана.

Погледът на бляскащите морскосини очи на Дан я обля като хладен душ, тя изтръпна и стисна зъби враждебно, като си помисли, че нито една от онези картини в „Таун енд Кънтри“ не бе успяла да отрази красотата му. Нито елегантната му фигура, нито блясъка на сините му очи, нито лъскавата му гъста руса коса, нито Аполоновото му изражение и легендарния му чар и лукавост (той пронизваше от хиляда ярда разстояние), нито репутацията му на представителен светски джентълмен. Един-единствен път се бе почувствала сигурна до него — в една хубава кола, която той караше по лош път с бясна скорост.

Дан разбра по тона на гласа й, по блуждаещия израз на сините й като метличина очи, че тази сутрин Кас не беше на себе си.

Е, помисли си той великодушно, при известни обстоятелства човек трябва да проявява снизхождение… особено когато може да се възползва от тях.

— Бедната Кас… — Гласът му бе благ, а тя се сви като от ужилване. — Без работа сме сега, така ли? И какво ще прави нашата бедна Каси, миличката?

Тя вдигна чашката кафе и го погледна замислено над нея.

— О, не знам. Може би ще започна да си пиша мемоарите. Знам няколко страхотни истории. Мога да ги озаглавя „Тайните на една секретарка“ или „Моите трийсет години при Ричард Темпест“. Имам предвид, че бих могла да спечеля от слонската си памет.

Дан я измери с такъв поглед, че тя остро и яростно осъзна излишните си трийсет фунта.

— Наистина слонска…

Той съблече палтото си, сложи го на стола, взе друга чаша от масата и седна срещу нея.

— Е, хайде, кажи… — подкани я той. — Какво точно се случи? Другите къде са?

— Хелън лежи горе. Харви — както винаги — е при нея. Дейвид разговаря с добрия си приятел Джек Даниелс, докато аз, както винаги, съм на разположение на тялото си.

Усмивката на Дан я прониза до кокал.

— А, да… а другите?

— Още не са дошли. Марджъри е във Венеция, Мати — в Сидни, Нийвс е на училище, а Хари — у дома в Тъксани. Изпратих им телеграми.

— Мислех, че дясната ти ръка е създадена за телефона.

— Ти можеш ли да кажеш на Мати?

Дан потръпна от погнуса.

— Знам какво искаш да кажеш. А Хелън? Как го понесе?

— Както винаги — легна на легло.

— Съкрушена ли е?

Кас сви устни.

— Тя винаги е потисната.

Дан държеше чашата с кафе.

— А Ричард? Как го понесе той? Разтъжи ли се?

— Не. Той се държа както винаги.

Кас вдигна кафеника.

— Като кой път от многото?

Кас пренебрегна шегата.

— Долетяхме от Ню Йорк вчера сутринта. След обяда той изигра два гейма с Харви. Преди вечеря разчитахме някакво писмо. Нямаше никакви признаци. Всичко стана толкова внезапно.

Кас щракна с пръсти, а Дан подскочи и кафето от чашата се разля върху ръката му.

— Точно така.

Тя се усмихна невинно, докато Дан бършеше ръката си, после се облегна на стола и протегна ръка към първата от шейсетте цигари, които пушеше на ден. Ноктите й бяха изгризани, а по пръстите имаше тъмни, жълти петна, защото пушеше цигарите една след друга. Дан й подаде огън.

Тя сложи ръка върху неговата, за да закрепи пламъка, повдигна вежди и каза:

— М-м, хубава е. Подарък ли е?

— От един обожател.

— От кой от всичките?

Усмивката му ни най-малко не трепна, докато той слагаше запалката обратно в джоба си, и после каза любезно:

— Изглеждаш изморена, Кас.

Това означаваше, че изглежда стара. Бе загрубяла според него. Човек никога не би помислил, че Кас има възраст, но тази сутрин тя изглеждаше на петдесет и две, петдесет и три, а може би и на петдесет и шест. Бузите й, които обикновено бяха румени, сега бяха бледи и слаби, гъстата й снежнобяла коса, подстригана като дрипава хризантема, приличаше на оклюмала и повехнала маруля. Под сините като метличина очи имаше сенки и малки червени отпечатъци от очилата. Бе отново изправена на нокти. Домът, помисли той, е една искрица, създаваща наслада. Сладкият дом.

— А къде е той сега? — попита Дан.

— Горе. Искаш ли да видиш тялото? Уверявам те, че то е…

Дан потръпна.

— Не, благодаря. Предпочитам да си го спомням такъв, какъвто беше.

Сините очи на Кас го погледнаха невинно.

— Е, бог знае какво имаш предвид…

Тя го изгледа продължително с леден поглед.

— Как разбра къде съм? — попита той небрежно.

Кас изпусна дим срещу него.

— Е, хайде сега… много добре знаеш, че Ричард винаги знаеше къде си… и какво вършиш, най-вече в къщата ти във Върджинс, и, между другото, не си мисли, че бях против да те следя, да следя всички — бе част от задълженията ми.

Усмивката й сякаш му одираше кожата.

— Ето защо си се посветила на задълженията си толкова много.

Той се разсмя, като видя изражението на лицето й, и пропя с приятен мек баритон:

— О, времената, времената се менят.

— Точно това ме тревожи — каза Кас кисело.

„Но не и мен“ — помисли си Дан, като отпи доволно от отличното кафе „Марлбъро“. Когато му връчиха телеграмата, помисли, че е нещо незначително. След като я прочете, я напъха в джоба си под други по-важни неща. В гостната тъкмо се прожектираше един стар черно-бял порнографски филм, който представяше обезчестяването на десетгодишно момче от един чудовищно огромен мъж. Преди края на филма се чу смях и аплодисменти от група голи хора. Партньорът му, седнал до него, бе видял изражението на лицето му и го бе попитал:

— Лоша новина ли?

— Моят втори баща е умрял.

Завистливият поглед се бе заменил със състрадателен.

— Крал Темпест? Ей… много лошо… такъв човек беше… последната жива легенда.

„Вече е мъртва легенда“ — помисли порочно Дан. Той бе смачкал телеграмата в изблик на радост. Ликуваше! Мъртъв!

— Трябва да тръгвам.

— Господи, Дан! — викна панически партньорът му. — Не можеш да ме оставиш да хващам топките на всички.

Хората се бяха обърнали от любопитство. Те бяха голи срещу стена от прозорци, от които се откриваше великолепна гледка — сребърен бряг, сребърно като ламе море и безоблачно сребристо небе. Нямаше нужда от пердета. Неговата къща бе единствена на острова, затова я бе купил.

— Това е тридневно чукане! — простена лудо партньорът му.

— Е, остави ги да се чукат. Ще се справиш. Знаеш как, виждал си ме достатъчно пъти.

— Но теб те слушат. Ти си от тяхната класа, а аз не съм.

— Когато са без дрехи, те нямат класа. Имат само пол. Дошли са тук да излагат на показ голотата си.

— Но аз не съм близък с нито един от тях.

— Това няма значение. Сега е твоят ред. Ще започнеш. Всеки, който не играе по нашите правила, напуска играта, всички те знаят това. И ако ги нарушат…

— Но, Дан…

— С твърда ръка, това е всичко, но никога не я вади от копринено кадифената ръкавица.

Но, както обикновено, Дан трябваше да се увери, че всичко ще бъде наред. За първи път в къщата щеше да се организира оргия без него — господарят на оргиите. Къщата се свързваше точно с неговото име и репутация и желаещите трябваше да чакат по списък с години, тъй като той подбираше строго участниците. Настървените гуляйджии трябваше да бъдат както богати, така и красиви, най-вече с подходящо тяло. Така хората знаеха какво точно очакват и никога не оставаха разочаровани. Положението му на доведен син на Ричард Темпест и

достъпът му (както те си мислеха, а и той ги караше да вярват) до неограничено количество пари му носеха тази слава.

Познаваше всеки един и знаеше кой колко струва. Бе ходил навсякъде. Говореше перфектно френски, отлично италиански и много добре испански и немски, така че имаше възможност да привлича международна клиентела. Този уикенд сред гостите имаше един френски филмов режисьор, една италианска кинозвезда, немски писател и един от театралните рицари на Англия. Ако нещо лошо се случеше, уикендът можеше да се превърне в истински Армагедон. Беше се случвало преди и затова сега той имаше дългове. Но сега Ричард бе мъртъв, а той, Дан, бе станал богат. Никой не можеше да го притежава… никой.

Но той можеше да притежава другите. Освен това островът бе частен, никой не можеше да дойде там без покана, брегът се охраняваше от кучета.

Гостите идваха тук да свалят дрехите си и заедно с тях и задръжките си. Щом прекрачеха солидната махагонова врата, дебела два фута, те се събличаха и заедно с това сваляха своята самоличност, а истинските им имена знаеше само Дан. После цели три дни се отдаваха на разюздан и неспирен секс. От всякакъв вид, форма и перверзност. Всичко, което правеха — всяка поза, всяка група, всяка поредица, всяко трио във всяко едно от дузината луксозни легла в спалните се записваше с камера. След това филмите се прожектираха само пред прецизно подбраните, които винаги си плащаха. И си държаха устата затворена. Това му носеше един допълнителен солиден доход към онова, което наричаше „мизерната дажба на Ричард“. Но сега то бе нищо в сравнение с онова, което очакваше да получи.

Той системно проверяваше скритите камери, магнетофоните, запасите от алкохол и храна. Имаше огромно количество от порнографски филми. Вече разполагаше с много великолепни жени, включително и едно изящно японско момиче, което участваше за първи път, седемнайсетгодишни близнаци, за които се знаеше, че могат да правят всичко с всеки независимо дали е от мъжки или женски пол, един величествен мулат, който притежаваше изумителна сексуална ненаситност и виртуозност, и една съпружеска двойка холивудски звезди — мъжът бе расов тип с огромни размери, а жената —

бисексуална нимфа. Общо взето се очертаваше един много интересен уикенд.

Бе успял да открие дори Тоби Естес в едно джакузи с близнаците: изцъклен, отпуснат и задоволен. Той се съгласи веднага да даде на Дан назаем своя Лиър Джет, при условие че му го върне в понеделник сутринта.

Дан рязко стана от стола.

— Мисля, че трябва да се кача горе, за да отдам своята почит.

Кас му се усмихна, като показа зъбите си.

— Е, сега вече можеш да си го позволиш.

Харви се дръпна от прозореца, до който бе отишъл, за да погледне, когато чу, че колата дойде, и се наведе грижливо над Хелън, която седеше неподвижна на шезлонга. Крехкото й тяло бе обвито с халат, който, казано поетично, приличаше на синя морска вълна и бе украсен с дантела и сатен.

— Дан се върна — каза той нежно.

Очите й го погледнаха с празен и мътен поглед, без да могат да го видят. Устните й леко помръднаха в нещо като усмивка, която, както обикновено, бе граница между усмивка и плач.

— Много добре…

Той придърпа отново стола си.

— Не мислиш ли, че трябва да се опиташ да поспиш малко? Не си спала цяла нощ.

— Не мога — каза тя.

Отмести поглед от него и се загледа в някакво празно пространство — единственото, което правеше, откакто брат й се бе повалил мъртъв почти в краката й. Изглеждаше толкова отнесена и тиха, а всъщност се чувстваше така, сякаш щеше да се пръсне на парчета. Намираше се в едно от своите така наречени „състояния“, където нищо не се виждаше, нищо не се случваше и тя общуваше само със себе си.

Харви бе седял до нея цяла нощ и бе държал ръката й, говореше утешителни думи, но нищо не помагаше. Както винаги, когато животът

я притиснеше, тя се отдръпваше от него. Доктор Бастедо бе предупредил Харви да внимава да не я тласне към непоправимото. Той бе казал:

— Оставете я да се справя с шока по свой собствен начин и във времето, което тя си избере.

Добре де, мислеше си Харви, но колко ли дълъг ще е този период? Познаваше добре кризите й — та те можеха да продължат няколко дни. Хелън се затваряше в себе си, защото не можеше да се изправи лице в лице срещу това, което не можеше да понесе. Дадеше ли си вид, че не знае за нещо, то преставаше да съществува за нея. Просто го изключваше. Но как би могъл да се пренебрегне фактът, че Ричард Темпест бе мъртъв? Рано или късно, мислеше си Харви, тя ще трябва да го приеме независимо колко е жесток този факт. Отсега нататък ще трябва да живее с него.

Гледаше я с поглед, изпълнен с копнеж и безпомощно объркване. Лицето й бе пак красиво, но лишено от изражение. Кожата й изглеждаше блестяща, бледа, плътно обтегната по изпъкналите скули, като че ли се дърпаше назад с отвращение. Все пак тя продължаваше до води живот в съответствие с лигавите хвалебствени думи във Vogueo, който я описваше като: „Мис Хелън Темпест Марлбъро, изящно изваяна като китайска слонова кост, нежна като летен дъжд, забележителна, каквото е и самото й име…“.

Тя притежаваше онази крехка форма на женственост, която караше мъжете да отварят вратите и да издърпват стола за сядане, за да бъдат възнаградени от един изгарящ поглед, излъчен от прекрасни очи — тюркоазносини, огромни, дълбоки, с мигли като палмови клончета. Беше висока като брат си — като всички Темпестови, но костите й бяха дълги и изящни, покрити със слаба плът. Дори като момиче, тя бе изключително крехка, с тесни бедра и малки гърди. Днес, на петдесет и пет, косата й от зеленикаворуса бе станала оловносива. Бе късо подстригана, деликатно завита на тила над дългия и нежен врат. Ходеше изправена както винаги, както през онези години, когато младият Харви Греъм току-що се бе върнал след петгодишен престой в Щатите и се бе влюбил внезапно и безвъзвратно в нея.

Тя бе мис Темпест Марлбъро. Обожаваше я отстрани мълчаливо и предано, като си даваше сметка за своето положение, което баща му, шотландски калвинист, бе набил в главата му. Докато Хелън, имайки

намерение просто да бъде любезна към срамежливия млад адвокат, който се навърташе из къщи, бе открила в негово лице свой приятел и той постепенно бе станал неин cavaliere serante, когото прислугата подиграваше, но само зад гърба му. Той имаше остър език и орлов поглед и се бе издигнал не само в обществото, но и в очите на мис Темпест и на нейния брат, господаря на острова, бе се издигнал властно и авторитетно и бе станал адвокат и довереник на Ричард Темпест, приет не само във вътрешния съвет, но също и в семейството.

Едва тогава той почувства достатъчно смелост да се доближи до нея и да я помоли за пръв път да се омъжи за него.

Хелън го бе погледнала със своите великолепни очи и на устните й се бе появила тъжна усмивка, която прободе сърцето му, и му бе отговорила:

— Женитбата не е за мен, Харви…

— Но аз те обичам, обичам те с цялото си сърце и душа. Искам да се грижа за теб…

От нея се изтръгна нежна, но горчива въздишка, погледът й бе замислен.

— Обич… — въздишката й приличаше на дъх на нежен призрак. — И с всичките пари, които имам, пак не бих могла да си позволя обич, Харви.

— Но ти обичаш Марлбъро — гласът му прозвуча завистливо и обвинително.

— Марлбъро ще бъде винаги тук. На него нищо няма да му се случи, ще бъде все така красив и спокоен и ще прилича на мен.

Той разбра, че всичко това пряко се отнасяше до нейните нервни кризи. За годините, които бе прекарала далеч от този остров в една частна болница. Години, които нямаха нищо общо с него и със света наоколо. За тях тя не споменаваше никога. И никой друг не смееше да спомене. Но се знаеше от само себе си. В Марлбъро тя бе намерила един дом — наистина красив, който винаги щеше да олицетворява радостта на света. Една великолепна къща, пълна с най-ценното от световното изкуство: мебели, килими, порцелан, кристал — като пещерата на Аладин, която си бе спечелила слава на най-красивата къща в целия свят. За да бъде посетена, се планираха покани, а като домакиня тя бе просто легендарна. Не можеха да й убегнат дори най-малките подробности — общото изящество, което омайваше, се

създаваше от малки детайли, които така умело се съчетаваха, че просто се сливаха. Тя планираше всичко, преди да даде официална вечеря, дори дължината на покривката на масата, разстоянието между столовете, съдовете от китайски порцелан, които трябваше да се съчетават с дръжките на златните прибори за хранене. Всичко това вършеше сама. Всеки детайл бе записван на страниците на нейната домакинска книга (специално подвързана с мароканска кожа, боядисана в нейния любим зелен цвят) в продължение на години, така че всеки път тя можеше да отвори на името на даден гост и да направи справка какви са неговите предпочитания: любимото му кафе, цигари, цвят, ястие, дори каква паста за зъби използва.

Къде на друго място човек би могъл да се храни от чинии, декорирани с изящен емайл като златни листа, поставени върху толкова изящна покривка за маса, сякаш можеш да я прекараш през иглени уши, къде другаде гостът може просто да протегне ръка към дръжка на звънец, обвита в дантела, която Хелън сама бродираше, за да бъде изпълнен и най-малкият му каприз? Хората не спираха да се чудят как този безупречен лукс е дело на една жена, която винаги изглеждаше уморена, сякаш й тежеше и най-малкото усилие. Като вървеше, тя имаше такова изражение, сякаш на раменете си носеше влак. Разбира се, казваха хората, нали имаше многобройна прислуга. Съотношението между прислугата и гостите в Марлбъро бе едно към шест, но никой не се съмняваше в това върху кого всъщност падаше истинската отговорност. Марлбъро бе собственост на Ричард Темпест, но бе дом на Хелън Темпест.

Така, както я гледаше безнадеждно, на Харви му проблесна една идея. Той хвана крехката й като на птиче ръка и я сви утешително в своята.

— Нали разбираш защо се е върнал Дан? За погребението на Ричард. То трябва да се организира, Хелън, а само ти можеш да го направиш.

Хелън обърна глава.

— Погребение?

— Да… на един известен и много обичан човек. Целият свят ще гледа, но още по-важно е, че островът го очаква.

Той продължи:

— Ричард беше знаменит човек. Той посвети живота си на хората и те не биха се отказали от възможността да почетат паметта му.

Хелън простря ръка почти механично към масата, където стояха очилата й. Тя носеше очила само когато работеше, въпреки че беше безнадеждно късогледа, но беше суетна и никога не ги слагаше пред хората. На това се дължеше и всеобхващащата й усмивка, тя просто недовиждаше и не разпознаваше с кого разговаря.

— Само ти можеш да го направиш, Хелън — настоя той. — С вкус и изисканост както подобава. Той беше мъжът на този остров, а ти си жената, Хелън.

— В стила на острова — гласът й се провлече, но в него се долавяше мисъл.

Харви се протегна да вземе тетрадката й с гъвкава и мека кожена подвързия. Страниците й бяха изтъкани от лен, а отстрани бе пъхнат малък позлатен молив.

— Защо не започнеш да планираш нещата? Ще е необходима голяма организация… погребение на острова, Хелън, такова, каквото само ти можеш да организираш… В края на краищата сега, когато си замина Ричард, ти си господарката.

— Господарката… — повтори тя и гласът й стана по-твърд. — Да, аз съм.

Тя приседна. За известно време гледаше замислено в пространството, но той разбра, че вниманието й беше вече ангажирано, че съзнанието й се бе хванало за тази мисъл като удавник за сламка. След това тя отвори своята тетрадка и записа с изискания си почерк (гувернантката й беше англичанка) най-отгоре на една празна страница: „Погребението на Ричард Темпест VI“.

От Харви се изтръгна дълбока въздишка на облекчение. Това щеше да отклони мисълта й от смъртта. По свой странен начин тя щеше да планира и организира погребението до най-малката подробност, като се почне от химните и украсата в църквата и се стигне до списъка на хората, които ще бъдат поканени. Цялото изобилие от сложно подредени детайли щеше да се слее в една церемония, която да заглуши непоносимата истина за смъртта на нейния брат.

Той я остави да обмисля всичко това и тя не забеляза кога бе излязъл. Серафин бе седнала на обичайното си място пред вратата на Хелън. Тя бе прислужница на Хелън, откакто Хелън бе още бебе, и никой не знаеше на колко години е, освен че винаги си е била тук на острова. Серафин представляваше властта на Марлбъро. Икономът Мозес бе привидно главен слуга, но дори при неговите трийсет години служба беше като момче, което се подчиняваше на Серафин.

Слугите казваха, че Серафин е вещица, защото тя бе африканка. Винаги носеше със себе си един гравиран идол. Нейните деди бяха дошли на острова заедно с Темпестови през XVIII век. Тя бе висока и слаба с бездънни и немигащи черни очи. Бе облечена неизменно в тънка памучна рокля в избеляло зелен цвят, полите й метяха пода, а косите й бяха завити в белоснежна кърпа. Движеше се безшумно и се появяваше пред хората, сякаш току-що бе материализирана. Сега се изправи безмълвно със скръстени ръце и погледна Харви безпристрастно.

— Оставих я да подготви погребението — каза Харви почтително. — Това ще й помогне да се съвземе. Може би и някоя от твоите билки също ще й помогне…

Серафин наклони глава.

— Е, ще видя. — Тя имаше глас, който приличаше на метален гонг. Харви бе сигурен, че тя ще го направи. Когато Хелън Темпест беше в депресия, Серафин се заемаше с нея, защото само тя знаеше как да й помага. Бе всеотдайна, но никой не знаеше какво точно се криеше зад нейната преданост.

Когато някой почука на вратата на спалнята й, Марджъри не отговори, защото устата й бе пълна с нейната любима храна — единствената, която си позволяваше да взима в неограничено количество и която не съдържаше калории.

— Signora la Contessa… — Тя пак не отговори. — Signora, mi displace…

Тя нетърпеливо освободи устата си и извика:

— Che c’e?

— Un telegramme per Lei dagli Stati Unita, Signora Contessa.

Андрея, който стенеше и се гърчеше под устните и езика на Марджъри, отвори очи за миг и отново ги затвори с въздишка, тъй като Марджъри се отлепи от него без желание. Очите му се въртяха напред-назад, тазът му се надигаше, ръцете му галеха и мачкаха гърдите й, главата му се извиваше, тялото му се изпъваше. Широките устни и бързият език на Марджъри бяха стари експерти на любовното изкуство, тя бе известна със своите качества. Когато усещаше, че изпълва устата й, цялото му тяло от основата на гръбнака се свиваше в чудовищно приятен оргазъм. Марджъри протегна неволно ръце и повали кристалния пепелник от нощното шкафче. Той падна на пода в спалнята и се пръсна на парчета, докато Андрея със задавен вик се свиваше от спазъм в ненаситната й уста.

Чак след това, когато лежеше доволна и се възхищаваше на движенията на стегнатото твърдо дупе на Андрея и решеше с бавни внимателни движения потната му коса, тя се сети за телеграмата.

— Ще видиш ли какво е това, скъпи? — прошепна тя и изпъна голото си тяло като котка, току-що нахранена със сметана.

— Сигурно я е пуснал зад вратата.

Андрея се върна, като носеше плик със сини краища.

— Е, какво има сега? Ще го отвориш ли, скъпи?

Но Андрея упорито мълчеше и Марджъри отново отвори очи. Като видя вцепененото му лице, тя скочи веднага, грабна телеграмата и я прочете веднага:

„Ричард умря снощи. Ела си.

Кас“.

Марджъри изкрещя:

— Еврика! Алилуя! Най-после!

Лицето й светна от алчност, тя се изправи на колене в леглото, протегна ръце в ликуващ триумф и размаха телеграмата.

— Богата съм! Богата! Ричард умря и аз съм богата!

— Колко богата? — попита Андрея.

— О, господи! Кой знае! Прекалено много, за да може да се преброи… милиарди… милиарди и милиарди… той бе по-богат от всеки друг.

Андрея каза замислено:

— И сега всичко това е за теб…

— Че за кого друг. Той няма кръвни роднини, освен сестра си, бедната кучка, но аз съм му доведена дъщеря… единствената дъщеря…

„Accidenti!“ — помисли си Андрея. Какво щастие, че се съгласи да бъде с нея този път — уж за да й каже, че е за последно. Но телеграмата променяше нещата. Сега отвратително богатият й баща бе умрял. Това възбуди почти религиозно чувство у него, толкова искрено бе благодарен, че късметът му работеше. Трябва да отиде на църква, за да изрази благодарността си. Марджъри бе изскочила от леглото и викаше и подскачаше из гравираната и позлатена стая с копринени завеси, която вонеше на секс.

— Богата съм! Богата! Мръсно, вонящо, неприлично богата!

Андрея започна да играе.

— Но ти сега ще ме изоставиш, за да се върнеш на острова. — Гласът му прозвуча отчаяно.

Марджъри спря да скача, изтича при него, обви страстно ръце около голото му тяло, потърка се в увисналия му в момента пенис и зарови глава в килимчето от черни косми на гърдите му.

— О, няма да е за дълго, дарлинг… обещавам ти… само за погребението… не бих оставила това за нищо на света! А и трябва да разбера колко ми е оставил, нали? Веднъж да се отърва и от Хари… — Лицето й се сви от ожесточение. — Още един негодник, който бих погребала с удоволствие. Това досадно, тъпо човече… и отвратителната му майчица, и двете му сестри, тези кучки!

После радостта й избухна отново с неудържима сила. Тя прилепи отворената си уста до неговата и притисна таза си в неговия, въртеше език, ръцете й се плъзгаха надолу по тялото да обхванат задните му части, като пъхаше пръстите си настойчиво между тях.

— Хайде, скъпи, да празнуваме! Както ние си знаем.

Марджъри знаеше само един начин.

Марджъри Боскоум, или контеса Ди Примачели, бе просто една четирийсет и четири годишна закачалка за дрехи. Нежно сладурче преди години, сега от многото съпрузи и още повече любовници, от нощния живот, пиенето, хероина и кокаина изглеждаше напълно съсипана. Копринената й кожа се бе превърнала в скалиста грапавина.

Единственото, което й бе останало, бе една крещяща елегантност. Косата й (някога светлокестенява, сега изкуствено боядисана в слънчеворусо) бе внимателно разрошена като грива, в която незабележимо бяха вмъкнати фиби, а лицето й, надуто от силиконови инжекции, бе винаги напудрено, за да изглежда младо. Но ефектът от фигурата й идваше от верния усет, който притежаваше към дрехите. Това нейно безспорно качество караше много по-красиви жени от нея да й завиждат. Марджъри Боскоум можеше да облече и брашнен чувал и пак да накара другите жени да й завиждат. Но тя винаги носеше тоалети, чиито най-ниски цени бяха достатъчно високи, за да я накарат да ги облече. Контеса Ди Примачели в една специална рокля от известна модна къща караше всички жени, които разбираха от мода, да я гледат завистливо и те искаха да изглеждат точно като нея. Но не успяваха. Това даваше възможност на Марджъри да се отдава на другата си страст — хазарта. Секс, пари, мъже и тоалети — бяха четирите краища на нейния свят. Тя безспирно блуждаеше в него, като търсеше удовлетворение в един или друг край. Предпочиташе и четирите. Бе член-основател на „Джет Сет“ и за шести път най-добре облечената жена в света. Веднъж да се освободи от Хари, Conte di Primacelli, ще си вземе шести съпруг — Андрея — и титлата принцеса Фарезе. Но сега дълбоко я вълнуваше една друга титла, която не очакваше да получи така внезапно: най-богатата жена в света.

Тя обви ръце около тялото си с наслада. Нямаше по-удобен момент да се случи това. Бе усетила, че влечението на Андрея към нея отслабваше, а той беше най-добрият й любовник. Но трябваше да бъде спонсориран постоянно. Той непрекъснато говореше за пари. Но сега, като пусне достатъчно монети в неговата касичка…

Той й струваше повече, отколкото тя можеше да си позволи, и бе принудена да прибягва до средства, за които знаеше, че са опасни, за да задържи Андрея, станал й толкова необходим напоследък. Колкото повече получаваше от него, толкова повече искаше. Той я задоволяваше напълно. Само след като е била с него, можеше да спи, без да я измъчва някакво душевно разстройство.

Той я изпълваше до крайна степен. Една голяма прекрасна експлозия, която разтърсваше натрупаното напрежение в нея и я понасяше по онова безпаметно море на спокойствието, което не бе и

помисляла, че може да достигне отново. Не можеше да се лиши от това.

Мисълта, че ще го загуби, я бе накарала безумно да се вкопчи в него. Беше въпрос само на седмици, даже може би на дни, преди тази кучка Дилън с нейните козметични милиони да го примами и добави към очарователната си гривна, удобно потапяйки го в злато. Сега вече Дилън може да се пръждоса. Тя, Марджъри ди Примачели, има достатъчно пари, за да каже на оная кучка да си омита задника. Андрея можеше да харчи по хиляда долара всяка минута от всеки час до края на живота си, а купчината злато на Марджъри нямаше да намалее видимо. Той щеше да е неин. И никога нямаше да бъде незадоволена. Като въздъхна блажено, тя обви плътно с ръка онази негова част, която струваше всеки неин цент, и доволно заспа.

Когато Андрея се събуди, мисълта му веднага се върна към неговото блестящо бъдеще. Той отмести главата на Марджъри от гърдите си.

— Трябва да изпратиш телеграма — каза той. — И се погрижи за самолет.

Марджъри се прозина. Бе така преситена, че се чувстваше сякаш е без кости. После се търколи през него и седна.

— Трябва да мина през Париж. Искам нещо за това погребение, което да отклонява погледите от трупа.

С решително изражение тя се измъкна от леглото и изтича в съседната стая — където и да отидеше, имаше такава стая, отредена специално за дрехите й. Стенните гардероби бяха препълнени със стотици рокли, поли, блузи, костюми, палта. Имаше една прислужница, чието единствено задължение беше да се грижи за тях. Имаше и една друга за личните й нужди. Поддържаше своя собствена масажистка, собствена шивачка и маникюристка. Марджъри ди Примачели бе известна с това, че вестта за самолетна катастрофа не би я развълнувала ни най-малко, но случеше ли се да си счупи нокът, настъпваше истинско бедствие. Когато ставаше въпрос за нейния външен вид, Марджъри бе абсолютен педант. Тя връщаше една рокля десетина пъти в шивашкия цех, докато ръкавът прилепнеше перфектно. Подгъвът на роклята биваше измерван до милиметри, а талията трябваше да прилепва точно. Кожените й палта можеха да облекат всички ескимоси по света и имаше поне половин дузина чифта

обувки към всеки тоалет. Дори бельото й се кроеше, преди да се даде за изработка на монахините в един метох в Сиена.

Тя затвори огледалните врати и започна да премисля бързо. Не… нищо няма да направят Балмейн… прекалено екстравагантно ще бъде. Нито пък Ив Сен Лоран — много ще е непретенциозно. Нито Халстън, нито пък Карл Лагерфелд. Не, трябва да бъде нещо по-специално. Вбесяваше се да ходи на проби. А сега нямаше и време… Е, те имат размерите й. Тежко им, ако не й стои по мярка… не че щеше да има конкурентки. Кас, както винаги, щеше да изглежда като чувал, натъпкан е боклук, Нийвс бе прекалено млада, а Мати, както обикновено, ще изглежда презряла и прегоряла. Докато Хелън… Хелън ненавиждаше черния цвят.

— Скъпи — каза тя заповеднически на Андрея. — Като уредиш самолет, се обади на Диор… свържи се с Марк, с друг не искам да говориш… кажи му, че съм аз и че искам рокля за много специално погребение…

Андрея говореше с Алиталия.

— Да, Темпест Кей… На Бахамските острови е. Разбира се, има писта за кацане… да… остров е… Темпест Кей… островът на Ричард Темпест… Краля Темпест… чудесно… Контесата е негова доведена дъщеря… не… първо до Париж… един момент… Кога възнамеряваш да тръгнеш? — попита той Марджъри.

— Довечера — отвърна тя.

— Тази вечер… около осем часа. Чудесно… да, сметката до контесата от Темпест Кей…

Той изпрати телеграма, която накара Марджъри да избухне в смях, след като я прочете:

„Ужасно съм изненадана и опечалена. Отлитам колкото е възможно по-скоро за вкъщи.

Марджъри“.

— Трябваше да добавиш: „Проверете дали ковчегът е отворен. Искам да се уверя, че е умрял“ — изсмя се тя.

Светлините в залата, които бяха намалени преди началото на представлението, лумнаха отново. Бляскавата издокарана публика на Сидни Опера Хауз седеше като голяма птица, която след миг щеше да се спусне над пристанището, жужеше и чакаше с нетърпение. Хората бяха дошли да слушат Дивайн Дайва в нейната най-велика роля — Маршилин от Der Rosenkavalier. Но вдигането на завесата закъсняваше вече с дванайсет минути. В един момент тежките завеси се разделиха и мениджърът излезе отпред с вдигнати ръце.

— Дами и господа… — Той вдигна малко микрофона и шумът притихна. — Със съжаление трябва да ви съобщя, че мис Мати Ардън е неразположена и няма да може да пее тази вечер. — Чуха се викове като: „О, не!“ и „Срамота!“ и хората се надигнаха да стават, за да си вървят. — Ролята й ще бъде изпълнена от нейната дубльорка мис Марта Ренсон. На тези, които решат да си тръгнат, ще им бъдат върнати парите за билетите.

Оттеглянето му бе съпроводено от дюдюкане и свиркане.

Камериерката на Мати отключи вратата и се огледа.

— Аз съм лекар — каза мъжът авторитетно.

Тя отвори вратата толкова, колкото да влезе той, и заключи пак. Бе полякиня на неопределена възраст, която придружаваше Мати от години насам. Злите езици говореха, че бе майка на Мати, но истината бе, че тя бе нейна втора братовчедка. Мати бе родена от Матилда Кройлаковска в Краков преди четирийсет години. Камериерката бе свалила перуката на Мати, както и дантелата от сценичния й костюм. Бе успяла да я повдигне и пренесе върху шезлонга, където тя лежеше сега като порцеланова кукла с лице, лишено от цвят и израз, с коса, напъхана под найлонова шапка, която носеше под перуката.

— Какво се е случило? — Лекарят се наведе над нея, повдигна клепачите й, хвана китките й.

— Пристигна телеграма.

— Лоша новина ли?

Камериерката стисна телеграмата, смачка я в ръка в джоба на престилката си.

— Много лоша…

— Какво направи тя?

— Гледаше вторачено дълго време в нея… не издаваше звук… после започна силно да пищи. — Старата жена се наведе напред и

закри ушите си с ръце. — Никога не бях чувала такъв писък… като в ада… после падна… като мъртва.

— Е, не е умряла, но е получила силен шок. Кога се случи това?

Камериерката се замисли.

— Преди петнайсет минути… тъкмо щеше да излиза на сцената.

— Никъде няма да излиза. Къде е телефонът?

Когато Хари се върна вкъщи, майка му го чакаше. Също и телеграмата.

— Е? — попита тя. Погледът й бе остър, както и гласът. Той й подаде телеграмата. Тя знаеше английски достатъчно, за да разбере смисъла.

„Ричард умря тази вечер. Панихида.

Кас.“

— Какво е това панихида? — попита майка му навъсено.

Хари прикри усмивката си в гримаса.

— Нещо като софра след погребение.

— Barbaros! Очакваше се от такъв като него… един лицемер и в смъртта. Но ти ще отидеш на погребението, нали си част от семейството.

— Едва ли съм от семейството, мамо. Аз съм просто купен и продаден.

— Знаем кой ще намаже от тая работа. Но ще отидеш. Това е твое задължение и право — каза тя заплашително.

— Мамо… на мен той няма да остави нищо.

— Не съм и казала такова нещо. — Черните й очи светеха обидено. — Но ти си съпруг на доведената му дъщеря.

— Временният й съпруг, който подлежи на смяна.

— И така да е, още си женен за нея. Трябва да отидеш. Няма да е прилично, ако не отидеш.

Хари сви рамене.

— Това никой не би и забелязал.

— Аз ще забележа. Моите приятели ще узнаят. — Това бе заповед. — Те трябва да те видят там…

— За последен път.

— Но най-важният — каза тя злобно.

— Това, че той е умрял, няма да спре Марджъри да иска развод и да го получи. Тя отдавна го иска.

— На какво основание? Не те ли изостави тя? Не ти ли слага рога из спалните в цяла Европа?

— Тя не се нуждае от основания, мамо — каза нетърпеливо Хари. — Парите й сега могат да купят милиони основания. Сега тя ще бъде безкрайно богата.

— Затова ти ще я накараш да плати — изсъска майка му злобно. — Както ти плати. Ако тя иска развод, трябва да си го плати. — Тя потрепери и отново се намуси. — Тази жена! Не потъвах ли аз в земята от срам пред своите приятели, които идваха и донасяха клюките… за всичко, което ставаше в оная къща във Венеция… и за онзи неин венецианец, който може да й бъде син. — Такава връзка за майката на Хари бе скандална. — Какво друго всъщност човек би могъл да очаква от един венецианец? — Цялото й презрение се бе съсредоточило в последната дума. — Ще изпратя цветя. Спомням си, когато той идваше тук, колко обичаше онези жълти рози… Ще се погрижа за това. А и ти ще тръгнеш колкото е възможно по-скоро. — Тя стана от стола. Бе дребна, набита, стегната в корсет. — Съпругата ти е във Венеция. Би било прилично да отидете заедно. Ще се обадя на Лора ди Винченцо. Тя е във Венеция и винаги знае всичко.

— Мамо!

Но тя се бе отдалечила, топуркайки с малките си крака да сложи нещата в ред. Хари въздъхна. Жени! Дори когато най-накрая щеше да се отърве от жена си, пак оставаше една — изглежда винаги щеше да я има — майка му, ако не се смятат двете му сестри вдовици. Все пак, помисли си той, кой би могъл да каже какво би направил Ричард Темпест с парите си. От него всичко можеше да се очаква. Освен ако не си е купил с тях смъртта. Хари се засмя. После, без да се подчинява на майчините напътствия, той излезе от къщата и се върна в лозята. Най-после щяха да берат гроздето.

Стаята на Хелън бе студена и мрачна, с транспаранти от кремав ирландски лен, украсени с дантела. Бяха спуснати, за да предпазват от безмилостното слънце. Чуваше се лекото бръмчене от климатичната инсталация.

Серафин преведе Дан през сенчестата пещера на дневната — един архипелаг от морскосиньо, осеян от позлатени мебели, но той като че ли не се нуждаеше от водач. Спряха пред масивната позлатена двойна врата на спалнята. Серафин почука, отвори я и извести с местния диалект на острова:

— Господин Дан…

Очите й се приковаха върху него и долната й устна се подви презрително:

— Не я обезпокоявайте! Много й дойде…

„Черна кучка! — помисли ядосано Дан. — Много си позволява…“

Хелън лежеше в леглото от дълго време. То бе върху подиум от гравиран и позлатен бук в шарки от акантусови и лозови листа, беше изработено във френски стил от XVIII век, но с ортопедичен матрак от XX век. На Дан то му приличаше на камелия: отвън — тъмнокремаво, вътре — нежнорозово, с плисиран копринен шифон, обшит с кадифе, за да изолира шума. Под неговата драперия, която се спускаше от прихваналите я ръце на четири пълнички ангелчета, Хелън се бе излегнала на дебели възглавници, украсени с дантела, и бе облякла един от своите прословути халати от тъмнокремав сатен, украсен с мишелинова дантела. Портативното си писалище бе поставила на коленете: радиото, вградено в леглото, както и телевизорът, бе пуснато тихо. Лампата, засенчвана от ангелите, хвърляше върху нея нежна розова светлина. Когато Дан приближи, тя свали очилата си, преди да повдигне глава за ритуална целувка. Очите й не виждаха, но изразяваха очакване. Той й целуна най-напред ръка, след това — двете бузи. Усмивката й бе любезна, но неспокойна.

— Скъпа Хелън, как си? — попита той с нежен съчувствен тон.

— Понасям…

„По твоя начин — помисли той. — С лежане.“ Само Хелън Темпест можеше да заглуши скръбта си от смъртта, като организира погребение.

— Харви ми каза, че планираш погребението на Ричард — измърмори той. — Какво имаш предвид? Предполагам нещо, което подобава на положението му приживе.

— Островно погребение — каза Хелън кротко.

Дан погледна втренчено. Господи, помисли той. Гениално хрумване.

— Островно погребение!

— Той бе човек от острова — каза Хелън. — Не можеш да бъдеш човек от острова, ако не си роден тук.

Дан не издаде, че е доловил скрит намек в думите й. Защото той бе роден в Париж, Франция.

— А хората извън острова? Той бе известен далеч… Знаеш, че ще трябва да ги поканиш.

Хелън се намръщи.

— Няма да правим цирк…

Сега принцесата усещаше граховото зърно.

— Разбира се, не! — Дан изглеждаше шокиран. Как може да бъде само островно погребение! Точно това щеше да бъде цирк. — Но някои хора трябва да се поканят… хората от организацията например, а тези, които не могат да дойдат, ще искат да го гледат по телевизията.

Дан знаеше, че Хелън се отвращаваше от него.

— Никой ли не се е обадил все още?

— Е, Кас… — промърмори Хелън.

— Остави на мен — каза той успокоително. — Аз ще погледна дали всичко е наред, иначе Кас ще го използва за безплатна реклама на организацията.

Той видя как мършавото тяло на Хелън потръпна от погнуса.

— Наистина не можем да погребем Ричард Темпест като обикновен човек, нали? Той бе толкова известен и велик, толкова…

— А английските родственици? Онези ваши роднини с титлите… Графът като представител на цялата фамилия трябва да присъства по право.

Би изглеждало добре името му да е начело на списъка, който пресата щеше да публикува. Още има хора, които се впечатляват от титли повече, отколкото от пари. Те правят Темпестови толкова очарователни за света. Не само са богати, но и аристократични. Живеят на свой собствен остров и царуват като феодални принцове.

„Да — помисли си Дан, — за телевизията… бих могъл да измъкна за себе си доста тлъст процент.“

— Остави на мен — каза той пак замислено. — Всичко ще бъде наред, надявам се.

— Ако си сигурен. — Гласът на Хелън прозвуча едновременно нещастно и примирено.

— Имам право! Те никога не биха ти простили, ако не им позволиш да кажат последно сбогом на Ричард Темпест. — „Господи — помисли си той, — говоря като Луиза Мей Алкот.“

— Но аз искам обикновено островно погребение.

— Ще имаш точно островно погребение — увери я Дан. „И нещо отгоре — помисли си той. — Населението на острова е около триста души, като прибавим към тях хора от организацията, да кажем още двеста, и други канени гости — най-малко още сто… после екип оператори и репортерите от пресата… всичко на всичко около хиляда… Ето ти обикновено островно погребение!“

— Какво друго бих могъл да помогна? — запита той загрижено.

Хелън се намръщи и стисна писалката си.

— Е, Дейвид…

— А, искаш да го видиш трезвен. Поне дотолкова, че да може да стои на краката си.

— Заради Нийвс…

„Тя няма и да го забележи“ — помисли си Дан коравосърдечно. Между тях двамата имаше не бездна, а Гранд Каньон.

— Ще се погрижа да дойде толкова трезвен, колкото и Харви — каза той вдъхновено.

Дан видя как по лицето на Хелън се появи тъжна усмивка с малка трапчинка.

— Много мило… — промърмори тихо тя, въпреки че се боеше от Дан. Той бе толкова бърз, толкова остроумен, толкова любезен, толкова опасен. Ръката й посегна за очилата и той разбра намека. Бе свободен.

Веднага след като Серафин затвори вратата след него, той се сети, че не бе свършил онова, за което бе дошъл: да изкаже съболезнованията си, но същевременно осъзна, че тя въобще не бе очаквала.

Нийвс приглади косата си, опъна плисираната пола на униформата си, пое дълбоко дъх и почука на вратата.

— Entrez!

В училището на брега на Лейк Люцерн се говореше на френски. В него се учеха не повече от две дузини ученици, деца на големи богаташи: съвсем млади момичета, изпратени, за да станат образовани, изтънчени, с изгладени ръбове. Учеха ги с каква походка да вървят, как да разговарят, как да се хранят, да се усмихват, да ядат, да стоят и седят и как да харчат парите на семейството си. В кои магазини да пазаруват, в кои хотели да отсядат, на кои хора да кимат, на кои да се усмихват, на кои да подават ръка. Как да организират вечеря за шестима души или прием за шейсет. Как да ядат артишок и аспержи, как да разговарят с келнерите, как да обуздават прислугата. Когато постъпваха в училището, от тях се изискваше да се научат да четат и пишат — не че биха го използвали много, но им беше необходимо, за да четат менюто и да подписват сметките. Същевременно получаваха най-подробни инструкции коя е най-добрата химикалка, която трябва да използват.

Когато Нийвс влезе в широката и слънчева стая, обзаведена като дневна, мадам Лорент, основателка и собственичка, стана и излезе иззад бюрото.

— О, Нийвс, ma petite, ела и седни.

Сърцето на Нийвс се сви. Самият факт, че мадам Лорент стана и я покани да седне, означаваше, че ще й съобщи лоша новина. Но тя поне не бе направила нещо лошо. Иначе би я оставила да стои права. Нийвс седна в елегантно канапе, тапицирано в синьо и бяло „Уеджууд“, а мадам Лорент я хвана за ръката. Сърцето й се разтуптя.

— Страхувам се, че трябва да ти съобщя много лоша новина. — Гласът на мадам Лорент бе тих и нежен, но тя не бе многословна. — За твоя дядо. Той е починал снощи, внезапно. Казаха ми, че не е страдал… станало е много бързо.

Тя усети как ръката на Нийвс се разтрепери, кожата на лицето й бе станала тебеширенобяла и огромните й очи с цвят на разтопен шоколад гледаха втренчено, розовите й устни трепереха.

— Трябва веднага да се върнеш вкъщи… излетял е самолет за теб… но не бива да пътуваш сама, уредих Mademoiselle de Lucy да те придружи.

Тя се наведе напред и нежно целуна Нийвс по бузата. Толкова млада, помисли тя, толкова податлива, толкова богата… о, толкова богата. Жалко, въздъхна тя. Дядо й беше нещо изключително. Толкова хубав и мъжествен и невероятно богат. Това дете ще стане наследница на наследниците, всички ще тичат по нея. Бе почти на осемнайсет и красотата й разцъфтяваше. Една Mirillo Madonna, помисли си мадам Лорент нежно. Имаше гъста дълга чуплива тъмнокестенява коса, бяла кожа, кафяви очи и гъсти мигли. Тялото й също се наливаше, въпреки че бе още младежки слабо. По лицето й нямаше нито петна, нито младежки пъпки. Парите, въздъхна мадам Лорент весело, могат да направят всичко.

— Толкова съжалявам — каза тя нежно и откровено. „За себе си.“ В погледа на Темпест, когато дойде за последен път да види внучката си, имаше нещо, което тя не можеше да сбърка. — Е — въздъхна тя. — Извинена си от училище, разбира се, и багажът ще ти бъде събран, но ако мога да направя нещо за теб, ma petite…

Нийвс поклати глупаво глава.

— Може би искаш да си полегнеш. — Тя потупа Нийвс по ръката. Беше съвсем студена. — Ти беше привързана към своя grand pere, non?

— Той беше всичко, което имах. — Отговори Нийвс с лек шепот, като се задъхваше.

Мадам Лорент кимна. Бе чувала, че бащата на момичето е пияница. Само дядо й идваше да я вижда.

— Много ми е мъчно за теб — каза мадам Лорент съчувствено.

Нийвс кимна и леко се олюля.

— Благодаря — каза тихо. После тръгна да върви, направи една крачка и се свлече като падащо листче на сапфиреносиния килим.

На четири хиляди мили от тук в ателието в собствената си голяма къща, което бе направено така, че светлината нахлуваше през остъклена стена, бащата на Нийвс, Дейвид Боскоум, лежеше в пиян унес върху старо кожено канапе, което Хелън бе изхвърлила и той бе прибрал. Това бе единствената мебел, с изключение на един прекрасен фламандски вграден шкаф с рафтове, който той използваше, за да

прибира панталоните си. Нямаше платна, нямаше триножник, само разлята боя по пода.

Той хъркаше с отворена уста, гръдният му кош се повдигаше. Както беше брадясал, приличаше на лъв. Ризата му бе разкопчана и се виждаха окосмените му гърди. Късо подстриганата му глава бе завряна в ъгъла на едната облегалка на масивна кушетка, краката му бяха преметнати през другата, а ръцете му висяха свободно. Една празна бутилка „Джек Даниелс“ лежеше до ръката му, остатъкът от съдържанието й се беше излял върху купчина вестници и бе напоил една снимка на красив усмихнат мъж на първата страница. Днес всички вестници съобщаваха на различни езици и по различен начин една и съща новина: „Краля Темпест умря“.

ГЛАВА ВТОРА

Кас се грижеше само за телефонните обаждания, и то само за тези, които бяха от особено значение както от политическа, така и от търговска гледна точка. (Бе учредила „Канцелария“, отговаряща за погребението, в която работеха така наречените „нейни момичета“, които се оправяха с купищата писма, папките с телеграми и потока от цветя до острова, който бе в центъра на тази бъркотия.)

Бяха все едни и същи телефонни обаждания. Тя разговаряше с тези, които преценяваше, че си заслужава, давайки им по заобиколен начин да разберат, че госпожица Темпест е покосена от скръб и не може да се обади. Но повечето от времето си прекарваше в разговори с членове на организацията. „Гълъбчетата не трябва да спират работа“ — помисли си мрачно. Познаваше хората добре, затова и не си губеше времето с тях — знаеше, че ще има безредици, ще се правят догадки и спекулации за това, кой ще заеме това кресло, тази главна канцелария, която се наричаше президентска. На въпроси от този тип отговаряше весело: „Предположенията ви са като моите“, което беше долна лъжа. В този случай догадките нямаха стойност.

По традиция те водеха към Роджър Кендрикс, изпълнителния вицепрезидент, и това не притесняваше Кас. Особено за Роджър. Нека си мисли каквото си иска. Тя мислеше различно. Но не знаеше *кой ще бъде* следващият президент на организацията „Темпест“. Ричард бе говорил за много неща, но не и за това.

Но тя виждаше, че балансът не се нарушаваше, че никой не изпадаше в паника, че огромните колела на организацията продължаваха да се движат както досега, че никой не изпадаше в паника. Телефонът бе част от нея, нейната трета ръка, другото й ухо, нейният инструмент. Можеше да набере даден номер и за пет минути да накара събеседника си да омекне като желе. Това й харесваше. Бе изпълнителен секретар на Ричард Темпест и нещо повече — тя бе неговата сянка, неговият довереник, неговият екзекутор, емисар — посланик, неговото момиче Фрайдей. Никой, дори самият Ричард,

който бе основал организацията „Темпест“, не знаеше повече за нея, отколкото тя. Организацията бе нейната гордост и радост. Това, което сега я притесняваше, докато седеше в канцеларията си (съседна на тази, която бе на Ричард, цялата в дим, пълна с телефони и даваща прекрасно усещане, че си в центъра на една паяжина, към която Кас с право принадлежеше), бе какво щеше да се случи по-нататък…

Трийсет години Кас бе работила в тези плодородни „лозя“, бе наблюдавала и помагала на Ричард Темпест да създаде един мамут, който ставаше все по-голям и по-голям, докато закрие слънцето. Така богат, така силен, така *колосален*, че дори тя, която се гордееше с поста си, изтръпваше. Но с радост, разбира се. На нея й харесваше да бъде — както „Тайм“ я наричаше — „Желязната лейди на организацията Темпест“. Една стара мома, женена за работата си, една от големите обединения… Бе изрязала това и го бе изпратила вкъщи, в Бостън. Естествено, нямаше никаква реакция.

Там, откъдето идваше Кас, хората ръководеха бизнеса си с тихо достойнство от викторианските офиси в центъра на града. Никой, *никога* не правеше това като Ричард Темпест — от един малък Версай, на един тропически остров на Бахамите. Той летеше с джъмбо самолети (на Конвеър или Лиър) до различни части на света, за да отиде до някой завод на организацията, кантора за пласмент, склад или дори до някой представител. И винаги придружаван от Кас. Тя бе запознавана с всичко.

— Кас е моите очи и уши — казваше Ричард, сякаш не разбираше или се страхуваше от начина, по който тя виждаше и чуваше нещата. Кас можеше да ти каже името на човека, който ръководеше каучуковата плантация в Брожо, или кой се занимаваше с кореспонденцията в организацията. Тя знаеше колко получава всеки, кой с кого спеше, кой какво замисляше, кой се издигаше и кой се проваляше в работата си. Бе ухажвана, бяха добри с нея, кланяха й се, пълзяха. Никой не можеше да стигне до Ричард Темпест, без да мине през нея, а тези, които опитваха, скоро разбираха, че това е невъзможно. Кас бе семейството. Тя бършеше носовете и попиваше сълзите, заемаше пари и пазеше тайни. Караше се и успокояваше, помагаше и забраняваше. Когато някой искаше нещо — отиваше при Кас. Тя мърмореше, мръщеше се, издухваше дим в очите му. И това й харесваше.

Сега, когато Харви влезе в задимената стая, опитвайки се да разсее с ръка пушека, и се отправи да отвори широко прозореца, той видя, че Кас пак работеше. С пълна сила. Както седеше в стола си, тя избута очилата назад върху побелялата си коса и запита:

— Е? Имам посещение ли?

— Хелън не е в състояние да приеме когото и да е, Кас. Но ме помоли да ти дам тези…

Той остави няколко листа, изписани с плътния почерк на Хелън, върху бюрото й. А тя върна очилата си обратно, взе ги, прегледа ги и погледна ядосано.

— Исусе Христе! Тук съм само изпълнителен секретар, но когато се наложи да се разбута боклукът, изведнъж ставам председател на борда. — Тя му хвърли листите. — Телевизия! Репортери! Снимачен екип! Това да не е парад на Мейси?

— Знаеш много добре, че това е последното нещо, което Хелън иска — да се снима погребението. Това са само… предложения.

— Остави това, Харви! Всички знаем за списъците на Хелън! Боже, какво й е хрумнало, за да иска това?

— Мисля си, че зад всичко стои Дан — каза безучастно Харви.

— Да му се доверим! Обзалагам се, че той с удоволствие ще позволи на своите приятели от медиите да го излъчат.

— Е, това е островно погребение… — отбеляза многозначително Харви.

— Да… светлина на фенери и смесица от католицизъм и будизъм.

— От дълго време живееш на острова, за да познаваш и почиташ обичаите.

Гласът на Харви бе леден. Кас въздъхна и потърка нос.

— Извинявай… винаги забравям, че ти си част от острова… но трябва да приемем, че си изостанал от развитието му.

— Никой *никога* не изостава на острова!

„Не, но можеш да спреш да се сраствaш с него“ — помисли си Кас. Това *бе* едно абсурдно място, откъдето се ръководеше мултинационален, конгломерат за милиарди, но тогава се знаеше, че Ричард Темпест прави странни операции и печели от тях, карайки другите да скърцат със зъби.

Но Харви бе прав… Островът бе специално място за Темпестови. Те го бяха превърнали в свое царство. Той бе сякаш извън останалия свят, изолиран по странен начин въпреки телекомуникацията, радиотелефоните, специално прокараните линии, площадката за полети, фантастичната къща. От погребението на Ричард. Не в Англия, откъдето семейството бе произлязло преди триста и петдесет години, не в Съединените щати, страната, в която той имаше двойно гражданство и където организацията процъфтя, не на този малък остров, дванайсет на пет мили, с население около три хиляди души, на един час път от Маями и на десет мили от Насау със самолет, а в постоянната и пряка връзка с всеки завод, офис и депо по света, като го наблюдаваше по телевизията. Ричард Темпест никога не бе възнамерявал да се оттегли.

— Това — сви рамене тя — ще бъде погребение според традициите на острова.

— Скъпа Кас, ако ти и Хелън Темпест не можете заедно да направите представление, което само който не е видял може да забрави, да не се казвам Харви Уинстън Греъм.

— Разбира се, Хелън ще „дава предложенията“, а аз ще ги изпълнявам!

— Не играй ролята на мъченик. — Харви не бе трогнат. — Много добре знаеш, че само да вдигнеш телефона, ще получиш помощта, която ти е необходима.

Той втренчи черните си очи в нейните. Бяха стари и добри приятели, но в боричканията си за първенство понякога си изостряха отношенията. И двамата бяха „аутсайдери“, но Харви имаше едно предимство. Той бе роден на острова. Семейството му бе работило за Темпестови, откакто се бяха заселили на Бахамите след американската революция. Кас — нетипична бостънчанка, както я наричаше Дан, въпреки трийсетгодишния си престой тук, не бе островитянка. Трябваше да е родена на това място, за да е такава.

— А сега трябва да те оставя — каза Харви.

— Къде отиваш? — избухна Кас. При всичката работа той се измъква нанякъде…

— В Лондон — отговори Харви. — Вика ме банката. Там е завещанието на Ричард…

Мълчанието кънтеше в ушите й, но тя улови думите, които имаха значение за нея. Завещание. Банка. Лондон.

— Значи не си го правил ти? — Тя бе много, много учудена.

— Не — отговори той. — Ричард го е правил сам. И го е оставил на Хауърд Уотс, докато потрябва.

Кас запали друга цигара от фаса на предната, който гневно смачка в пепелника, а умът й работеше с пълни обороти.

— Защо ще прави това? — чудеше се тя. — Да си направи завещанието сам, да не каже на никого и да го депозира в банката!

— Запечатано — добави безизразно Харви.

Погледите им отново се срещнаха.

— Не знам дали това ми харесва — каза накрая Кас.

Харви сви рамене.

— Това не дава отговор защо…

— Това е, като да се басирам на последния си долар, че има и друг наследник.

— Точно затова отивам. Да разбера.

Кас поклати глава.

— Очаквам беда… чувствам я…

— Обикновено го правиш — отбеляза сухо Харви.

— И обикновено съм права! Не знам как съм придобила тези усещания, знам само, че ги имам и им вярвам! Човече, точно сега имам едно такова усещане. Нещо лошо приближава. Харви… запомни какво ти казвам.

— Не са пропуснали да ти дадат християнско име при кръщението ти — каза сухо Харви. — Тя също заслужава своето…

Едно почукване на вратата оповести за пристигналите телеграми.

— О, господи — изпъшка Кас. Очите й се спряха на най-горната от купа. — О, не… само това ни трябваше! — Тя я подаде на Харви.

„Мадам е в болница, телеграмата ви й причини шок.
Какво да правя?

Яна“

— Сидни… — проговори Харви. — Това е работа за Робърт Арнолд. Той е добър… свържи се с него и му поискай кратка

информация. Може да е станало нещо с Мати, а може и да не е… но по-добре да сме сигурни, затова действай. Ако погребем Ричард без Мати, тя никога няма да ни прости.

Кас бе вдигнала вече телефонната слушалка и сега описваше схематично обстоятелствата и даваше разпореждания.

— Следете какво става с нея и дръжте връзка с мен. Искам да знам как е и какво прави, всичко, което е важно за състоянието й. Ако може да пътува, би могла да пристигне със самолета на организацията, заедно с останалите от австралийското представителство, ако не може, ще изпратим Лиър, но каквото и да е, каквото и да е, искам да бъда информирана постоянно. Ясно? Добре… ще чакам да се обадите.

Харви слушаше полуусмихнат. Кас бе във върховна форма — командваше със замах. Нямаше нищо против това тя да заема тази длъжност. Всъщност тя бе олицетворение на истински шеф.

Когато той си тръгна, Кас отново насочи вниманието си към телеграмите, но не за дълго. „Пак се започва“ — помисли си тя, когато вратата се отвори и Марджъри влезе царствено, в пълен траур. Отдолу, под пелерината, поръбена с кожа, висеше черна, сempла рокля, а голяма широкопола шапка скриваше лицето й, върху което бе изписан триумф. Тя не можеше да скрива чувствата си.

Кас се облегна, вдигна нагоре очилата си и я погледна въпросително.

— Господи! — възкликна. — Ти да не си в траур?

Ричард Темпест бе погребан през нощта, според обичаите на острова. Заплахата от епидемия от жълта треска, която почти бе обезлюдила това място преди около сто и шестдесет години, бе причината онези, които мрели като мухи, да бъдат погребвани още същата нощ. Необходимостта се бе превърнала в обичай.

Това, което семейство Темпест устрои, бе един брилянтен спектакъл. Най-напред семейството на починалия бе съпроводено от светлини на фенери до фамилния параклис „Сейнт Джон Божествения“, намиращ се на петстотин ярда от къщата и построен през хиляда осемстотин и двайсета година от Джонатан Темпест. Там бе отслужена кратка служба на благодарност, защото на острова смъртта се приемаше повече като празник, отколкото като нещастие, и

се отправиха молитви за пълноценно изживян живот. След това ковчегът бе отнесен от покрита с цветя двуколка, придружена от процесия до семейното гробище на склоновете на хълма, където се пяха песни и се четоха извадки от Библията, след което семейството отново бе съпроводено до къщата под светлината на фенерите с много песни.

Това бе краят на Ричард Темпест. Когато часовникът удари девет, големите врати на Марлбъро се отвориха и Хелън Темпест излезе, следвана от семейството и специално поканените скърбящи. Като жена от острова, тя носеше подобаваща за случая рокля — дълга, шарена памучна пола и бяла, бродирана по деколтето блуза. Всички останали жени бяха облечени по същия начин. На светлината на фенерите тълпата изглеждаше пъстроцветна. Яркочервеното, златното, зеленото и виолетовото доминираха над бялото на блузите. Мъжете бяха облечени в бели панталони и шарени ризи. Никакво черно.

Марджъри бе съблякла траурния костюм, когато разбра, че ще погребват Ричард според традициите на острова. С грижливо подбрания черен тоалет щеше да бъде неотразима. Но реши да направи великолепно впечатление по друг начин. Роклята й, в островен стил, бе от чиста коприна и бе ушита в Париж. Полата бе смесица от всички цветове на дъгата, а горната част, изящно ушита, бе украсена с дантела „Валансиен“. Кас приличаше на бохча, но Нийвс бе прелестно девствена в леденобялата рокля от висококачествено ленено платно… Мати, която бе пристигнала предната вечер, вървеше безжизнена като зомби. Яна я бе облякла, но варварските цветове я правеха да прилича на чучело. Червената коса сякаш изпиваше лицето й, а големите теменужени очи наподобяваха две широки дупки като очите на панда и в тях имаше болка и изтощение. Дейвид, когото Дан насила бе отрезвил с един леден душ, се клатушкаше до Хелън. Дан, зашеметяващо елегантен в костюм от „Жив и Хокс“, вървеше от другата й страна. Харви се въртеше насам-натам. Хари крачеше под ръка с жена си.

Процесията се раздели на две, също като Червено море, за да позволи на семейството и неговите гости да застанат в центъра. Тогава, като по даден знак, тълпата запя и тръгна бавно по хълма, осветен от пламъка на фенерите, като се извиваше през прекрасните градини на

Марлбъро към малката църква. Очите на телевизионните камери следваха непрестанно тази смесица от великолепие и варварщина.

Ковчегът бе отнесен там по-рано. Сега, когато процесията влезе вътре, телевизионните екипи ахнаха. Вътрешността на църквата бе зашеметяваща — светлина и цветове. Много бяло и сребристо, олтарът блестеше от злато, а високи бели свещи в сребърни свещници осветяваха иконата на ангел Гаврил. Пред олтара бе положен ковчегът, обвит в знамето на острова с характерните цветове и гербовете на семейство Темпест — яркочервено, синьо, златно. Под него имаше купища цветя, цветя от острова: хибискус, олеандър, жасмин, рози, лилии, орхидеи и орлови нокти.

Когато Хелън прекрачи прага на църквата, множеството бе свело глава под звуците на любимия химн на Ричард: „Сега всички благодарим на нашия Господ“.

Службата бе кратка, непретенциозна, но красива, една благодарност за живота, който ни е даден. Пяха се много песни. Пламъкът на свещите не трепваше от тежкия въздух на събрани на едно място тела — онези, които не бяха успели да си запазят места, стояха на пътеките и около стените, златният блясък на олтара заслепяваше, а цветовете грееха.

След това ковчегът почтително бе отнесен от островитяни до чакащата двуколка. Впрягът волове бе освободен и на тяхно място застанаха няколко здрави, млади мъже. Процесията отново се подреди: ковчегът бе в центъра, следван от Хелън и семейството, и се насочи по виещия се път към старото гробище. Там се казаха още молитви, още цитати от Библията, дори прекрасните думи на крал Джеймс. Изпяха се много песни.

Но именно финалът бе нещото, което *развълнува* милионите зрители и ги накара да заплачат. Хелън Темпест пристъпи напред сама до ковчега и остана там с вдигната глава и изправени рамене. От лицето й лъхаше спокойствие (благодарение на силната доза валиум), докато хората от острова бавно минаваха покрай нея и ковчега, покланяйки се дълбоко. Жените правеха реверанс, мъжете кимаха с глава, преди да положат цветя. Това бе една незабравима гледка. През цялото време цареше тишина. Когато всичко свърши, Хелън едва се виждаше от планината ароматни и пъстри цветя.

В момента, когато процесията отново се подреди за тръгване, Мати избухна. С дрезгав, отчаян вик тя се освободи от ръцете на Дейвид и Дан и се хвърли върху купа цветя, отчаяно ровейки в тях, за да докосне ковчега. През цялото време крещеше истерично, плачеше и го молеше да не я оставя. Камерите не се откъсваха от нея. А когато Дейвид и Дан изтичаха към нея, за да я спрат, тълпата ги обгради плътно и никой не видя как я хванаха и изнесоха. Когато процесията отново се подреди, Мати не се виждаше.

И пак двата реда от хора с фенери в ръце се отправи обратно по хълма, към къщата. Там Хелън се изкачи по стъпалата и на най-горното се обърна. Семейството се нареди около нея, поканените опечалени — зад тях, а островитяните пееха. После светлината бе угасена като от нечия ръка и наоколо стана съвсем тъмно. Само звездите светеха отгоре. Церемонията по погребението на Ричард Темпест завърши.

ГЛАВА ТРЕТА

Кас чу музиката, докато слизаше надолу по стълбите. Силна, металическа, с пулсиращ ритъм. Хърб Алпърт бе блестящ. Тя потрепери. Главата й щеше да се пръсне, а гърлото й сякаш бе изстъргано с телена четка. Прекалено много цигари, питиета и приказки, но все пак не можеше да пропусне такъв подходящ момент като събирането за погребението на Ричард Темпест. Светът на организацията бе под един покрив. Те вече бяха разтърсени от смъртта на Ричард и фантастичното му погребение, а сега очакваха да заемат новите места в мозайката. Тя умело бе овладяла положението, като постоянно обикаляше между гостите, произнасяше мнения, подбуждаше замрели разговори.

По настояване на Кас, Хелън даде тази чудесна прощална вечеря. Островът, невероятната къща, всички бяха готови да влязат в добре изплетената й кошница. Тя си легна в четири часа сутринта, изморена до смърт, но удовлетворена. Стана рано-рано, за да види тръгването на реактивните самолети на организацията след закуска. После се върна отново в леглото. По-късно десетте минути под студения душ я ободриха малко, а Харви я съживи съвсем, като обяви, че възнамерява да прочете след вечеря завещанието на Ричард. „Без съмнение, това е поводът за музиката“, мислеше си тя, докато внимателно слизаше надолу по стълбите.

Не грешеше. Влезе в синия салон. Наричаха го синия, тъй като всичко в него, от тавана до килима, бе синьо, а най-вече изпъкваше портретът на Сирина Темпест, в леденосин атлаз и с пресметливо изражение, нарисуван от Гейнзбъроу. Килимът бе навит, за да могат Марджъри и Дан да танцуват на лакирания дървен паркет. Марджъри се бе облякла специално за случая. Роклята й бе плътно прилепнала и червена като прясно пролята кръв. Хиляди ръчно зашити паети образуваха лъскава змийска кожа с цепка от шията до талията, която допускаше измъчвани от лъжливи надежди погледи до силиконовите й гърди и с друга цепка, до над коляното, която разкриваше крака като на

Дитрих, голи и доста загорели от слънцето, обути във високи сандали на ленти от червен сатен. Тя се движеше плавно, стоплена от очакването за много пари и развеселена от мартини, наркотици и възторг. Дан, безупречен в черния си (единствения цвят, който носят джентълмените) смокинг, й подхождаше във всяко отношение. И двамата бяха великолепни танцьори. По всяко друго време Кас би била щастлива да ги наблюдава. Но не и тази вечер. Имаше нещо непристойно в тяхната безбожна радост. Марлбъро е трябвало да бъде наречен „Свободна Земя“, но, за бога, Ричард беше в земята само от два дни!

Тя се запъти шумно към шкафа, в който стоеше стереото, и рязко намали звука.

— Хей… какво си мислиш, че правиш? — навъси се Марджъри.

— Всички знаем, че си Жената в червено — каза Кас ледено, — но това не е ли неприлично?

— Това е само едно малко тържество — умиротворително каза Дан провлечено.

— Тържество? Да разбирам ли тогава, че вие знаете нещо, което аз не зная?

Дан изглеждаше ужасен.

— Кас! Нали не ми казваш, че има нещо, което да не знаеш?

— Ще дойде и този ден — захили се Марджъри.

— За всеки идва такъв ден — мило отговори Кас. После допълни кратко: — Дори за кучките…

Дан изкриви устни, но Марджъри само тръсна буйната си коса.

— Глупости…

— Хайде, Кас — каза Дан ласкаво, — знаеш, че всички чакахме този знаменит ден… Не ми казвай, че не очакваш нещо мъничко.

— За какво й е? Тя няма нужда — грубо каза Марджъри. — Откъде взе тази рокля, Кас? От сутерена на Филийн?

Сподавеният смях на Дан накара Кас да се наежи.

— О, но Кас е благоприлична жена от Бостън. А ние всички знаем колко внимателни са те с парите. Последното нещо, което биха направили с тях, е да ги похарчат!

— Ако беше по-внимателен с твоите, нямаше да се стремиш така отчаяно към парите на Ричард!

— Аз съм внимателен с всичко — обиден възрази Дан.

— Тогава престани да броиш пилците си! Може да се окаже, че си седял на топки за голф.

Тя отиде до лакирания китайски шкаф, където беше барът. Видя, че има готово мартини. Отпи. „Алчни глупаци!“ Започна да прави ново питие. След като вече бе изпила едно и държеше в ръка друго, тя се отдръпна в далечния край на стаята, седна и извади цигарите си. Нищо й нямаше на нейната рокля! Какво от това, ако е от петнайсет години! Свещеността на парите й бе втълпена от рождение. Марджъри вярваше единствено в харченето на парите. Дан вярваше само в парите. Но все пак Кас се опитваше безрезултатно да изтрие едно тъмно петно от кадифената пола с цвят на портвайн. „Добрите материи са вечни“ — оправдаваше се тя.

Когато Дейвид влезе, остана изумен от вида на Марджъри.

— Исусе Христе! Трябва й само една брада и ще стане Дядо Коледа!

— Ами за тях тази вечер е празник — отбеляза Кас.

Той си сипа обичайната водна чаша уиски „Джек Даниелс“, след това седна зад Кас. Изглеждаше трезвен, но тя знаеше колко измамлив може да бъде видът му. „Все пак — мислеше си Кас, — ако го познавам добре, той ще се напие, след като разбере колко е богат… Тогава буквално ще се потопи в «Джек Даниелс».“

Дейвид попита внезапно:

— Какво знаеш за завещанието на Ричард?

— Нищо.

— Мислех, че винаги знаеш всичко!

— Не и този път.

— А-а-а… Ето защо си толкова кисела. Не си осведомена, нали?

— Не това ме безпокои.

— Никога ли не мислиш за нещо друго, освен за организацията?

— Съществува ли нещо друго?

Както винаги изключителният ум и словесна мощ на Кас превъзхождаха Дейвид и както обикновено той можеше само да се отдръпне и да излее безсилието си върху танцьорите.

— Очевидно те мислят така.

— Те би трябвало да знаят по-добре, що се отнася до Ричард Темпест.

Дейвид тъкмо щеше да попита какво например, когато дъщеря му влезе и той се отказа от въпроса и отново се отдръпна, този път физически, в голям стол до камината, където се скри зад вестниците за борба с бикове.

Кас гледаше в чашата си и се мръщеше. Всичките й предупредителни звънчета зазвъняха, когато Харви разкри, че Ричард е направил сам завещанието си. „Нещо не е наред — ехтяха те предупредително — не е наред!“ Харви живееше съвсем близо до къщата! Ричард Темпест никога не се е доверявал на никого, но, за бога, Харви е негов адвокат от цели десет години и знае и за най-дребните бизнес сделки. „Да, бизнес — мислеше Кас. — Но това е нещо лично.“ Тя усети някой да сяда на канапето зад нея, погледна и видя Нийвс, облечена в красива бяла рокля с дълги ръкави, закопчана догоре. Със свити устни момичето наблюдаваше неодобрително танцьорите.

— Здравей, мила… Къде се беше скрила?

— Бях на литургия… — отвърна Нийвс. Очевидно смяташе, че Дан и Марджъри не могат да бъдат избавени от греха.

Нийвс бе искрена католичка, която никога не пропускаше дневната си молитва. Семейство Темпест бяха протестанти, но майка й, Инес де Баранка, бе испанка и произхождаше от род, който с векове е давал на църквата свещеници и монахини. По тяхно настояване на деветгодишна възраст Нийвс отиде при монахините от един женски манастир, част от голямата базилика на Ел Ескориал, и остана там до заминаването си за Швейцария, където трябваше да завърши възпитанието и обучението си.

Според Кас манастирът бе оформил Нийвс още преди да тръгне. Тя бе ужасена, когато Хелън й показа списъка на дрехите, изисквани от манастира, тъй като между долните ризи и кюлоти, и тъмносините неугледни рокли от шевиот, и дебелите чорапи, и обувките с равна подметка, имаше и две „широки дрехи“.

— Две какво? — попита Кас.

— Ето тези… — каза Хелън, като й ги посочи. — Използват ги в банята — обясни тя с неудобство.

— За какво?

— Къпят се под тях.

— Те какво! — Кас пипна плата, който бе достатъчно тънък, за да пропуска вода, но и достатъчно плътен, за да скрие едно мокро, голо тяло.

— За първата година ги искат — каза Хелън. — Нийвс стана на дванайсет години и менструацията й започна…

— Боже господи! Имаш предвид, че отсега нататък се предполага, че тя ще крие факта, че е жена?

— Така изглежда.

— За бога! Що за място е това? Зная, че манастирът налага ограничения, но чак толкова?

— Това искаше семейство Баранка… всички жени от семейството се изпращат там…

— Знае ли Ричард за това?

— Да. Аз му казах.

— И какво отговори той?

— Каза, че Нийвс е наполовина испанка и е най-добре засега да се съгласи със семейство Баранка. Страхува се, че ако попречи, те могат да започнат съдебни процедури, за да получат Нийвс по закон… Той казва, че тя няма да остане в манастира завинаги.

— Но до това време вредата ще е нанесена!

„И е нанесена“ — мислеше Кас сега. Нийвс бе невинна и прекалено благоразумна. Не обичаше да носи изрязани бански. Когато Кас я видя за първи път в тъмносин цял бански от вълнено трико с високо деколте и цял гръб, отиде и купи изрязан бански на точки в две части и й го даде, но Нийвс изглеждаше ужасена и започна да протестира:

— О, но аз не мога да облека това… грях е!

— Какво е?

— Грешно е жените да излагат на показ телата си…

— Кой казва?

— Монахините. Жените трябва винаги да бъдат скромни и сдържани.

Ето защо бе необходима истинска борба, за да я накара да облече къси панталонки или блуза е гол гръб. През шестте месеца, които Нийвс прекара в Швейцария, Кас забеляза, че тя вече не е така строга в критичността си към нравствеността, но продължава да се облича като инфанта от шестнайсети век, заобиколена от ревностни пазителки.

Веднъж Кас закачливо я нарече Малката монахиня и се ужаси, когато Нийвс го възприе сериозно и й довери, че възнамерява да стане послушница. Нийвс имаше прекалено много влияние от църквата и прекалено малко joie de vivre.

Нийвс бе възпитана да възприема света като греховно място и бе внимателно предпазвана да не разбере, че има леля, позната на света като Знаменитата блудница.

Бе твърде млада и романтична. Прекарваше прекалено много време на колене пред хубавите статуи на Светата Дева. Е, те много си приличаха. Нийвс нямаше и най-малка представа какво представлява всъщност животът. Тя бе изцяло закриляна, бе защитена напълно с парите на дядо си и католицизма на семейството на майка си. Те живееха в набожно великолепие в Мадрид. Жените се обличаха винаги в черно и прекарваха часове в църквата, като изричаха молитви за мъжете от семейството, включили се в Гражданската война. Слава богу, че Ричард се възпротиви, когато те поискаха Нийвс за постоянно. Достатъчно бяха ваканциите, прекарани при тях. Винаги след това говореше на испански и очите й бяха по-замечтани отвсякога при мисълта да стане невеста на Христос. Освен когато не мечтаеше да стане невеста на Дев Лафлин.

А това нямаше да стане. В никакъв случай. Освен че беше достатъчно стар (можеше да й бъде баща), той бе мъж с такава всепроникваща сексуалност и силна чувственост, че Нийвс в своята невинност въобще не съзнаваше, че тя би избягала ужасена от брачното ложе. Не че в момента Дев мислеше за нея по този начин. За него Нийвс бе дъщерята на най-добрия му приятел, която той бе друсал на колене и носил на раменете си. И тъй като той самият бе наполовина испанец — майката на Нийвс бе негова братовчедка — той я разбираше по-добре от всички останали. „Нея и всеки друг — мислеше си Кас сега. — Смятам, че е време да ни посети. След като Ричард е мъртъв, няма какво да го спре…“

Кас наблюдаваше Нийвс внимателно и по оскърбения поглед на лицето й разбираше, че тя мислено се кръсти. Без съмнение щеше да прекара един час на колене до леглото, молейки се за две изгубени души. „Не е хубаво това! — мислеше Кас. — Тя трябва да се среща с момчета и да ходи на забави.“ Между Нийвс и обикновените девойки, които вземаха противозачатъчни и пушеха марихуана имаше толкова

прилика, колкото между малкото агънце и черната пантера. Тя би трябвало да е увлечена по поп звездите и да се шляе наоколо, облечена в протрити джинси и тениска, вместо в ризи с високи яки и поли. Когато все пак я бяха накарали да обуе бермуди, тя изглеждаше така, сякаш очаква да гори в огньовете на ада заради това. Прекарваше прекалено много време сама или в църквата.

Единствено когато Дев беше наоколо, Нийвс проявяваше признаци на истински живот, но това бе катастрофално. Тя притежаваше изключителна невинност и стопроцентов тройно пречистен романтизъм. Никога не би могла да се справи с енергия като на Дев Лафлин, ако не носеше своите розови очила, и затова досега, когато и да се появеше, в нейните очи той бе обкръжен от розов ореол.

„Цялата вина е твоя!“ Кас се ядосваше и гледаше гневно към Дейвид, който се криеше зад вестниците си. Би трябвало да се заинтересува от дъщеря си поне малко, вместо да я оставя на другите, както бе направил още когато той и Дев се върнаха от Куба: Дейвид — с разбита уста и вяра, оставил Инес шест фута под земята, а в ръцете — с едно ревящо бебе. Дори сега Кас не знаеше цялата история. Дев спомена единствено, че е било много зле, че Кастро ги е задържал и двамата, че само парите на Ричард и влиянието на Дев са ги освободили. После, докато Дейвид оправяше челюстите си, а Хелън бе много заета с храненето и грижите по осемнайсетмесечното бебе, настъпи Големият разкол, който постави Дев начело в черния списък на Ричард и сложи край на положението му на златно момче чудо.

Кас бе дочула кавгата, но не можа да разбере причината. Разбра, че не трябва да пита, когато видя изражението на лицето на Дев при излизането му от къщата и изражението на Ричард, когато тя отиде при него. Отнасяше се за Инес и Дейвид и затова, че Инес бе взела Нийвс и бе избягала при клона на семейство Баранка, който живееше в Куба. Там тя бе настигната от революцията на Кастро и намери своята гибел. Чак когато до тях стигна вестта, че Де Баранка, тези аристократи и поддръжници на Батиста, постепенно губят всичко, Дейвид направи опит да ги открие. Помогнаха му голямата власт и парите на Ричард, а Дев отиде с него уж да му помага, но Кас бе уверена, че каквото и да свършат, ще бъде благодарение единствено на него, а не на Дейвид. Винаги така ставаше.

А как бе свършило всичко! Дейвид не забелязва дъщеря си, освен ако не я набутат под носа му, Нийвс се обръща за подкрепа и утеха към църквата, когато Дев не е наблизо, а когато е, го облича в лъскава броня. „Крайно време е да се направи нещо. Трябва. Сега, когато Ричард е мъртъв, Бог знае какво ще означава това — мислеше тя. — Тъй като аз не зная…“

Харви въведе Хелън в стаята и това откъсна Кас от нейната унесеност. „Но той знае — помисли тя. Погледна го напрегнато. — О, да, той добре знае.“ Ако бе котка, щеше да замърка… Очевидно Марджъри мислеше същото, защото веднага прекоси стаята. Очите й алчно оглеждаха (само не и в джобовете на Харви) за вълшебното куфарче! Той не го носеше.

— Мислех си за след вечеря… — каза Харви с неприсъща за него неопределеност.

За Марджъри търпението бе като игра на карти и когато видя, че е изтеглила жокера, тя се отпусна мрачно назад. Трябваше да седи и да се сдържа, докато Харви се наслаждаваше на чашата шери преди вечеря, дъвчеше всяка хапка от храната си необходимите трийсет и шест пъти, после седна и изпи две чаши черно кафе, обичайното си коняче, което вкусваше бавно и с наслада, изпуши единствената си цигара за деня, бъбреше за това-онова по всички въпроси, освен по този, който знаеше, че Марджъри изгаря от нетърпение да чуе.

„Погледни го — мислеше си Кас. — Ако не го познавах добре, щях да кажа, че наистина се забавлява от това. Във всеки миг той ще извади неприятната изненада от своето куфарче и ще ни остави всички да умрем, но не от смях.“ Все пак потрепери, когато Харви, който все още проявяваше дяволитост, се обърна към Марджъри и каза неспокойно:

— Ако само позвъниш за Мойсей…

Марджъри дръпна въженцето на звънеца толкова силно, че би могла да увисне на него, а когато Мойсей влезе, тържествено носейки куфарчето, сякаш държи кутията на Пандора, устните й се разтвориха леко, а очите й заблестяха с блясъка на диамантите, които носеше.

Но Харви все още не бързаше. Кимна на Мойсей, благосклонно му промърмори „Благодаря“, извади очилата си и започна усърдно да ги трие, като ги държеше към светлината, за да бъде сигурен, че са изчистени добре. Най-накрая ги постави на доста дългия си нос, след

което педантично сложи отново кърпичката си в джоба. Чак тогава той се пресегна да вземе куфарчето.

Неговото представление — защото това беше представление — бе успяло да увери всички, че имат места на първите редове за един спектакъл. Кас бе убедена повече отвсякога, че ще бъде цирк. А тях ще ги хвърлят на лъвовете. „Погледни ги — мислеше тя, разглеждайки унесените им лица. — Те изглеждаха възхитени и готови да го ударят на живот. Сега няма да го има Ричард да обуздае тяхната екстравагантност. Винаги бе имало верига на сребърната лъжица, която той бе дал на всеки от тях, преди да се отдръпне, за да наблюдава снизходително, докато те си копаеха гроб от дългове.“

Ужасът, който я сграбчи с мършавите си пръсти, когато тя научи как е направено завещанието, сега я обгръщаше със студена, влажна мъгла. Не знаеше откъде идват предчувствията й, не беше медиум. Знаеше единствено, че ги има и обикновено са верни.

— Готови ли сме всички? — Харви ги погледна над очилата си. „О, да, намислил е нещо.“ Нещо, което ще им нанесе удар.

— Хайде, Харви — провлечено, но изключително любезно каза Дан. — Готови сме от толкова много години…

— Тогава започвам.

Той вдигна куфарчето, отвори го, извади един дълъг документ, който изглеждаше като юридически и шумолеше като нови пари, докато го отваряше. Марджъри проточи врат от мястото си и видя, че документът е написан на няколко листа пергамент. По дяволите! Очакваше да бъде кратък и прелестен. Всичко, което има, остава за най-близкия, ако не най-скъпия. Но сякаш не беше така. Е, да, той трябваше да направи някакъв жест към дългогодишни служители и други такива. Все пак ще останат още много за нея.

Харви се прокашля и тя седна изправено, със сериозно лице и скръсти ръце, за да прикрие алчното им напрежение.

> „Това е моето последно завещание, на Ричард Дизарт Инес Темпест от Марлбъро Темпест Кей, и чрез него аз анулирам всички минали завещания, направени от мен по-рано.

В пълно съзнание и в добро здравословно състояние с настоящето разпореждам как да се разпредели цялото мое движимо и недвижимо имущество, каквото и да представлява и където и да се намира то, след като се спаднат всички неизплатени текущи дългове и разходи по погребението, останали неуредени до момента на моята смърт, а именно:

Всичко придобито до моята смърт, цялото ми движимо и недвижимо имущество, каквото и да представлява и където и да се намира то, и всички суми, които принадлежат на или са част от моето имущество, аз завещавам и оставям изцяло като дарение на единственото ми дете и родна дъщеря Елизабет Шеридън, чиято история прилагам под формата на приложение с номер едно към настоящето ми завещание.

За да могат изпълнителите на моето завещание да осъществят настоящето ми завещание, аз прилагам второ приложение с номер две, където те ще намерят подробно всичко, придобито до моята смърт, и нареждам всяка собственост — както движима, така и недвижима — придобита от момента на оформянето на настоящото завещание, да се прибави от изпълнителите на завещанието ми към споменатото приложение две и цялото да бъде доведено до знанието на горепосочената ми дъщеря Елизабет Шеридън. Така тя ще може да бъде уведомена за големината и характера на своето наследство.

С настоящето нареждам и изисквам, в случай че всички, или който и да е член от семейството ми, като имам предвид сестра ми Хелън Виктори Темпест, доведения ми син Дейвид Ансон Боскоум, доведената ми дъщеря Марджъри Грейс Боскоум де Сасерак Галицин део Мартини Линес да Суза ди Примачели, доведения ми син Данвърс Адриан Годфри и моята доведена внучка Нийвс Мария де ла Паз Боскоум и де Баранка, се опита да опровергае или анулира клаузите и изричните указания в настоящето завещание, то тогава информацията от приложеното и отбелязано с номер три приложение, трябва

да се представи на Съда по легализиране на завещания и да се използва като доказателство за решението ми, че по мое добре обмислено мнение те не са подходящи да бъдат облагодетелствани по какъвто и да е начин от цялото или от част от моето имущество.

С настоящето определям моя адвокат Харви Уинстън Греъм от фирмата на Харкорт, Греъм и Спенсър и моя административен секретар Касандра Мери ван Дурен да бъдат съвместни изпълнители на завещанието ми и тъй като вярвам, че те ще следват стриктно моите указания и желания, аз нареждам легализирането на завещанието да е в полза на споменатата ми дъщеря Елизабет Шеридън, а всеки от тях да получи от моето имущество сумата от един милион долара като награда за техните заслуги към мен и към нея.

Подписано от горепосочения Ричард Дизарт Инес Темпест като негово последно завещание в присъствието на тези, които на двайсет и първи февруари хиляда деветстотин седемдесет и първа година пред мен и един пред друг са се подписали по-долу като свидетели.“

Харви свърши монотонното четене на юридическия документ и огледа всички с голям интерес. Бе настъпила такава тишина, че муха да бръмне, щеше да се чуе. Никой не помръдваше. Те всички като че ли току-що бяха освободени от една магия, но все още седяха като заковани.

Марджъри наруши тишината. Тя се намръщи, размърда се раздразнено и после каза с измъчен глас:

— Добре… Предполагам, че е било прекалено да очакваме да не си направи някоя шегичка дори при подобен случай, но все пак той се е пошегувал, нали? Сега нека да прочетем истинското му завещание.

— Това е истинското завещание — каза Харви много любезно. — Всъщност това е единственото завещание на Ричард.

Нетърпението на Марджъри бе заменено от недоверие, а после от огромна изненада. Гласът на Дан звучеше, спокойно както винаги:

— В такъв случай мисля, че е по-добре да го чуем пак цялото. Имам предвид, ако това е наистина последната му дума… — Дан се усмихваше само с устните си. — Харви, още веднъж, ако обичаш. Но този път с повече чувство.

Въпреки че Харви се постара да съживи думите си като артист своята встъпителна пиеса, картината си остана същата: един кошмар.

Дейвид я промени. Той започна да се смее. Диво, почти истерично, измъчван от липса на вяра и едва-едва сдържано страдание. Той се тресеше от смях, задъхваше се, докато Марджъри скочи от стола си и с цяла длан му удари шамар.

— Няма за какво да се смееш! А колкото до теб! — Тя се завъртя към Харви, червените й, хищни нокти грабнаха завещанието от ръцете му и го разкъсаха на две, на четири, на осем парчета, които тя запрати към него като конфети. — Ето какво мисля за последната му дума! Лъжи! Всичко е *лъжа*! Аз съм дъщерята на Ричард Темпест, чувате ли? Марджъри Боскоум — аз! Аз!

Тя се бе навела напред и със свит юмрук удряше гърдите си всеки път, когато произнасяше личното местоимение, при което плюнки изпръскаха лицето на Харви, а диамантената гривна на ръката й искреше. Дейвид бе поставил ръка на бузата си. Изглеждаше зашеметен.

— Това е само копие от документа — невъзмутимо каза Харви. — И позволи ми да поправя недоразумението. Ти си доведена дъщеря на Ричард Темпест, законна роднина, нищо повече. Той е оставил всичко на своята плът и кръв, скъпа Марджъри. *Плът и кръв.* Неговото собствено потомство, неговата същинска, истинска дъщеря.

— Негово копеле — каза Дан, изпаднал в затруднение, но не и извън играта.

— Дори и така да е…

Фактите придаваха на Харви непоколебимост и увереността му бе непоклатима.

Марджъри триумфално вдигна ръце като боксьор:

— Всеки знае, че незаконните деца не могат да получават наследство!

— Само имущество, чиито ред на наследяване е установен по определена линия. Тук не е така. Освен това то е специално завещано на нейно име. Такава е била целта му. Направено е преднамерено.

— … и с преднамерена злоба — бързо вметна Дан.

— Ще го оспорвам! — викна Марджъри. — Едно копеле без име няма да ме лиши от парите ми, за които съм проливала пот, минавала съм през огън, лъгала съм, мамила съм — дори съм се чукала!

Последната дума рикошира в стаята, накара Хелън да потрепери и да затвори очите си, които до този момент бяха широко отворени и приковани.

— Ако трябва, ще го оспорвам във всеки съд, защото тези пари са мои — *мои*, чувате ли?

— Едва ли някой не те чува — отвърна Харви. Ноздрите му се разшириха от отвращение към грубостта й.

Дан протегна ръка, маникюрът му бе добре оформен.

— Първото приложение… мога ли да го видя?

Харви бръкна отново в куфарчето си и извади няколко екземпляра.

— Взех необходимите мерки да направя копия за всеки от вас… — Той ги раздаде.

Кас приближи своя екземпляр до очите си, но не можеше да прочете нищо. Всичко бе размазано, лудешки се люлееше. Започна да й се повръща, виеше й се свят, сякаш някой я бе ударил силно.

— Мисля, че ще видите — любезно продължи Харви, — че в сравнение с другите документи, този е почти прекомерно разбираем…

Кас изтри очите с края на роклята си, пое дълбоко дъх, разтърси глава и след като премигна няколко пъти, започна да чете, но не можеше да се контролира и разтърсена си поемаше дълбоко дъх, като не можеше да повярва на това, което четеше!

— Боже мой! Той трябва да я е проверил чрез ЦРУ. И то без аз да разбера — изпъшка тя тихо. Въобще не можеше да каже кое от двете бе по-неприятно.

— Трябва да призная, че той очевидно се е постарал — съгласи се Харви.

— Да, за наша сметка — провлечено каза Дан. Той сви рамене и остави своето копие в скута си. — Добре. И така — тя съществува. Но какъв е нейният вид или образ?

— Ето този… — Харви вече бе накарал всички да са нащрек и в очакване. Показа копия на гланцирана цветна снимка с размер десет на осем. Отново те всички започнаха да се взират и отново Кас простена:

— Боже мой…

— Мисля, че можем да кажем, че си приличат като две капки вода — каза Харви, за да им помогне.

Ръцете на Кас трепереха толкова много, че снимката се размазваше пред очите й. Хелън пипнешком намери очилата си, после замръзна шокирана, а Дан въздъхна със съжаление:

— Да… това е неговото лице. Може да се види навсякъде по стените нагоре по стълбите… — Той хвърли поглед към Хелън, която се взираше в снимката, сякаш гледа призрак. — Това е и твоето лице…

Но Хелън не го чу. Цялото й внимание бе погълнато да разглежда фотографията.

— Коса, очи, черти на лицето. Да, тя наистина е Темпест. — Гласът на Дан звучеше тъжно, но лицето му бе спокойно, както винаги, когато вдигна очи към Харви. — И така… ние знаем как изглежда тя. Сега можем ли да разберем и какво е наследила?

Както винаги, Харви веднага бе готов да помогне и раздаде копие от приложение две. Наситената с напрежение тишина се превърна в туптяща, болезнена агония. Марджъри тихо простена, а Дан леко присви очи, докато бързо преглеждаше страниците, осеяни с нули. Знаеше, че Ричард е богат, но това тук несъмнено бе неприлично! Не бе възможно… никой нямаше право да притежава толкова много пари. „Освен мен“ — мислеше той, чувствайки как нещо го пронизва, докато умът му отчиташе огромните количества злато в банките на Цюрих и Хонконг, хилядите акра отлично недвижимо имущество във всеки голям град в света, също и хиляди, хиляди акра земя, безкрайни железопътни линии, ипотеки за милиарди, армии от камиони, флоти с кораби, безпределни гори, безбройни мини и други, и други, и други… докато количеството затъпи сетивата. Само едно нещо не бе негово: тръстът „Марлбъро“. Хелън запазваше десет процента, които майка й бе оставила. Но тя получаваше останалите деветдесет процента. „И сто процента от всичко друго. Включително и нас“ — мислеше той, а после язвително попита Харви:

— Но тук няма нищо за твоите милион долара, нали?

— По дяволите неговите милион долара! — викна Кас, като се люлееше напред-назад. — Става въпрос за това, какво е направил с организацията! Предал я е — ето какво е направил… предал я е! На

една жена, която си изкарва прехраната като фотомодел! — Тя се обърна с разярено лице към тях: — Осъзнавате ли какво е направил?

— О, аз осъзнавам всичко — увери я Дан, — но за нещастие, то не е в истинския си вид.

— Нищо не е истинско — простена Марджъри. — Не може да бъде! Как е възможно! Не вярвам.

Дан се изсмя:

— По-добре повярвай, скъпа. Изиграли са ни. Играли са си с нас двойна, дори тройна игра — не за първи път, разбира се, но за последен!

— Аз няма да стоя и да търпя това!

Дан вдигна рамене:

— Тогава седни! Няма да има разлика.

— Трябва да има *нещо*… трябва да можем да направим нещо… просто трябва.

— Какво например?

— Ще заведем дело, разбира се. Бил е луд, когато е направил завещанието… всички знаем, че не беше наред… ще заведем дело заради умопомрачение.

Дан отдръпна глава назад и се разсмя. Той просто се забавляваше, но това накара Марджъри да се свие на мястото си.

— О, скъпа моя Марджъри… ти наистина носиш тиква на раменете си. Ричард Темпест — умопомрачен! Все едно да очерниш Бога! — Смехът му утихна, а лицето му се промени, стана напрегнато, пресметливо. — Не… няма да завеждаме дело. Ако можеш да мислиш, ще разбереш защо. Завещанието ни обезоръжава, защото ни окачествява като неподходящи. Това, скъпа моя заварена сестричке, е цялата трудност на този специфичен проблем…

Харви бе предвидил реакцията на Дан и постави в протегнатата му ръка един запечатан кафяв плик. Даде един на Дейвид и един на Марджъри.

— Само три ли? — Гласът на Дан бе опасно тих.

— Ричард знаеше, че за пари Хелън никога не би се включила в публичен скандал, освен това тя има свои собствени. Нийвс — в този момент Харви за първи път погледна към нея и погледите на всички останали проследиха неговия към момичето, което седеше сковано,

пребледняло и шокирано — е непълнолетна и следователно не може да направи това, а пък Кас е само служител.

Кас почервеня като рак, но не каза нищо.

„А Хари е съпруг на доведената му дъщеря. Ричард знаеше кого ще трябва да победи и би могъл да го направи с ръце, завързани на гърба“ — говореше изражението на Харви. Но той се намръщи, когато погледът му се върна отново на Нийвс, която изглеждаше така, сякаш един вагон с тухли не само я е ударил, но тя е погребана под тях.

Марджъри разкъса своя плик и възкликна:

— Но това са копия!

— Оригиналите са в банката. Нарежданията са да ги дават само на Съда по легализиране на завещания, в случай че са необходими като доказателства.

Дан внимателно разряза своя плик и зачете бързо, но без да показва чувствата си. Бе по-зле, далеч по-зле, отколкото някога си бе представял. „Всъщност — мислеше той — бе катастрофално.“

Дейвид прочете своя екземпляр, после го смачка, гневно го хвърли в огъня:

— Нищо ново… — Но от тази констатация му призляваше.

— Това, разбира се, е поверителна информация? — попита Дан.

Харви наведе глава при този глупав въпрос:

— И като такава не трябва да се използва в други случаи, освен при оспорване.

— Копеле! — изпъшка Марджъри.

— Само метафорично казано — разсеяно отвърна Дан. — А ние трябва да се заемем с истинското копеле.

Но как? Трябва да е по някакъв начин, който ще попречи тази информация да излезе въобще, не само в Съда по легализиране на завещания.

Марджъри трепереше от ужас. Той е знаел през цялото време! Оставил я е да продължи да затъва по-дълбоко и по-дълбоко… знаейки това. Тя почувства, че й прилошава, и наведе глава към коленете.

Дейвид наблюдаваше как неговите документи се превръщат в черна пепел. „Как ми се иска това да е Ричард! — мислеше той. — Надявам се, че гори в ада, където беше оставил мен през всичките тези години. Като че ли бих позволил… Никога! Никога! Не и докато съм жив. А това е нещо, за което трябва да се помисли…“

Кас кипеше от яд. Само служител, а? Подъл задник! Тя беше част от това семейство като всички тях — повече дори. Откъде, по дяволите, си мислят те, че Ричард е получавал всичката информация? Освен най-важното сведение. Кас се чувстваше излъгана. И наранена. Жестоко, смъртно наранена. Един парцал, който трябва да бъде съвместен изпълнител по завещание. Но тя не хранеше илюзии защо е избрана. Това бе, за да наблюдава Харви. А Харви не откъсваше очи от Хелън. Хелън бе покосена като останалите и изглеждаше така, сякаш ударът я е улучил право в сърцето. Но Кас имаше да ближе свои рани.

Марджъри бе започнала да се вайка и да хленчи:

— Какво ще правим сега?

Съпругът й тихичко седеше в своя ъгъл. Бе единственият, който не очакваше да го извикат да вземе своя дял. Подаде й кърпичката си, а тя я взе почти без да го погледне.

— Какво можем да направим? — пъшкаше Марджъри.

— Какво, по дяволите, можем да правим? — ядосан попита Дейвид. — Всичко се е разпорило по шевовете, глупачке!

Дан се изсмя:

— Сплотеното семейство се проваля… — Но той сгъна своите листове внимателно и прилежно, преди да ги постави във вътрешния си джоб. — Това трябва да се обмисли. Внимателно, да, много внимателно, наистина. Каквото и да правим, не трябва да се впускаме в прибързани и необмислени действия. Както и няма смисъл да бдим над мъртвеца. — Той се изправи и ги огледа. — Но ви предупреждавам съвсем честно. — Дан замълча. — Възнамерявам да поискам аутопсия! — Хлопването на вратата след него сепна Хелън и я извади от нейния транс. При това движение тя набоде ръката си на иглата, която бе забола на ленената си покривка. Сега седеше и се взираше глупаво в бликащата ярка кръв. Харви извика, извади кърпичката си и започна нежно да попива кръвта. Хелън не помръдваше. Беше го оставила да прави каквото намери за добре. Изглеждаше замаяна, разтърсена. Не реагира дори когато Харви уви кърпичката около дланта й. Но кръвта се процеждаше и капеше върху снимката на скута й, като зацапваше красивото лице с очи като нейните — големи и зелени. Но тези очи гледаха студено, строго, надменно.

Харви прехапа устни. Хелън изглеждаше така, сякаш е вътрешно разстроена. Не се бе затворила в себе си както друг път. Очите й му

показваха това. Те знаеха какво става и страдаха. Този път не се бе оттеглила. „Може би защото — мислеше той, разкъсван от състрадание, — нямаше къде да се оттегли.“

Марджъри събра своите листове, притисна ги до гърдите си, като че ли се опасяваше, че някой ще види ужасните неща, които те съдържаха.

— Не си мислете, че това е краят — каза злобно тя с креслив глас. — Няма да стоя със скръстени ръце, докато някакво незнайно копеле взима това, което по право е мое! Мое, чувате ли! Мое! Въобще не ме е грижа какво говорите! Мое е!

Тя затръшна вратата след себе си така силно, че полилеят се заклати и задрънча, но този път Хелън не вдигна поглед с безпокойство. Тя дори не чу.

— Извикайте Серафин — каза Харви притеснено. — Погледът на Хелън не ми харесва.

Кас се обърна, видя, че Хелън е изпаднала в шок, надигна се и отиде да дръпне звънеца.

Чувството за вина не измъчваше Харви. Той бе погълнат от удоволствието да се наслаждава как възмездие постига тези, които възнамеряваха да владеят всичко и всички. Но той трябваше да разбере… трябваше да й съобщи това постепенно или най-малкото, когато е сама. Ударът е прекалено жесток за жена с нейната чувствителност и впечатлителност. Серафин се появи безшумно, хвърли един поглед и Харви се сви пред поразяващия й взор, но не каза нищо, само взе куфарчето си и излезе.

Хари се изправи тихо, заговори за първи път и започна да жестикулира като италианците:

— Човек никога не очаква очевидното — каза той на английски със съвсем слаб акцент. После се обърна към Кас. Тонът му беше искрен. — Съжалявам.

Кас отговори студено:

— И двамата съжаляваме. — След това продължи през стиснати зъби: — Не и организацията, Хари… Организацията не — каза го със съжаление, готова да се разплаче. После запита безпомощно, безнадеждно: — Защо? Защо, за бога?

— Седях и се опитвах да открия причината, но несъмнено има само една. Тя е негова дъщеря… кръвта вода не става. — Той се

усмихна криво.

— Ричард Темпест никога не го е било грижа за нищо и никого! — каза Кас и изпсува грубо. — Не ми говори за любов и доброта. Едното липсва у него, а сестра му е тази, която притежава другото!

— Тя е *негова дъщеря* — меко, но непреклонно напомни Хари.

— Искаш да кажеш, че той твърди така!

Хари взе снимката от Кас:

— Не, лицето й го твърди.

Кас погледна към фотографията и попита ядно:

— Коя, по дяволите, е тя? Защо я е оставил да я отгледат в дом? Защо я извади чак сега като асо пика? Защо я е крил през всичките тези години? А преди всичко защо й е оставил организацията „Темпест“? Организацията, Хари! — Болката й, страданието й бяха очевидни.

— Може би, за да бъде пълна изненадата? — попита Хари, като сви рамене.

— Дан е прав, както винаги. Трябва да действаме изключително внимателно. Трябва да поискаме аутопсия. При убийство винаги има аутопсия… — Само че убиецът е вече осъден…

Дейвид се беше загледал в огъня, сякаш там виждаше картини.

— Горката кучка… — каза той неочаквано. — Вижте какво получава, освен толкова много пари. — Той започна да брои на пръстите на ръката си: — Един, който боготвори дома, един богат фен, отдаден на пътувания за удоволствия, едно скъпо платено жиголо, един пропаднал пияница, един секретар…

— Един италиански граф, купен и платил за това — безизразно допълни Хари.

Дейвид се засмя и се шляпна по коляното:

— Какво друго може да иска едно момиче?

— Избавление? — попита Кас.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Хелън Темпест никога не спеше добре и хапчетата за сън отрано бяха станали нейни спътници. Но тази нощ дори и те не успяха да спуснат тъмна завеса и да скрият ужасните събития, да успокоят пулсиращата, безмилостна болка в душата й, да притъпят чувството на паника, което я караше да лежи будна в тъмното. Тя погледна за пореден път към малкия кристален часовник, марка „Лалик“, видя, че е почти три сутринта, и разбра, че има само един начин да се успокои. Вероятно за последен път.

Стана безшумно от леглото, взе домашната си рокля и обу високи, меки пантофи. Бе го правила безброй много пъти. Това бе ритуал, извършван по инстинкт, в мълчание. Серафин спеше наблизо и много леко.

В коридора бе тихо, двойните врати бяха затворени зад обитателите на апартаментите. Тя премина безшумно покрай тях, стигна края му и зави наляво в един страничен коридор. Той завършваше с чифт великолепни лъскави врати в бяло и златно, с резба по тях, с брави във формата на морски кончета. Тя ги хвана с две ръце, завъртя ги и безшумно ги бутна. Вратите се отвориха. Хелън затвори очи и задиша с пълни гърди миризмите на Марлбъро: един букет от ароматите на пчелен восък, сушени розови листа и билки, цветя. После пристъпи и затвори вратата зад себе си. Всичко наоколо я успокояваше и тя чувстваше как се отпуска. Започна да се съвзема.

Не светна никакви лампи — не се нуждаеше от тях. Знаеше всеки инч и можеше да се оправи и с вързани очи. Вървеше бавно през стаите и докосваше с пръсти предметите. Чувстваше плътността на броката, сатена и копринata, изящно оплетените резби и лъскавите украси от бронз, студения блясък на кристала и излъсканата повърхност на среброто, а сянката й се плъзгаше край големите огледала, като че ли беше някакъв тъжен дух. Тя си представяше коя картина бе тук и коя статуя — там, навеждаше се да вдиша от мириса на цветята, поставени във великолепно изобилие в превъзходни

порцеланови вази, сребърни урни или кристални купи, вдигаше капаците на брилянтни лъскави китайски буркани, за да помирише аромата на розовите цветчета в тях. Бавно вървеше през величествените стаи, казвайки последно сбогом на всичко, което обичаше. Нямаше нищо друго. Само това бе направила през живота си. Едно творение на красотата, за което бе знаела, докато го създаваше, че никога не ще бъде изцяло нейно. О, тя се бе борила. Бе се съсредоточавала върху настоящето и това, което бе изработила, се бе превърнало в сигурност за бъдещето. Сега тя чувстваше, че се намира на ръба на пропаст, в която се опитва да не падне… Беше я загубила. Бяха й я взели и дали на друг. На някой, който никога не я бе виждал, не знаеше за нея и вероятно нямаше да я обича колкото нея.

С много обич и нежност тя потупваше и милваше, галеше и докосваше предметите. Чувстваше как създадената от нея красота успокоява нараненатa й душа. Единственият шум идваше от тиктакането на часовниците, които отмерваха като камбани всеки четвърт час. Лунната светлина бледо се отразяваше върху лъснатите подове, караше скъпите килими меко да блестят, осветяваше големите огледала, очертаваше излъсканите мебели. Сенките бяха дълбоки, а светлината — ясна. Тя безшумно бе направила своето пътуване в мястото, където нейният свят бе свършил преди няколко часа. Сега от него бе останала само пепел като тази в огнището.

Тя стоеше там, пометена от толкова силна и дълбока болка, че трябваше да прехапе устни, за да сподави плача си. Обзе я отчаяние и тя седна в един стол от овощно дърво, тапициран в сапфиреносиня коприна. Вкопчи здраво ръце, за да хване *нещо*, каквото и да е, докато премине вълната на отчаяние. Пръстите машинално галеха копринената тъкан, докато мислите й се нижеха: „Не мога да я оставя… Не мога… тя е моят живот! Как мога да напусна живота си? О, Ричард, Ричард… какво ти направих, та ми стори това… Ти знаеше какво значи за мен Марлбъро… Ти ме подтикваше да се потопя цялата в нея…“ Разумът й се криеше като уплашен кон. Не. Не трябва да мисли за това. То бе опасно… водеше до лудост… всичко бе въображаемо… всъщност нищо не бе се случило. Ричард й го бе повтарял пак и пак.

Също като лицето на снимките… така приличащо на Ричард и въпреки това не само поразително, но и ужасяващо напомнящо за

нейното собствено. Бе същото, както нейното на млади години… Само че това лице бе по-силно. Безкомпромисно. Никой не би могъл да го измами. В изражението се четеше: „Хайде, посмей!“. Но бе така чудно и странно, че по някаква причина я бе върнало към онези дни. Не, тя не трябва да мисли за тях. Бе приключила с тях преди години, бе променила живота си. Не би трябвало да си припомня миналото — така живо за нея, а толкова въобразаемо за другите — ако й се предоставя бъдеще. Но сега за нея нямаше бъдеще. Може би затова трябваше да се бори срещу съживяването на тези опасни ужасяващи спомени… нейните сънища, както ги бе нарекла. По-добре да се съсредоточи върху реалността, колкото и чудовищна да е тя. Върху болката, която бе като отворена рана.

„Ти разруши всичко, Ричард — мислеше си тя, — само с един подпис. Семейството. Името Темпест. Ако някога хората искат да узнаят за нас, няма да ни търсят в книгите по история, а в преувеличените статии във вестниците. Ще влезем в историята не като семейство, чиято история е гордост и тази гордост е неговата история, а като семейство, от което е произлязло едно копеле. Триста години на славна и благородна традиция, заличена от копелето на Ричард.“ Така той бе превъзмогнал своята неспособност и по този начин бе създал нейна. Но той винаги бе искал това… Тя бе неговата наследница… една Темпест. Затваряйки очи, Хелън си представи лицето на снимката. Същото като нейното на младини, но по-студено, по-твърдо. Арогантно. Владеещо се. Непристъпно. Там нямаше надежда. Никаква…

Внезапно почувства, че не може да издържа повече. Без да се интересува от шума, който вдигаше, тя изтича през салона и се отправи към тайника в спалнята си, а роклята й от шифон се развяваше. Там потърси една малка кутия, в която имаше червени капсули. Само те можеха да я накарат да потъне в забрава. Сипа си леденостудена вода, постави две на езика си — двойно по-голяма доза от обикновеното — и ги глътна. След това съблече роклята, пусна я на пода, легна в леглото си и се зави през глава с копринените завивки. Свита на кълбо, тя се молеше за себе си.

В другия край на коридора Кас седеше и пушеше. Бе се отказала да се опитва да спи. Трябваше да мисли за много други неща, а бе така обезумяла, така превъзбудена от чувството за обида и страх, макар да знаеше, че това е излишно. Тя бе сломена от едно лошо предчувствие и неговото име бе Елизабет Шеридън.

Копията от документите, които Харви й бе дал, лежаха разхвърляни върху копринената завивка. Тя ги бе прегледала дума по дума, премервайки, търсейки алюзия, заключения, някакъв знак за това как, къде и най-важното — защо. Имаше причина. Ричард Темпест винаги имаше причина. Бе го направил така кристалночисто, внимателно, планирано и ясно като слънце, че Елизабет Шеридън да стане наследница, необезпокоявана от никой и от нищо. Както Дан бе казал: бе омраза, без да мисли. А тя, Кас, не знаеше нищо, бе държана в неведение. Тя, която бе знаела всичко. Това я омаловажаваше, намаляваше нейната позиция и авторитет. Принизяваше я до останалите неудачници. Правеше я аутсайдер. Властта й се даваше на една двайсет и седем годишна жена, която изкарваше прехраната си като фотомодел! Тя се въртеше в разхвърляното си легло. Организацията — продадена! На един „никой“. За какво *бе мислил* той? Кас не можеше да понесе, че не знае. Тя винаги трябваше да знае. Чувстваше се несигурна, когато не знаеше, притесняваше се и изгризваше бързо ноктите си или се тъпчеше с храна. И сега бе гладна. Но напомнянето на Дан за трийсетте паунда наднормено тегло (и още малко отгоре, мислеше си виновно тя) не я напускаше, така че се застави да не мисли за сандвичите, дебели шест инча, със студена пуйка и гарнирани със ситно нарязано зеле…

Кое, по дяволите, бе това момиче, всъщност — жена? На двайсет и седем години не е момиче. Коя *бе* тя? Коя е майка й? Защо е отгледана в приют? Защо Ричард не й бе казал нищо досега? Защо бе оставил всичко на нея?

Тя още веднъж взе снимката и се загледа в божественото лице. „Красива е — помисли си неохотно. — Няма и съмнение. Сигурно кара мъжете да тичат по нея.“ Студено, непристъпно, презрително — вероятно това е лицето й като модел. Жената, която неутешимо те гледа от страниците на лъскавите списания, накичена с диаманти и облечена в палто от норки, което се влачи по пода след нея… Да, тя много приличаше на тях. Но какво, по дяволите, Ричард си е мислил за нея,

та да й завещае *всичко*! Всичките пари на Крисус и Мидас, взети заедно. Докарал е ада, това е направил. Ако е искал да отиде там, да е отишъл самичък. Но той не обичаше да е сам… „А аз не обичам да ме оставят в неведение. Това, което трябва да направя, е да отнема този «трион» от ръката на госпожица Елизабет Шеридън… Да притежава организацията «Темпест»! Как, по дяволите, тя може да го направи! Какво знае? Аз съм тази, която знае всичко за нея! Аз, Кас ван Дурен. Трийсет години — и мъж, и момче, лявата и дясната ръка на самия Господ. Знам къде са погребани всички тела. Исусе, аз помагах при заравянето на повечето от тях! Дори копах гробовете… Е — помисли си тя, докато гледаше в студеното, красиво лице, — ти няма да ме погребеш! Твърде много години съм дала на това семейство и неговото състояние… Освен това аз нямам нищо друго. Къде другаде мога да отида? Отново в Бостън? — Тя потръпна. — В никакъв случай! Да пия чай в Риц, да ходя на концерти в петък и да прекарвам скучни следобеди в Честнат Хил? Никога!“

Кас запали нова цигара от фаса на предната и започна да мисли упорито. Това, което трябва да направиш, Кас, е да я накараш да почувства, че ти и организацията сте едно, че тя се нуждае от теб. Едно е да притежаваш организацията „Темпест“, друго е да я управляваш. Тя няма да знае откъде да започне. „Аз знам всеки сантиметър от пътя и къде той свършва. Ако е до управлението, сега аз управлявам организацията… след като почина Ричард. Аз карам колелетата да се въртят.“

Тя погледна снимката косо. „Ти все още не знаеш, скъпа, но няма да поместиш носа ми от парчето! Но какво е знаел той за теб, та и ние трябва да разберем? Каква си ти? Глупава? Сръчна? Пресметлива? Лукава? Уплашена?“ Не, никога. Не и това лице. Тя плаши. Все още си остава заплаха. Да откриеш, че баща ти е бил Краля Темпест и те е направил най-богатото живо същество… „Нека видим как ще се справиш с *това* — помисли си Кас. — А докато ти го правиш, аз ще намеря начин да се справя с теб. От трийсет години работата ми е *да знам*… Ричард винаги знаеше. И виж докъде стигна! Не — помисли си тя. — Няма да се откажа от поста си на изпълнителен секретар на Господ. Харесвам тази работа. Дори и Марлбъро да е пълно с паднали ангели. Оставих Катерин Гибс като най-добрата на моята година и оттогава не погледнах назад. Гледката отгоре е прекалено хубава,

възнамерявам да я запазя.“ Това, което трябва да направиш, скъпа Кас, е да я накараш да те помоли да останеш…

Марджъри не си бе легнала. Тя кръчеше неуморно, като от време на време се спираше да разрови книжата, разхвърляни по леглото й, сякаш с времето те щяха да се променят. Бе накъсала снимките и ги бе изгорила заедно със списъците. Негативите бяха в банката. Твърде опасно бе да ги остави тук. А това бе *негова* грешка, негова проклета, шпионска, преднамерена грешка. Той пръв бе започнал.

Лежейки в леглото си, тя се взираше в боядисания таван и се връщаше мислено към лятото, когато майка й се бе омъжила за Ричард Темпест — най-красивия, най-мъжествения, най-вълнуващия мъж, когото Марджъри бе виждала някога. Той караше устата й да се пълнят със слюнка и слабините й да туптят. Онова лято бе на шестнайсет години. Тъкмо започваше да води сексуален живот и търсеше начин да се задоволи. Също като онзи великолепен слуга, когото бе видяла да се къпе гол. Устата на Марджъри се бе навлажнила при гледката на тялото му с цвят на кафе, широкия гръден кош, здравия, твърд задник и онова, което носеше между краката си. Тя бе чакала, докато той се хвърли върху пясъка. Капчици вода лъщяха по тялото му, а на нея й се бе искало да засмуче големия, провиснал пенис и стегнатите, твърди топки.

Той бе като основно ястие — бе й давал апетит за още, който тя задоволяваше, както и където можеше. Докато Ричард не я бе намерил да се чука в малката къща на плажа и която по-късно даде на Дев Лафлин. Момчето бе избягало, но Марджъри бе останала да лежи възбудена, като излагаше потното си тяло пред погледа му. Той се бе разсмял, бе сложил голия си крак между нейните и ги бе отъркал. Това я бе накарало да се сгърчи от удоволствие.

— Ти си лакома, нали? Винаги готова и желаеща… Какво ти става? Не могат ли да те задоволят веднъж завинаги? Очевидно все ти е малко.

Той бе взел ръката й и я бе поставил върху големия, надигащ се пенис, а когато бе свалил гащетата си, Марджъри веднага го лапна.

— Ненаситница, ненаситница… Виждам, че ще трябва да те уча. — И той я научи. На всичко. Бе един от най-прекрасните любовници.

Завинаги. Тя никога не бе изживявала толкова много силни и върховни оргазми, както с него. Бяха любовници през цялото лято и всичко бе подсилено от факта, че той бе нейният втори баща, съпруг на майка й… И никой, дори любопитната Кас не бе разбрала… О, как се бяха смели на това. Докато не му каза, че е бременна.

— От кого? — бе попитал студено той.

— От теб, разбира се!

Ричард се бе усмихнал.

— Не от мен, моя мила Марджъри. Ти си спала и с други мъже, освен с мен… О, да, аз знам за всички. Онзи спасител от Маями, онзи известен рибар от Манчо Кей, крупието в казиното в Хавана, всички музиканти от оркестъра в Евърглейдс Клъб. Само Господ знае чие е детето. Но аз знам със сигурност, че не е мое.

И тя се бе разтреперила, бе се уплашила за пръв път, виждайки какъв човек всъщност бе той. Наистина я ужаси, когато бе продължил.

— Не прави нищо или ще ти отнема парите, които толкова много обичаш, а и секса също… О, ще бъда изпълнен с неодобрение към морала ти! Моята доведена дъщеря — курва! А ти искаш и двете, нали, защото едното върви с другото. Затова ли подправи онези чекове? — Бе се изсмял в лицето й. — Ти си глупачка, Марджъри! Ако ще крадеш, прави го със стил… малки суми, взети оттук, оттам, винаги се разкриват. Сега въпросът е какво ще направим…

Въпросът бе разрешен, като я накара да се омъжи за първия от петимата си съпрузи. Всеки един от тях бе човек, който бе нужен на Ричард и който имаше някаква грозна тайна, която тя бе откривала и той я бе използвал за изнудване. И накрая получаваше това, което те притежаваха.

Бе имала много титли. Последователно стана дукеса, принцеса, маркиза и контеса, а най-вече — най-добре облечената жена в света. И всичко това от парите, които Ричард й позволяваше да харчи с лека ръка. Тя плащаше сметката, като позволяваше на мъжете, които той избираше, да ползват тялото й.

Петият си съпруг бе избрала сама. Бе зле и се възстановяваше от последния си аборт, който не бе лек както останалите — вероятно заради наркотиците, които бе вземала. Хари не бе като останалите. Той бе мил. А тя не можеше да устои на това. То винаги й бе липсвало. Бе се омъжила импулсивно и съжали веднага щом преспа с него, а още

повече, когато той я отведе в забутания на края на света проклет замък в Тоскана и от нея се очакваше да живее със старата му зла майка и злобните му сестри.

Веднъж избяга, като взе със себе си наследствените бижута на Примачели, които продаде. Но това й струваше скъпо. Бижутерът я бе разпознал, свързал се с Ричард, и той веднага ги откупил. Така се откри, че са фалшификати. Хари бил продал истинските веднага след войната, когато бил закъсал за пари, и направил дубликати по италиански образец: bella figura.

Свекърва й и зълвите й бяха бесни. Как щели да гледат хората в очите и т.н. Марджъри не бе им обърнала внимание — бе доволна. Случилото се бе нещо като отмъщение за това, че се бе омъжила за Хари и щеше да остане негова жена завинаги. Ричард бе откупил бижутата и веднага ги бе платил на Хари по истинската им стойност, като от него се искаше никога да не се разведе с Марджъри. Бе наказал и двамата: Хари, като му бе дал пари, от които той отчаяно се нуждаеше заради имението си, Марджъри — обвързвайки я завинаги с мъж, който тя презираше. А семейство Ди Примачели зависеха единствено от благоволението му, тъй като той знаеше, че живеят само върху стара слава.

„Той винаги те връзваше — мислеше си тъжно Марджъри. — Колкото повече се мъчиш да се освободиш, толкова повече се оплиташ.“ Той бе мъртъв и тя би трябвало да е *свободна*, *да се чувства свободна*. А ето я сега — все още бе прикована и нямаше как да стигне до Андрея. „О, господи!“ Тя изхлипа. Сега никога нямаше да има Андрея… сега, когато толкова много се нуждаеше от него. Тя постоянно чувстваше парещия, луд сърбеж между краката си, който само Андрея можеше да успокои. Но не можеше да си го позволи. Вместо да остане при нея, той щеше да отиде при онази напудрена „царица“. Тя захлупи лицето си и плака, докато то подпухна, но дори когато спря да плаче, все още стискаше завивките с орловите си нокти, чувствайки още по-силно мъчителното желание. Имаше само един начин да го потисне.

Марджъри се примъкна до малката позлатена масичка до леглото си, отвори едно чекмедже, извади малка кутия и сребърна лъжичка. С треперещи ръце изсипа малко бял фин прах в лъжичката и я доближи до едната си ноздра, като с един пръст запуши другата, преди да вдиша

дълбоко. След това повтори същото с другата. Веднага почувства истинско въодушевление, сякаш се носеше нагоре върху ракета, после усети една великолепна експлозия в главата си и накрая приятно, трептящо, успокояващо отпускане на тялото. Отпусна се в леглото, затвори очи и се отнесе.

Дан бе в леглото, но също не спеше. Той лежеше с ръце под главата и мислеше, мислеше. Трезвият, лишен от въображение ум, претегляше и пресмяташе. И единственото нещо, което успя да открие в своя полза, бе, че наследникът на Ричард бе жена. Неговата сфера. Това дори още повече го задължаваше да я свали от висотата на положението й. Доколкото познаваше жените, тя щеше да се чувства нестабилно, защото камарата от пари, по които трябваше да се изкачи, се издигаше на шеметна височина. Трябваше да се добере до нея, докато все още не се бе качила. Но как? Как? Ръцете му бяха вързани заради Ричард, обявил го за неподходящ, а устата му бе затворена заради проклетото досие.

„Направи голяма грешка, скъпо момче, защото, когато започнаха да те наблюдават, си помисли, че Ричард Темпест те превръща в нещо неотразимо.“ Бедата сега бе, че не знаеше нищо за нея. Но такъв е бил и уранът, докато не са разделили атома. Трябва да намери начин да раздели и *нея* по някакъв начин. Ако е възможно — направо по средата. Е, ще трябва да чака и да види, после ще реши. Той седна, намачка възглавниците си, махна едната, тъй като не спеше на повече от една, после легна отново, приготвяйки се за сън. „Все пак — отбеляза на себе си, затваряйки очи, — няма смисъл да се плаче за нещо, което вече е факт!“

Високо на горните етажи на къщата Дейвид Боскоум скицираше за пръв път от години. Бе сложил триножника си, бе успял да намери остатъци от въглени и бе подпрял снимката на бутилка „Джек Даниелс“, опитваше се да нахвърли лицето на Елизабет Шеридън. Работеше внимателно, с усърдие, но резултатът бе отчайващ. Проклинайки, той сграбчи листа и го разкъса, усетил, че го обзема отдавна забравено объркване. Нямаше смисъл. Какво, по дяволите,

правеше, та пропилява времето си? Всичко бе минало. Не че е имало много преди…

Той грабна бутилката, надигна я и я изпи цялата, преди да я хвърли срещу стената.

— Проклет да е! Дано отиде в ада! — Това бе стон, породен от много остра болка. — Ако има справедливост, там трябва да отиде още сега.

Два етажа по-надолу дъщеря му лежеше, обляна в сълзи, и сънуваше кошмари под запалената за Девата свещ. Тя хлипаше в съня си, а ръцете й бяха вкопчени една в друга, докато сподавено мълвеше:

— Дев… О, Дев… Дев…

ГЛАВА ПЕТА

Харви плати на таксито до ъгъла при игрището за крикет „Лорд“. Едно вътрешно чувство му подсказваше да измине останалите няколкостотин ярда до мястото, където отиваше въпреки проливния дъжд. Така, ако някой го видеше (което бе изключено по това време и в такава нощ, но все пак си заслужаваше да бъде предпазлив), със сигурност нямаше да може да каже къде отива или да разбере, че в куфарчето, което носеше, се намираше информацията, за която напоследък толкова много се спекулираше по вестниците. Вдигайки чадъра и куфарчето си, той изчака таксито да потегли, но отскочи назад с проклятие, тъй като колата го опръска с вода от преливащия отводнителен канал. Изтупа двата крачола на панталона си и се огледа, преди да пресече. „О, само да не си в Англия през април“ — помисли си мрачно той. Настроението му беше потиснато. Денят му бе досаден. Постоянно звъняха журналисти, които го молеха за интервюта или коментари без или с изявления. Дори Би Би Си бе поискало той да се яви на непринудена беседа по телевизията, за да разясни слуховете за покойния велик Ричард Темпест. Но той всички ги бе пратил по дяволите. Официалният повод за пребиваването му в Лондон бе оценката за легализиране на завещанието на европейското подразделение на организацията. Но безпокойството му нарасна от факта, че не можеше да открие по телефона истинската причина за посещението си. През изминалите три дена той й бе звънял на интервали от няколко часа. И тази вечер, най-накрая, тя отговори на повикването. Без всякаква очевидна причина всичко това го дразнеше. Дразнеше се от нейното безразличие, от времето, от това, че бе 11:30 вечерта, от това, че бе постоянно на тръни. Всички сякаш се бяха наговорили да го оставят да изтърпи всичко това, като че ли имаше някаква вина.

Той спря да провери името на улицата, която завиваше надясно. На половината път видя два бели глобуса да осветяват входа на един преден двор. Това трябваше да е мястото, където тя живееше.

Изписаните с имена месингови табелки, които бяха прикрепени към стълбовете на лампите, потвърдиха предположението му. Уейвърли Корт. „Липсват само сенки от романите на сър Уолтър Скот, които да обикалят около дъждовна локва“ — помисли си той кисело. Държейки далече от себе си чадъра, от който се стичаше вода, той влезе в ярко осветено фоайе. Един униформен пазач стана от мястото си зад бюрото, като остави настрана вестника, който четеше.

— Добър вечер, господине, желаете ли нещо?

Той погледна към Харви с приятно, но в същото време провокиращо изражение. „По дяволите“ — помисли си Харви. Бе се надявал да се промъкне незабелязано, а сега и портиер…

— Добър вечер — отвърна той по начина, по който говореше във Върховния съд. — Търся госпожица Шеридън. Името ми е Греъм. Очакват ме.

— Веднага, господине. — Портиерът се обърна към малко табло с копчета и натисна едно.

— Госпожица Шеридън? Един господин на име Греъм желае да ви види.

— Да, веднага.

— Направо, господине. Петият етаж, стая осемнайсет. Асансьорът е зад вас.

— Благодаря.

Асансьорът беше целият в розови огледала и украсен с големи месингови поставки, пълни с изкуствени цветя. Харви направи презрителна гримаса, сравнявайки ги със свежите през деня цветя в Марлбъро. Цялата сграда му напомняше за предвоенните декори на мюзиклите на Астер Роджърс, чиито персонажи бяха мъже с лъскави от брилянтина коси и жени с букли.

Номер 18 бе обикновена, боядисана в бяло врата, с картонена табела, поставена в месингова рамка и с надпис върху нея „Шеридън“. Нищо не подсказваше дали този, който живееше там, бе мъж или жена. Това подразни Харви. Цялата тази проклета работа му напомняше за руските кукли, които Ричард бе донесъл от Москва за Нийвс. Всеки път, когато отвориш една, отвътре се показва друга. Споменът за непрестанното оплакване на Кас след прочитане на завещанието отново го споходи. Той отново имаше неясното усещане, че тя щеше да се окаже права.

— Какво, как, защо и кога, Харви? — бе казала тя, докосвайки го с пръст. — Цялата съм вече в синини от лутане в мрака. Открехни завесата колкото е възможно по-скоро, нека разберем дали трябва да сме благодарни за това, което стана, макар да се съмнявам. Знам, че ще направиш всичко възможно, но честно да ти кажа, очаквам най-лошото.

След което Дан Годфри му даде да разбере какво се очакваше от него.

— Все пак — бе казал той — ти си първият, Харви. Това е една непозната девствена територия или нещо такова. — Последва усмивка с ясен намек. — Разбира се, изразявам се метафорично, а доколкото всички те познаваме, ти си равен като градска улица — продължи той поучително. — Също така добре разбираме положителното ти отношение, напомнящо наклонената кула в Пиза… как да се изразя… за женската страна в това семейство. Помни, че ние трябва да положим големи усилия, за да приемем всичко това.

— Знам си задължението — му бе отвърнал Харви намусено.

— И ще го изпълниш — бе настоял Дан. — Това ще стане колкото по-скоро се откажеш от тази своя склонност да скърпваш нещата.

— Ти си този, който е вещ в тази област.

— Но аз не правя услуга на мис Хелън Темпест. Ще зарежеш всичко това нали, когато се обадиш на госпожица Несретничка.

— Аз работя с факти, не с измислици — отвърна Харви заплашително.

Последва лъчезарна усмивка.

— Чудесно. В такъв случай мога да имам собствена версия.

Дори Марджъри бе по-вежлива.

— Няма да ти коства нищо, ако прибавиш някоя и друга добра дума, Харви — му бе напомнила тя. — Господ разбира, че се нуждаем от тях…

Но Хелън бе тази, която наистина го изуми и го накара неохотно да прозре истината в напудрените думи на Дан.

— Зная, че ще направиш всичко за нас — бе промълвила тя, изгаряйки го с прекрасния си поглед, жигосващ го със скрит смисъл.

„Всеки един от тях бе наточил брадвата си“ — избухна вътрешно той, докато натискаше с пръст звънеца. Е, проклет да е, ако не им даде

да се разберат… Вратата се отвори и образът на всеки един се разби на парчета.

Бе подготвен за модела, но не бе предполагал, че ще се изправи пред завършената статуя. Той загледа втренчено. Бе като запленен.

Смутено свали шапката си.

— Госпожица Елизабет Шеридън?

Тя го огледа бавно от горе до долу.

— Господин Харви Греъм?

Той се поклони почтително, старомодно. Това бе определено рефлексно движение, тъй като мозъкът му блуждаеше. Минаваше му през ум, че е сгрешил стаята.

— Влезте. — Тя отстъпи назад, за да го въведе в малкото квадратно антре, в което бе доминиращата фигура, а сякаш властваше и над самия него. „За бога — помисли си той отнесено. — Тя е великолепна!“ Нищо в нейното досие, нито дори снимката й, не го бе подготвило за нейната внушителност. Опита се да си спомни какво знаеше за нея. Височина — шест фута. Тегло, сто и петдесет либри. Коса — руса. Очи — зелени. Цвят на кожата — блед. Идеалът за жена на този и на миналите векове. Ако мерките й бяха старомодно големи за настоящето, в което се боготворяха слабите, нямаше спор, че лицето й бе истинско богатство. Но човек не обръщаше внимание на големината, а на великолепието. Тя приличаше на кралица. А дали не на Юнона? Имаше нещо повече от това, което бе присъщо на богините. То започваше от тежко падналата зелена коприна на дългата й туника, в която бе облечена, и свършваше с начина, по който гъстата й руса коса беше вдигната на изящната глава. Тя излъчваше страхопочитание, присъщо само на кралиците, и зашеметяващо физическо изящество. „Идваше сякаш направо от Олимп“ — объркано си мислеше Харви. Той не можеше да свали очите си от нея, само направи рязко движение, когато тя взе чадъра, от който капеше вода, от безчувствената му ръка и го сложи на поставката.

— Съжалявам… — започна смутено да се оправдава той. — Времето е доста студено. Винаги вали, когато дойда в Лондон.

Той опипа копчетата си и нервно опъна безупречната си вратовръзка, докато тя окачваше шапката и палтото му, след това я последва по късия коридор и влезе в дневната. Една обширна стая, изпълнена с тъмни сенки и призрачна бяла светлина, но затоплена от

огъня в камината. Всичко в нея беше само бяло или в различните нюанси на зелено. Стените и таваните бяха бели, килимът, мебелите и безбройните цветя в саксии — зелени. Бели черги бяха разхвърляни върху дървения под, който имаше жълто-златистия цвят на медта, а завесите бяха в малко по-тъмен цвят от тези на очите й — истински смарагди. Сводести ниши от двете страни на камината бяха претъпкани с книги с меки подвързии, в единия ъгъл имаше стереоуредба, а в другия — цветен телевизор. Над камината висеше репродукция на Брюгел с всички нюанси на виолетово, златисто и кафяво, а пред камината имаше две еднакви двуместни канапета, тапицирани с тъмнозелено, почти черно кадифе. Тя се разположи в едното от тях. В същия момент той седна внимателно в края на другото, след като придържа безупречно изгладените си панталони. След това отчаяно се опита да събере разпилените си мисли.

— Извинявам се за късния час на посещение — започна той и бе принуден да открие, че не бе в необходимата форма — и за наложителната двузначност на обаждането си, но всичко това ще ви бъде обяснено, уверявам ви…

Това идваше от ефекта, който беше упражнила върху него. Точно този ефект го караше да бърза да се скрие зад единственото прикритие — собственото си обаждане.

— Преди да започнем — той опипа сакото си за джоба, с извадена златна верижка, от която висеше малко, розово прасенце, — мисля, че най-напред трябва да удостоверим самоличността си. Ето моята.

Картата му бе изработена от висококачествен трипластов картон със скъпи гравюри върху него, съответстваща на общественото му положение. От снимката гледаше мъж, чието облекло бе по поръчка, с лице на висшестоящ съдия и малка заострена глава, покрита с лъскава, черна коса, прилепнала по черепа, сякаш беше боядисана. Очите му бяха малки и черни, гледаха стреснато, устните — тънки. Това бе той. Видя я да прокарва пръст по красиво изписаните думи: „Харви В. Греъм, Харкорт, Греъм, Спенсър — адвокати“, и отдолу по адреса: „Бей стрийт, Насау“.

Елизабет премести поглед върху него и той се почувства като облян със студен душ.

— И така, какво иска един адвокат от Бахамите от мен?

Тонът й бе хладен като самата нея.

— Ще стигна и до това, ако ми позволите. Но, първо — Харви прочисти гърлото си, — ще мога ли да ви задам няколко въпроса относно вашата личност? Просто като потвърждение на информацията, която вече имам.

Почтителното й отношение към него бе загадъчно. Погледът й сякаш прихващаше с клещи. Той се застави все пак да я погледне в очите и да не се плаши от тях. Стори му се, че тя повдига рамене, макар да не бе помръднала.

— Питайте.

Той не забеляза никаква нервност. Също така и никакъв интерес. Само привидна нагласа. За нея нямаше значение, че бе късно вечерта и че той бе един непознат. Харви имаше усещането, че тя знаеше, че може да се справи с всичко. Бръкна в джоба за очилата си. През тях изглеждаше още по-великолепна. Какво присъствие! Истинска богиня! Дали все пак баща й не е бил някой гръцки бог? Отново прочисти гърлото си. Тя сигурно го мислеше за глупак, който се мотаеше като първолак, а не мъж, който наближава шестдесетте. Той се изправи, за да зададе въпросите си:

— Как е пълното ви име?

— Елизабет Шеридън.

— Къде и кога сте родена?

— Тук, в Лондон, на връх Нова година, 1947.

— Родителите ви живи ли са?

— Майка ми почина. Нищо не мога да кажа за баща си. Аз съм извънбрачно дете.

Дори не се притесняваше от това. У Харви не остана и капка съмнение за това, колко маловажен бе този факт за нея. Имаше значение само каква е тя, а не какви са били родителите й.

— Нямате ли представа кой би могъл да е той?

— Никаква.

Харви прибра синия лист хартия, който държеше, и се оттегли с думите:

— Именно това съм дошъл да ви кажа.

Последва тишина. След това тя промълви:

— Наистина ли? — и никаква друга реакция.

— Наистина е така — отвърна любезно Харви с официален тон.

Той вдигна и подпря куфарчето си, изработено от най-мека кожа, върху чиято лъскава повърхност тя можеше дори да се гримира, завъртя комбинацията на заключващото устройство, след това го наклони, за да може да отвори капака, извади оттам един сгънат вестник и й го подаде. Той беше издание на „Ню Йорк Таймс“ отпреди две седмици, с голямо заглавие над снимката на един красив усмихнат мъж: „Краля Темпест умря“. Тя го разгледа мълчаливо, но Харви почувства, че нещо се бе променило. Стори му се, а и усети, че бе застанала на тръни.

— Негово дете? — бе всичко, което тя каза, и той можеше да се закълне, че в гласа й имаше насмешливи нотки.

— Негово.

Сега неговият трепереше, но от яд.

Последва друга пауза. Тя си играеше с тях. Те се печаха на шиш, а тя те вдигаше като с кука и те оставяше да висиш.

— Кой твърди това? — попита тя по-меко.

— Той.

— Откога? Той е мъртъв.

— Точно така.

Той я погледна многозначително. И отново почувства с цялото си тяло студенината на погледа й. След това една едва забележима, язвителна и неблагочестива усмивка се появи на изрязаните й като с длето устни.

— Разбирам… Разбира се, вие сте неговият адвокат и сте дошли да ми кажете, че той ме е обявил за своята изгубена дъщеря и ме е определил за наследница.

— Точно това съм дошъл да ви кажа — съгласи се Харви, внимателно отбягвайки предизвикателството.

Този път мълчанието бе по-дълго.

— Тогава ми разкажете — заповяда тя.

Той се върна към куфарчето си. Ръцете му трепереха. Баща й се държеше по същия начин. Той притежаваше способността да доминира над всеки и да те хипнотизира със силата на великолепния си предизвикателен поглед, но докато той те караше да се разнежваш и те разтапяше, тя те смразяваше и караше да те побият тръпки.

— Това ще даде отговор на всичко — каза той.

Тя четеше със скоростта на светлината. Неволно погледът му попадна на пъстроцветната и плътно наредена колекция от разнородни книги, но веднага отново се насочи към нея. Не бе възможно да не й обръщаш внимание дълго време. Тя бе осветена от картината на Брюгел и тази бледа светлина правеше бялата й кожа прозрачна. Имаше дълъг врат, такива бяха ръцете и краката й, но въпреки размерите си бе изящна, без нарочно да се старае да го постигне. Бе млада на години, но незнайно колко зряла душевно. Именно това беше си помислил той. Тя беше млада. Най-после Елизабет вдигна поглед.

— Това е законно, нали?

— Но моля ви, разбира се! — Изминалите трийсет години на безупречна репутация изпълниха думите му с гняв, но за нея те нямаха стойност.

— Но аз съм незаконно дете.

Лицето на Харви се проясни.

— О, вие имате предвид реда за унаследяване, но няма никакви пречки незаконородени деца да бъдат сочени за наследници, както сте вие самата. И още нещо: тук не става и въпрос за ред на унаследяване. Това, което баща ви е оставил, е било негово и изцяло негово. И той е избрал да го остави на вас.

— Защо? — Тонът й бе равен и безразличен.

— Нямам представа. Аз работя с факти, а не със спекулации.

Този път усмивката й бе одобрителна.

— Същото правя и аз.

— И тези факти са достоверни.

— За кого?

— За вас, разбира се.

— Докажете го.

— Вие сте доказателството.

— Приликата не доказва нищо. Нали всеки има свой двойник някъде.

— Във вашия случай имаме нещо повече от прилика. Височината, косата, очите, лицето ви е като на баща ви. Но ако питате за истинското доказателство, то аз ще отбележа, че е левият ви крак.

Без да го поглежда, тя разгъна левия си крак, като го опъна така, че да се вижда под дългата туника. Той бе бос, дълъг, тесен, с висок свод. Имаше ципа между пръстите.

— Такива са краката на всички от семейство Темпест — обяви Харви от канапето. Такъв бе на баща ви, на неговата сестра, те са го наследили от майка си, тя пък от баща си и така нататък. Това е безпогрешният белег, по който могат да се познаят всички Темпест. — Той се усмихна по-широко. — Сега вярвате ли ми?

— *Не*, все още не. Казахте, че баща ми е наследил това от майка си… Как се получава, че това е белегът на всички Темпест?

Харви се усмихна още веднъж, но сега още по-широко:

— Защото и тя е била Темпест. От английски и по-стар род… лейди Елинор Темпест, единствената дъщеря на деветнайсетия пер Темпест. Така да се каже, вие произлизате от двама Темпест…

Тя отново прибра крака си и той наблюдаваше това нейно движение със съжаление. Туниката й минаваше плътно по врата и покриваше тялото й изцяло, но от самото начало той бе забелязал, че отдолу тя не носеше нищо.

Отклони погледа си от зърната на гърдите й, които се очертаваха под зелената коприна, прилепнала по тялото й заради начина, по който бе седнала. Стоеше съвършено безразлична. Но усмивката й бе загадъчна.

— Ставам все по-любопитна — каза тя. След това стана от мястото си така, че го накара да премигне. — Ще взема едно питие — обяви, без да го кани. — Уиски?

— Моля, но без лед. Както са го пили прадедите ми — обясни той.

— Вие не сте американец, нали? Имате лек акцент.

— Учил съм в университет там, но съм роден в Исландия.

Тя му донесе щедра доза от това, което се оказа превъзходно малцово уиски, и той отпи с благодарност, усещайки как течността го затопля и му връща куража. За себе си бе сипала същото.

— Така… — Тя седна отново на стола. — След като ме запознахте с истинските факти, предполагам, че сега ще ми разкажете малко приказки.

— Не ви разбрах?

— Причините, господин Греъм. Винаги има причини. Или Ричард Темпест не е имал такива?

— Напротив! Той ги е имал. И винаги ги е имал.

— Тогава какви бяха те? Защо аз? Защо сега? Защо е всичко това?

— Нямам представа. Никога не ми е доверявал такива неща.

— Но вие бяхте негов адвокат нали?

— Да, бях. Трийсет години. Но той пазеше тайните си.

Тя се наведе да вземе завещанието от стъклената масичка за чай, която ги разделяше.

— Тук е казано… — Очите й бързо се местеха по редовете. — „На моята… дъщеря Елизабет Шеридън, чиято история и подробностите поставям под формата на приложение.“ Къде е то?

Той го бе подготвил. И отново тя прочете текста дума по дума, като единственият коментар бе:

— Имал е угризения. — Тя го погледна замислено.

— Наистина е така.

— Но все още не разбирам защо.

— Аз не мога да ви отговоря. Не съм имал достъп до тази информация. Единственият, който я е притежавал, е вашият баща. Той също беше адвокат, въпреки че никога не бе практикувал. Членуваше в Адвокатското дружество и имаше право сам да направи завещанието си. Много адвокати постъпват така. А това тук е образец. Написано е много ясно и доста прецизно. Не се колебая да го представя за легализиране.

— Кога?

— Не може да се каже. Имуществото е много голямо и разнородно… оценката може да отнеме месеци, не седмици.

— Колко богат бе той?

Този път Харви се усмихна весело.

— Бихте ли повярвали?

— Щом казвате — отвърна тя съвсем безразлично.

Харви усети, че започва да се ядосва. Това бе същото като да искаш да пробиеш дебело стъкло с игла.

— Очевидно е играл със скрити карти — отбеляза тя.

— Но вие сте единствената посочена.

За пръв път тя се разсмя. Лицето й се промени.

— И аз спечелих джакпота.

„Изобщо не е учудена“ — помисли си Харви, като я наблюдаваше. Но всичко, което каза, бе доста уклончиво:

— Понякога животът е игра…

— И с какво играе той тук?

— Нямам представа.

Тя отпи малко, без да каже нищо, и после попита внезапно:

— Предполагам, че е бил нормален, нали?

Тогава Харви процеди през зъби:

— Госпожице Шеридън, ако човек, който се труди непрестанно, е гений, то баща ви безспорно беше такъв. По времето, когато е направил завещанието си, той бе ангажиран с постигането на една много отговорна търговска сделка. Надпреварата бе на живот и смърт, а залогът беше голям. Той спечели битката и се оттегли, без да падне петънце върху репутацията му. За човек, който е в състояние да направи такова нещо, не може да се твърди нищо друго, освен че е в пълно съзнание.

— Разбирам — каза тя, без да се развълнува.

— Защо се противопоставяте? — попита той равнодушно. — Защо толкова упорито отказвате да разберете? Не желаете ли да приемете Ричард Темпест за свой баща? Не искате да приемете истината, която ви казвам? Така ли? — Той атакува направо: — Защото ви е изоставил като дете ли? Но сега ви дава повече, отколкото и да било преди. Той ви е признал публично, и то по най-щедрия начин. Възможно е, сама разбирате, да не е знаел досега за вас, но откакто ви е открил, е решил да разбере всичко за вас и е предприел най-недвусмисления начин да поправи миналото…

„Ричард — помисли си той, — сега трябва да ме чуеш.“

— Искате ли да бъдете богата? — продължи той. — Иска те ли да бъдете призната като единственото дете на Краля Ричард Темпест?

— Аз знам коя съм — каза тя. „Не искам да бъда друга“ — се подразбираше от думите й. — Но аз искам да знам кой е бил той.

— Един много забележителен човек. Но преди да ви разкажа, бихте ли ми казали какво вече ви е известно за него?

Тя отново се изправи и протегна ръка, за да вземе чашата му, която той изпразни, преди да й я подаде.

— Знам само, че беше много богат, много влиятелен, че беше легенда за своето време. Знам, че притежаваше половината свят, и живееше на малък остров на Бахамите, че имаше богат обществен живот, докато пазеше острова само за себе си, че имаше великолепна

къща там, че беше единственият собственик на най-големия многонационален световен конгломерат, че е женен два пъти — и двата пъти за вдовици, че имаше доведени деца, но не и свое… Нищо повече от изписаното в колоните за светска хроника…

„Повече от достатъчно“ — помисли си Харви.

— Всичко това е вярно — съгласи се той, — въпреки че е повърхността на нещата, както казвате. За да разберете какъв е баща ви, първо трябва да опознаете семейството му. — Той отпи от новата чаша с уиски, която тя му подаде. — Произхождат от английски родове, далечни и същевременно много близки. Майката на вашия баща е била единствената дъщеря на двайсетия пер, който произхождал също като дядо ви от страна на баща ви от десетия пер, който е бил личен приятел на Джеймс I и от когото е получил в дар голяма площ земя, върху която сега се намира щатът Вирджиния. Неговото име също е било Ричард Темпест. И той е имал двама синове. По-малкият, Ричард, се заселва във Вирджиния и основава династия. В семейството той е известен като Основателя. Той станал голям колонизатор, построил си чудесна къща, която една легенда приписва на сър Кристофър Рен, и Темпест се превърнали в едни от най-големите колониални семейства, аристократи, които Американската революция хвърля в ужас. Те били тори роялисти. Не изпитвали никакви симпатии към пъстроцветната сбирщина от недоволни търговци и избухливи адвокати. За семейството Джордж Вашингтон не бил нещо повече от един зememер, когото някога били наемали. Те били лоялни към Англия. Томас Джеферсън бил техен заклет враг. Той ненавиждал и затова премахнал всичко, което те защитавали. И когато тогавашният глава на семейството, Джонатан Темпест, създал отряд от лека кавалерия, която да се бие заедно с лорд Корпуолис, това подготвило края му в Америка. Когато Британия загубила, животът за семейството в тази страна приключил. Заедно с останалите роялисти те поели към Бахамите, където благодарната кралска особа им направила друг дар: по-голямата част от това, което днес се знае като островите Аут. Един от островите, Фламенкос, те преименували на Темпест Кей и се заели с повторното създаване на династията. А също и с построяването на нова голяма къща. Легендата разказва, че Джонатан Темпест поставил фенер на къщата, която напуснали, и когато видял пламъка на фенера да гори, той вдигнал юмруците си и се

заклел: „Ще оцелея!“. Това сега е мотото на семейството. — Харви навлажни гърлото си с глътка малцово уиски. — Те преуспели на Бахамите, като основали плантация и пренесли със себе си робите си, животните, семената и растенията. И по случайна ирония на съдбата именно Америка ги направила по-богати и по-могъщи, отколкото някога са били. По време на Гражданската война Югът се нуждаел от помощ за продажбите на памука си на Англия. С тази задача се заел Темпест, като в същото време давал съвети на Севера за нарушаващите блокадата и това вършел толкова успешно, че когато войната завършила, признателният президент Грант им възстановил гражданството. Добър обрат… И откакто Бахамските острови през 1875 г. били признати за британска колония, това означавало, че те имат двойно гражданство, от което не се отказват и до днес.

Той отново отпи.

— Гражданската война направи семейство Темпест много богати и това те използваха като основа за придобиване на повече богатства. Островът изобилства от дървен материал — махагон, бакаутово дърво, мадейра — и те построили от него кораби и ги използвали за търговия. Внесли чистокръвни животни за разплод, обработвали всеки инч земя, върху която може да зрее зърно, и инвестирали в компании по цял свят, докато имали интереси в тях. Именно тези далечни интереси вашият баща вложи в организацията „Темпест“, която сега излиза, че притежава мини във Венецуела и Южна Африка, гори в Орегон и Уисконсин, въглищни мини в Западна Вирджиния, както и в Англия, преди да бъдат национализирани корабостроителници в Англия и на Скандинавския полуостров, уранови мини в Австралия. Организацията служи като обединяващо звено на Бахамите, което, разбира се, означава, че освен скромната такса за собственост, не се плащат такси за доходи, данък наследство, нито пък такса за акционерно дружество, нито такса върху брутната печалба и такса върху недвижимото имущество… а това са и причините, поради които организацията построи и притежава големи индустриални имения на островите Ню Провидънс и Гранд Бахамас, както и навсякъде другаде. Островът е изключително на самоиздръжка. Той има собствена електрическа централа, своя телефонна централа, собствена канализация, болница, училище, кино, църква. Това, което няма там, са уличните нападения, изнасилванията, вандалщината и жестокостта.

Безопасно е да отидеш където и да е, но въпреки това имаме един полицай за целия остров, бивше лондонско ченге. Около триста души живеят и работят там за семейството. Това са наследници на робите, които Джонатан Темпест докарал със себе си, въпреки че на всички роби беше дадена свобода през 1838 г. Хората, които живеят и работят за нас на острова, правят това по собствено желание. Имаме възможност да увеличим населението с десет пъти, тъй като желаещи от другите острови подават молби за разрешение да се заселят там. Темпест Кей е място, където всеки би искал да живее. Там е много хубаво — истински земен рай. Дълги ивици, покрити със ситен пясък, тропическа растителност, превъзходен климат… Островът е дълъг дванайсет мили и широк пет мили в най-издадения си край. Отдалечен е на петдесет и пет морски мили от Насау и на по-малко от час път със самолет от Маями. На острова има самостоятелна писта, която баща ви построи върху земя от залива, който разшири сам. — Харви отново спря, за да си поеме дъх, и навлажни устата си. — Също така има собствен клуб за игра на голф, тенис, езда, водни ски, ветроходство и гмуркане под вода.

— Значи това е един рай? — прекъсна го тя със студена усмивка.

— Мисля, че не преувеличавам, като ви казвам всичко това.

Последва мълчание. Още веднъж тя остана насаме с мислите си.

— Добре — каза най-накрая. — Все още не можете да ми отговорите защо е направил всичко това. Нека да попитам тогава защо е оставил без наследство семейството си?

Тя методично задаваше сякаш по списък въпроси, проверявайки всичко до най-малката подробност. Не искаше да приеме нещата повърхностно. От една страна, вътрешният му глас одобряваше това, но от друга — не му се нравеше да доказва каквото и да било. Но отговори на въпроса й правдиво.

— Това е привилегирована информация.

— Дори и тогава, когато не са посочени в завещанието ли?

— Дори тогава. — Той я изгледа. — Всъщност вас това не ви засяга, докато завещанието не се оспори.

— А ще бъде ли оспорено?

— Не разполагам с такава информация.

Вперихa поглед един в друг. Бе ненадминатa в противопоставянето очи в очи. През цялото време го гледаше

заплашително. Този път видя в нея едно пълно, ужасяващо разбиране. Дори и за минута не искаше да се залъгва. Но всичко, което каза, бе:

— Така, и къде отиваме сега?

— В Темпест Кей. При вашето наследство.

— Но аз все още не съм го получила.

— Това е само въпрос на време, а дотогава ще е по-добре, а и по-сигурно, ако стоите в центъра на нещата.

— По-сигурно?

— Имам предвид пресата — кротко отвърна Харви. — Сензацията около завещанието ще предизвика бум, който ще трае най-малко девет дни. Дотогава аз мога само да настоявам за пълна дискретност и мълчание. Организацията е без ръководител, а вече се появяват и спекулации. Именно по тази причина ви се обадих от монетен автомат, потърсих ви късно вечерта и взех предпазни мерки, изминавайки пеша разстоянието до вашия апартамент в този проливен дъжд… — После добави тихо: — От три дни се опитвах да вляза във връзка с вас.

— Бях извън града. — Никакви обяснения и извинения. — Всичко изглежда толкова мелодраматично — каза тя.

— Необходимо е да е така — заяви той. — Сега бих искал да знам кога най-скоро може да заминете за острова.

Тя мислеше, а той чакаше.

— След десет дена? — попита тя, без да се съмнява или колебае. Той бе очаквал обичайните женски прищевки.

— А вашата работа?

— Приключила съм я. Затова отсъствах през изминалите три дена — за да завърша снимките за новата кампания. Тъй като бях подписала специален договор, сега съм свободна. Подготвям нов договор.

— Какво всъщност сте правили — престрували сте се на безупречно момиче ли?

Тя вдигна рамене.

— За това се плаща добре.

Той се усмихна студено.

— Но не толкова, колкото да бъдеш дъщеря на Ричард Темпест. — След това продължи решително. — Оставете преговорите да продължат. Кажете, че вземате отпуска и отивате в Маями например.

Той сви устни. След това зарови в куфарчето си и извади издут плик, който постави на масичката за кафе пред нея.

— Това са хиляда лири в брой. Купете си с тях билет до Маями. Предлагам ви полет 294 на Британиш Еъруейз. Самолетът излита в един часа и пристига на международното летище в Маями в пет и пет, местно време. Ще ви посрещнат. Една кола ще ви откара до друга част на летището, където ще чакам. След това ще отлетим до острова. Паспортът ви е валиден, нали?

— Да.

И той отново усети леката й усмивка. Нещо я забавляваше. Това го подразни.

— Съветвам ви да пътувате като турист — продължи той настойчиво. — Фотографите висят на международното летище в Маями, търсейки известни личности, а вашето лице е познато. Ако дойдат при вас, кажете само, че сте на почивка, но ще ви помоля да ги разкарате, преди да дойдете при мен. Не давайте вид, че сте напуснали този апартамент. Оставете всичко така, сякаш възнамерявате да се върнете. Не оставяйте нищо, никакви документи, никакви, дори и най-незначителни неща, от които пресата може да се възползва. Когато всичко излезе наяве, животът ви ще бъде подложен на подробно разглеждане. Любопитството около особата ви ще премине нормалните граници. Ще ви помоля да не улеснявате никого. — Той бръкна във вътрешния си джоб и извади бележник. — Десет дена… това означава двайсет и седми. Да, така ще е добре. Аз заминавам за Париж, Берлин и Рим, така че датата е удобна за мен. — Той си отбеляза нещо и прибра бележника с явно задоволство. — Сега… сигурен съм, че имате да ме питате за много неща.

— Наистина е така. Например какво да очаквам, като пристигна на острова?

Той знаеше, че ще е добре да не избягва отговора.

— Имате предвид посрещането? — Харви отпи от уискито, тактично забавяйки отговора, за да подреди мислите си. — Е, въпреки че всички са от рода Темпест, само със сестрата на баща ви имате кръвна връзка… останалите са доведени деца, има и една внучка.

— Но всички са издържани от него, нали?

Той продължи с благоразумна предпазливост:

— Докато беше жив, баща ви ги осигури щедро… Те ползваха намаления, не бяха ограничавани в това да се възползват от къщите, колите, самолетите, лодките му… дори името му върху паспортите си за целия свят. С годините те получиха астрономически суми пари, с изключение на госпожица Темпест, разбира се, която има свои пари от фонда на тръста, основан от покойната й майка. Нямаха причини да очакват, че баща ви ще ги издигне на пиедестал, при условие че са харчели изключително много пари. Докато той бе жив, не знаеха да си купят дори такова обикновено нещо като чадър. — Това му хареса. — Вие сте негова кръв. Не е странно един баща да обезпечи собственото си дете вместо доведените…

— В този случай това е станало, преди да умре, и след като е разбрал за мен.

Той не обърна внимание на иронията й.

— Разбира се, те знаят за мен.

— Да, така е.

— Е, и?

— Безкрайно са учудени.

Тези думи бяха едно премълчаване на истината. Харви си спомни писъците, виковете, плача и оплакванията им.

— Значи са очаквали да станат наследници?

— Разбира се. Съвсем естествено е.

— Но аз съм истинският наследник… — Гримасата й премина в подигравателен смях. — Но аз никога не съм очаквала да наследя такова богатство. Мислех, че това се дава на добрите…

Сега тя се смееше, но той разбра, че се смее не на него, а на себе си.

— Разкажи ми за тях — подкани го тя. — Нали те вече знаят за мен.

„Те само така си мислят“ — мина му през ум.

— Разкажи ми за сестра му например.

Лицето на Харви просветна.

— Госпожица Хелън Темпест — произнесе той — е една велика дама. Удостоен съм с честта да бъда неин приятел.

Каза го по начин, от който тя да разбере, че този факт е изключително отличие.

Харви Греъм, П. Х. Т, приятел на Хелън Темпест.

— Живее в Марлбъро. Има крехко здраве, затова и не предприема чести пътувания. Хората много обичат да я посещават.

— А другите? Те сигурно също живеят там?

— Само Дейвид Боскоум. Най-големият доведен син на баща ви от първия му брак. Сестра му, контеса Ди Примачели, и вторият доведен син от втория брак, Денвърс Годфри, постоянно са на път. Дейвид има дъщеря, Нийвс, която завършва образованието си в Швейцария. След това идва ред на Кас…

— Това трябва да е Касандра ван Дурен?

— Да, изпълнителният секретар на баща ви в продължение на трийсет години и мой помощник — изпълнител на завещанието.

„И то какъв“ — помисли си той.

— А какво ще кажете за госпожица Мати Ардън, Божествената Дива? Къде е нейното място?

„В леглото на Ричард Темпест“ — помисли си Харви, но отговори:

— Това беше служебният член на семейството. Тя бе предана на баща ви и смъртта му дълбоко я разстрои. Толкова дълбоко, че сега е в болницата на острова, превъзмогвайки шока. — Той въздъхна. — Ние се притесняваме за гласа й. Тези емоционални травми могат да навредят много…

— Да, тя определено може да пее… Слушах я миналата година да пее в „Тоска“ в Гардън.

Значи Елизабет обича да слуша опера. Той вече бе видял купчината от дългосвирещи плочи в музикалния шкаф.

— Значи общо са осем.

Харви трябваше да ги преброи наум. Тя бе права, ако в това число се включеше и Хари, когото винаги изпускаха.

— И им е оставено не повече от едно сбогуване… а в същото време са предпазени и от това, което наричате „привилегирована информация“.

— Това наистина е така…

Тя го наблюдаваше.

— Вие на кого вярвате, господин Греъм — на Скот Фицджералд или на Ърнест Хемингуей?

Той знаеше какво имаше тя предвид.

— Те са толкова различни — отбеляза той. — Парите им ги правят такива. Парите са изолатор, който може да те откъсне от действителността. Ще откриете това, когато отидете на острова. Те те правят по-малко чувствителен, както дрогата, и също като нея се превръщат в навик. Когато се разделяш с едното или с другото, болката е много силна. — Погледите им се срещнаха и тя се усмихна по начин, който изразяваше съучастничество и разбиране.

— Ще запомня това — каза тя.

— Надявам се. Голямото богатство носи големи отговорности. Освен парите, на вас са оставени много други неща.

Още веднъж те изразиха мълчаливо своето разбиране. „Бързо схваща“ — помисли си Харви. — За такава отблъскваща личност — такава интуиция! А дали това не бе хитрост? Е, времето ще покаже, но тя със сигурност нямаше да го направи.

— Приехте всичко много спокойно — направи й комплимент той.

— Да, сега вече знам за моя баща — отговори тя с безразличие.

— О, да. А майка ви? Нищо ли не знаете за нея?

— Само името й.

— Но вие сте постъпили в дома, след като сте навършили пет години. А животът ви преди това? Разбира се, трябва да сте били при нея.

— Не знам. Нямам никакъв спомен от нея. Казаха ми, когато поотраснах, че съм била много болна доста време след като съм дошла в „Хенриета Филдинг“. Това също не помня.

— Но тя нямала ли е семейство? Никой ли не ви потърси след смъртта й?

— Никой.

Харви въздъхна. Беше разочарован. Бе се надявал, че все нещо ще научи.

— Е, вече поне знаете кой е бил баща ви.

— Очевидно е имало някакво обвързване между тях, но за това баща ми не споменава нищо.

Харви премигна.

— Баща ви беше човек, когото жените намираха за много привлекателен. Имал е много. Но именно на дъщерята на вашата майка

той е оставил всичко. Все пак мисля да приемем, че тя е значела нещо за него.

— Или че не е имал деца от никоя от другите си жени.

Той намери логиката й смразяваща. Но това бе в тон с всичко останало. Все пак, трябваше да открие в нея поне едно дълбоко чувство: шок, учудване, дори отказ да повярва в нещо. Някакъв признак за нервност, знак, че контролираното от нея спокойствие се е пропукало, но всичко, което видя, бе това, че се забавлява… А също и безжизненост. Той събра мислите си.

— Това бе една много интересна и поучителна среща — призна той.

— Наистина — отвърна тя със същия тон. — Сега разбирам какво имахте предвид, когато ми казахте, че имате да ми съобщите нещо, от което мога да се възползвам.

— Искрено вярвам в това — отговори Харви неприветливо.

Спогледаха се още веднъж, след това Харви се изправи.

— Ако мислите, че няма повече какво да питате…

Странно, но на него не му се тръгваше. Тя го бе омагьосала.

— Вие ми казахте доста неща, върху които да размишлявам. Нищо чудно, когато отида в Марлбъро, всичко да е различно.

„Няма да е справедливо“ — мислеше си той, запазвайки самообладание. Тя донесе палтото и шапката му. Изчака, докато се облече. След това го придружи до вратата. Там той протегна ръка.

— За мен бе удоволствие да се срещнем, госпожице Шеридън.

„И да ви гледам“ — помисли си. Тя те принуждаваше да я гледаш. Всеки мъж би бил омаян. А също и изплашен до смърт. Страхотно. Наистина страхотно.

— До двайсет и седми, тогава… вие ще се справите, госпожице Шеридън. Трябва да призная, че малко се съмнявах… но вие ще успеете.

Произнесе думите с нехарактерна за него импулсивност.

Усмивката й проблясваше в края на устните, отново като „обкована“ със стомана.

— Да, знам… — съгласи се тя тихо.

И тогава той почувства погледът й да го пронизва отзад и се обърна.

— Моля…

Вратата се затвори.

Харви се усети като пуснат от лапите на голямо животно. Въздъхна, сложи на главата си меката шапка, взе куфарчето си в едната ръка, в другата — чадъра, но преди да се отправи към асансьора, се обърна бавно да погледне към дървената врата.

Зад нея се чуваше смях.

ГЛАВА ШЕСТА

— Джин! — Дан триумфално разстла картите.

— По дяволите! — Марджъри хвърли своите на масата с отвращение. — Дори и картите не ми вървят!

Дан броеше бързо.

— Нека видим… ти ми дължиш прекрасната сума от три хиляди осемстотин и седемнайсет долара — и всичко си остава постарому. Предпочитам да ми платиш в брой. Никакви чекове, никакви кредитни карти…

— На всяка една ли говориш така? — попита Кас с интерес.

— Зависи от това с кого съм.

Той й дари една ослепителна усмивка.

— И бих те посъветвал да започнеш да спестяваш парите си, скъпа Кас. Ще бъде една дълга, трудна зима.

Столът на Марджъри прелетя и се разби с трясък, което накара Хелън да потрепери, защото това бе един от дванайсетте стола с облегалки, наподобяващи лира, в стил Луи XVI.

— Трябва ли да ни напомняш?

Изражението на прекрасното й лице, наследено от Ерно Лаело, бе кисело и напомняше за пресечено мляко. Черната й рокля от магазините на Холстън, изрязана около ключицата и прилепнала към тялото, дълга до глезените, откриваше краката й, обути в черни сатенени пантофи. Същата тази рокля по цялата дължина бе украсена с някакви сини маниста — поне така изглеждаха, но всъщност бяха сапфири с големината на топчета от мрамор, а между тях бяха поставени по-малки, но истински перли. И както винаги тя постоянно се оглеждаше в огледалото.

— Вече съм уморена от цялото това чакане — каза тя, оправяйки косата си.

— Защо Харви не се обажда?

— Той се обади — напомни й Кас.

— Преди една седмица! Но оттогава — нищо. Какво, по дяволите, прави там?

— Имаш предвид — с кого е там? — поправи я Дан. — Нали? Сега тя е на негово разположение. Сега тя е като тесто в ръцете му след шока, който й е причинил. Сега я обработва както той си знае.

— Говори от свое име!

Всички погледнаха със зяпнали уста към Хелън, която вдигна глава от ръкоделието си, за да отправи укорителен поглед към Дан.

— Харви никога няма да направи такова нещо и аз няма да допусна да говорите такива неща.

— Тогава моля за извинение — каза Дан. — Всички знаем, че Харви е прецизен, но дори вие, скъпа Хелън, трябва да се съгласите, че парите могат да променят всекиго, още повече ако са в количествата, които Ричард е оставил.

— И то не на теб! — пошегува се Дейвид.

Дан обърна бавно главата си към Дейвид, измери го с поглед по начин, който да го накара да потъне вдън земя.

— О, Дейвид… ти не си пил тази вечер? Извини ме, че не те удостоих с внимание…

Дейвид му обърна гръб.

— Все още се моля нещо да стане — оплака се Марджъри. — Това висене ме потиска.

Дан се опита да прикрие смеха си и тя се обърна към него с гневно изражение.

— А що се отнася до теб, предполагам, знаеш, че застаряващите жигола имат предимство. А какво ще правиш, когато хубостта ти повехне и се превърне в семе?

— Е — каза Кас услужливо, — сигурно ще го пръсне наоколо.

Тя погледна Дан с угодническа усмивка.

— Марджъри е права — отстъпи той. — Неоснователно е Харви да ни държи толкова време в неведение.

— А аз си мисля, че именно върху това си мислел и ти през цялото това време — каза с невинен тон Кас.

Той я гледаше замислено.

— Съвсем скоро, моя скъпа Кас, ще ти отрежат езика за тези думи.

Усмивка се разля по цялото му лице.

— Но това е нещо обикновено за теб, нали?

Лицето на Кас придоби цвета на току-що сварен омар и Дан се засмя леко, докато Марджъри започна да се кикоти, доволна от това, че някой друг бе на мушката. Тя се обърна отново към Дан.

— Само не казвай, че нямаш нищичко скрито в ръкава? — попита тя дяволито.

— Той не крие там тайните си — промърмори Кас, все още в същия дух.

— Аз наистина имам планове…

Дан бе съвсем спокоен.

— Знаех си! — извика Марджъри и притегли стола си. — Хайде… изплюй камъчето.

— Но не знам кой от всичките ще използвам, докато не я срещна, нали? Както разбирате, всичко зависи от това, каква е тя.

Кас процеди през зъби:

— Дъщерята на Ричард!

— Дори и така да е. Знам, че всеки трябва да помни двете противоположни учения за заобикалящата среда и наследствеността, но в този случай, докато знаем за едното, много малко знаем за другото… само че истинският й дом е много по-различен от този, който й се предлага сега, и ако съм един съдия, бих я лишил от него!

Той кръстоса удобно краката си.

— Опитайте да си представите, ако можете, всичко това от нейна позиция… Да откриеш, че не си просто едно от многото копелета, а един Темпест и че баща ти е Ричард Темпест, Краля, милионерът. Защо ли? Мисля, че трябва да я обезсърча и да я извадя от сметките. Когато тя пристигне тук и види всичкото това великолепие, ще е готова да приема всяко нещо с отворени обятия.

Той с удоволствие съсредоточи мислите си върху тази възможност.

— Как? — попита лукаво Марджъри.

— Ще я стъпчем — това имам предвид. — И той продължи, без да обръща внимание на приглушеното сумтене на Кас: — Ще я притиснем, докато още не е стъпила на краката си, и ще я изхвърлим от играта! Какво ще кажете за това, ако към нея се отнасят като към най-богатата жена на света?

Долната устна на Марджъри увисна. Тя гледаше слънчевото и усмихнато лице с благоговение и уважение.

— Разбира се! Защо не се сетих по-рано? Това е истината!

— Мисля да започнем с апартамента за официални гости.

Дан погледна към Хелън.

— Ти съгласна ли си?

Хелън бе навела ниско главата си и лицето й не се виждаше.

— Това сега е нейна къща. Тя може да прави каквото пожелае.

Гласът й бе равен.

— Това тя няма да направи веднага. Ще бъде твърде нервна. Всички знаят, дори тя самата, че Марлбъро е, *твоя* къща, Хелън… това, което ти си направила! Ще я е страх да не сънува кошмари, ако разруши това великолепие в зелени и златисти тонове.

Марджъри запляска с ръце.

— Тя ще е истински уплашена!

— А когато се огледа — какво ще открие?

— Нож в гърба ли? — Това беше Кас. Той отново пренебрегна думите й.

— Семейството. Лишените от наследство, изгонените, окървавени, но непреклонни, те продължават да вървят гордо напред… трагични в своето благородство, тъжно оттегляйки се, но храбро продължавайки похода към крайната цел. Как ще бъде тя щастлива, когато съзнанието й я преследва до смъртта.

— Всички познахме в нея образа на Ребека! — обади се услужливо Кас.

Но Марджъри, която бе твърда в позициите си, прие думите й за чиста монета.

— Разбира се. Обикновеният човек се плаши от пари, особено в количествата, които тя получи. Той няма представа какво да прави с тях. Погледнете хората, за които четем по вестниците — или се бесят, или пропиляват всичко, или пък се присъединяват към някоя странна религиозна секта, или банкрутират. Голямото богатство носи големи отговорности — прибави тя поучително. Тя, която никога не бе носила дори една такава отговорност. — Ако играем внимателно, както казва Дан, тя ще е доволна да сподели товара си.

— Но всеки трябва да знае ролята си, разбира се — предупреди Дан. — Това означава да сме мили, учтиви, трагични в благородството

си. Това предлагам аз. Една тъжна въздишка тук, един укорителен поглед там… но никога думи на недоволство. И никакви превземки. Имам предвид вас, контесо. Просто бъдете мила. Малката Марджъри Боскоум от Уан Хорс, Небраска, чиято майка се е оженила за краля и е отишла в неговия дворец. И тя ще бъде на тръни. Малката госпожица Никоя, издигната до госпожица Всесилна. След шока тя ще е така размекната, че ние не ще имаме проблеми да насаждаме своите предложения. Така ще й попречим да се възползва от това, което има. Нека аз започна пръв. Това ще е моят дял.

— Ха! — подскочи от мястото си Кас с блеснали очи. — Знаех си! Какво ще правиш? — попита тихо тя. — Ще я прелъстиш?

Погледът й се сблъска със студенината на неговия.

— Мислиш ли, че не мога? — попита тихо той.

Тя поклати глава.

— Не, дори и за миг! Ще ти падне още преди да е посегнала към четката си за зъби.

— Крайният резултат оправдава средствата, но ако това не е нашият край — каза Дан. — Не съм подготвен да отида толкова далеч.

— Но тя може да е — прибави лукаво Дейвид.

Дан се усмихна с притворени очи.

— За нея ще е удоволствието, а за мен — игрите.

Едно тихо почукване оповести величественото влизане на Мозес, икономa. Черното му лице бе спокойно, но очите му проблясваха възбудено.

— Обадиха се от пистата, госпожо — обърна се той към Хелън. — Самолетът на господин Греъм ще се приземи след пет минути. Изпратил съм кола.

Хелън го погледна, ръцете й автоматично преустановиха работа и тя прибра ръкоделието си.

— Благодаря ти, Мозес.

Тя погледна към часовника.

— Мисля, че ще закъснеем с вечерята тази вечер… да кажем, в осем и трийсет.

— Добре, госпожо — отговори Мозес и се оттегли.

Марджъри бе вече станала и нервно стискаше скъпоценностите по роклята си.

— Седни! — заповяда рязко Дан. — Нека се придържаме към любезностите, но да не забравяме кои и какви сме! Казах: без арогантност, но нека не се унижаваме! Въпреки придобитото богатство тя е едно нищо и никакво копеле и тя е тази, която трябва да се притеснява. Тя идва при нас, а не ние при нея. Тя ще трябва да привиква към неща, които от дълго време са част от нашия живот. Придържаме се към тях и не ги напускаме! Без значение каква е тя, ние все още сме това, което винаги сме били, и ако следвате моите указания, винаги ще бъдем! Помнете това! А що се отнася до нея, ние сме тези, които сме богати и могъщи.

„Тя е много висока — написа Дейвид, — със златисторуса коса и е просто зашеметяваща. Спомняш ли си стихотворението на Тенисън за Мод? Тя е истинска Елизабет! Не е нито отстъпчива, нито срамежлива, нито нерешителна. Падна ни се една дебелоглава кучка, остра като игла, човече, и боде там, където най-боли.

О, Дев, само ако можеше да си тук! Сякаш бяха извадени от скеч! Само ако можеше да видиш лицата им. Ние знаехме как изглежда тя, разбираш ли, но вече знаем, че фотото лъже. Побиват те тръпки от нея. Говори арогантно! Държи се така, сякаш притежава всичко, а ти — нищо. Но тя все пак е Темпест… смешно, нали? А за това няма и капка съмнение. Ричард не е поел повече рискове.

Но нека се върна на нея… Не мога да започна разказа си, въпреки че трябва. Имам нужда да споделя с някого. Ти знаеш какво значеше за него думата «чар», нали? Е, тя притежава именно това. Така че помогни ми, Дев, защото ще отнеме много, много повече време тя да се развълнува, отколкото да се открие, че е наследила цялата земя. Тя не е просто някой, който може да се разтопи пред изгарящия чар на Дан или да се огъне под товара на милиардите на Темпест.

Историята й е като написана от Дикенс. Майка — неизвестна (и аз се питам *коя*, по дяволите, е била тя). Отгледана е в сиропиталище. Напуска дома на шестнайсет

години, за да се грижи сама за себе си, и, боже, тя го е правила! Не ни смята за глупаци и не се опитва да ни прави на такива. Просто не й пука… Не търси одобрение. Никакви официални предложения, нито стремеж да спечели нечие благоволение. Просто си стои на мястото. И ти трябва да ходиш при нея. Постоянно. Но, човече, заслужава си! Какво лице! Ще разбереш какво значат думите ми, като ти кажа, че ме сърбят ръцете да я рисувам… не се смей, наистина е така! Тя е обаятелна и напълно неизмерима. Нали знаеш как покриват мебелите в магазините със защитен слой пластмаса. Така е и при нея, само че това не е пластмаса, а стъкло.

Тя е нещо обаятелно, изтъкано от противоречия. Едно неизвестно копеле, което сякаш цял живот е учено на обноски. Излъчва топлината на прекрасен диамант. Това, което получаваш, когато се приближиш до нея, е студенина. Няма нужда да споменавам, че Дан вече страда от едно такова ухапване.

Едно е сигурно. Ричард е знаел какво прави. Това, което не разбрахме, е — защо? Кас, разбира се, обикаля наоколо и постоянно говори какво значи за нея името й.

Но вече да свършвам… Време е да се преоблека за вечеря.“

Дан се обличаше за вечерята и възнамеряваше да върже най-хубавата си вратовръзка, когато вратата на стаята се отвори с трясък и Марджъри нахлу, почервеняла от яд, готова за отмъщение. Тя бе облечена в рокля от лек черен сатен, покрита с три реда перли.

— Какво става с прекрасните ти планове? — процеди тя през зъби.

Гласът на контесата трепереше. С леко поклащане на главата Дан освободи своя камериер и той мълчаливо напусна стаята.

— Мисля, че ще трябва да променя плановете си — отговори той весело и без всякакво безпокойство.

— Копеле! — изкрещя Марджъри.

— Кучка!

— Нима тя има някаква стойност?

— Голяма… много по-голяма, отколкото съм си давал сметка или пък съм предвиждал.

Той се разсмя.

— Знаеш ли какво каза, когато й показах официалния апартамент? „Колко е хубав. Зеленият е любимият ми цвят.“ — При тези думи Дан се разсмя отново. — О, да, ние имаме точно такъв, както биха казали нейните сънародници.

Той взе часовника си „Джагър-Култер“. Тънък като вафла, изработен от солидно злато.

— Тя няма да даде и пени — простена Марджъри. — Никога няма да успееш да завладееш нито нея, нито каквото и да било.

— Ако знаех, че ще платиш, бих се обзаложил с теб…

— А как ще платиш, ако аз спечеля? Досието ти е чисто колкото и моето!

Гласът на Дан стана още по-нежен, когато промърмори:

— Но репутацията ми не е съсипана… О, ти притежаваш и нрав!

Той бе стиснал за китката вдигнатата й ръка така, че тя се задъха от болката. Дан се намръщи, когато тя се наклони към него, за да облекчи болката.

— Какво откривам — радост, примесена с бренди ли? — Смехът му бе груб. — Вече се е справила с теб, така ли?

Марджъри изви ръката си така рязко, че се препъна в полата на роклята си и удари гръбнака си в една от дръжките на шкафа.

— Уф!

От болката очите й се напълниха със сълзи.

— Копеле! Надявам се никога да не получиш нищо от нея!

— О, аз търся нещо повече от това, което си мислиш!

Той приглади косата си, като се гледаше в огледалото, после взе една четка за коса със сребърен обков и среса няколкото разрошени кичура.

— Ти забравяш, че тя е жена… — Той отпусна четката, като си придаде замислен вид. — В края на краищата, мисля, че тя е… — Пак прибягна към четката. — А не познавам ли жените? — Той й се усмихна в огледалото. — И ти знаеш това.

Марджъри се намръщи. Това бе изтъркан номер и този път не успя.

Дан се разсмя, разчитайки мислите й по лицето, както обикновено. Всяка дума, която Марджъри изричаше, бе елементарна.

— За глупака е достатъчна една-единствена дума — каза учтиво той. — Една ласкава усмивка върши чудеса… Мъжът е този, който кара една жена да се усмихва.

Устата на Марджъри се изкриви:

— Усмивката на тази може да превърне в лед Карибско море!

— Права си… доста труден случай, разбира се. Но можеш да бъдеш сигурна, скъпа моя, че аз ще открия какво представлява тя.

— Ще ме уведомиш за това, нали? — попита троснато Марджъри.

Дан сложи чиста носна кърпа в джоба си и взе запалката и ключовете си.

— Това остави на мен — посъветва я той доверително. — Знам какво правя.

Великолепните врати на официалния апартамент се отвориха при неговото почукване и една от прислужниците, Линета, го въведе в салона. Елизабет Шеридън излизаше от спалнята си, като завиваше перлената обица на ухото си.

— О, колко сте хубава! — оцени я Дан веднага. — Тоалетът ви е превъзходен за случая. Притеснявах се да не изчезнете веднага щом ви се отвори вратата към обществото…

— Значи все още не е?

Смехът му изразяваше възхищение.

— Наистина ви харесвам! — възкликна той. — Вие сте една освежителна промяна.

— Имате предвид — свежа.

— Също като нова боя! И така напомняща за Ричард.

— Така поне ми казват хората.

— И е точно така. Повярвайте ми. Приемете думите ми за истина — а те обикновено са последните в тази къща.

— Е, мисля, че само това съм пропуснала да забележа…

Очите й го изучаваха. „Кучка!“ — помисли си той, но усмивката му остана все така слънчева.

— Аз съм с вас.

— Защо?

— Мисля, че сте печелившата страна.

Погледът й го помете и го превърна в частица, която можеше да се види само под микроскоп.

— Да… мисля, че винаги ще сте на страната на печелившия.

Линета излезе от спалнята и подаде на Елизабет вечерна чанта, изработена от същия тъмен, почти черен цвят на роклята, и Дан отбеляза с вещината на познавач:

— От Сейнт Лорън ли е?

— Не, само копие. Не ставам за моделиер, но съм добра в шиенето.

— Вие сте я ушили!

Дан бе поразен. Съмняваше се, че Марджъри би повярвала.

— В „Хенриета Филдинг“ от малки ни учеха да шием. Смяташе се, че е необходимо.

Той не обърна внимание на думите й.

— Е, сега можете да си позволите и оригиналите. Очевидно имаш вкус, а вече имаш и парите.

Роклята й бе изработена от висококачествено копринено жарсе, подходящо за тялото й, и бе прилепнала плътно по гърдите й талията, около която бе опасан бледорозов сатенен колан, завързан отпред. Ръкавите й бяха по ръцете, а деколтето бе дълбоко изрязано, като в най-долната му част бе поставена една прекрасна тъмночервена роза.

— В тон сте с обстановката около вас — направи й той комплимент, подчертавайки изобилието от зелено и златисто около тях. — Надявам се, че се чувствате удобно тук?

Думите му прозвучаха като на хотелски управител пред извънредно важен гост.

— Благодаря, доста добре.

— Тогава да слезем долу?

— Разбира се… но на чие ниво?

„О, боже, колко е язвителна“ — помисли си злобно той, усещайки юмруците си да се свиват, готови да размажат нейния безупречен контрол. Тя го караше да скърца със зъби.

Гостната стая, в която я въведе, бе в бяло и жълто, завесите, мебелите, блясъкът на огледалата, двата полилея, закачени амфитеатрално, картините, дори цветята бяха бели. На фона на стените, облепени с коприна, на тежките завеси от брокат, украсени с

гирлянди и пискюли, роклята на Елизабет Шеридън ярко контрастираше.

— А сега — каза Дан, — мисля, че е време за по едно от моите мартинита.

— Може ли да те гледам как го приготвяш? Винаги съм искала да се науча.

— А аз винаги съм имал желание да показвам… каквото и да е.

Дан я отведе до великолепния портрет на един от семейство Темпест (Франсис Темпест IV, живял през осемнайсети век, според златната табела отдолу), който отвори като врата. Зад него се намираше един добре зареден бар с малък хладилник. Той взе една голяма кана и купа с начупен лед, който изсипа в каната. Взе бутилка „Ноили Прат“ и сипа толкова, колкото да се покрие ледът. След това заклати съда дотогава, докато ледът се смеси добре с питието. После доля останалото количество. След това прибави джин „Тенкуъри“ и със сребърна лъжица с дълга дръжка разбърка всичко три пъти. Накрая взе две високи чаши за мартини и ги напълни. И като завършек прибави сока от две резенчета лимон, които изстиска в чашите. Подавайки нейната, той каза:

— Това се нарича мартини. Не позволявай на някой да твърди обратното или пък да го прави по друг начин.

Тя погледна питието критично.

— Изглежда смъртоносно.

— Точно такова е! Но така ще е, докато се научиш да печелиш от това, от което другите губят…

Той й демонстрира това, като отпи голяма глътка от чашата. На свой ред тя само леко опита.

— Усетих леда.

— Ще почувстваш топлина.

Той я отведе до мраморната камина, над която висеше друг портрет — Хенриета Темпест, около хиляда осемстотин и осемнайсета година, облечена в прозрачни дрехи, покрити със смарагди.

— Идеята е да се изпие, докато не се е стоплил.

— Чия е идеята?

Тя облиза ръба на чашата, като го наблюдаваше над нея. Още веднъж той изпита желание да я удари.

— Елизабет — мога ли да те наричам Елизабет? — ти си момиче, което ми харесва.

— Е, харесваш парите ми.

Ръката, с която той вдигна чашата си, не трепереше. Какво, по дяволите, използва тя? Радар ли?

— Уповавам се на надежди — отвърна той скромно. След това добави мрачно: — Сега…

— Това е нещото, което той ти е оставил.

Тя седна в края на един изящен диван, в стил Луи XVI, целият позлатен и обшит с коприна в светли, весели тонове. Той седна до нея, уж случайно.

— Дойдохме си на думата — каза той. — Имаш ли представа какво ти е оставил той?

— Доста добра.

— Слабо казано. Той ти е оставил *всичко*! Става въпрос за това, което реално можеш да купиш: бижутата на Короната или една държава дори. Семействата Рокфелер, Ротшилд… — Той погледна чашата й. — Пий! — подкани я. — Вече се научи как да го правиш, сега ще се научиш как да го пиеш.

— Така че ти да можеш да ме…

Още веднъж носът му се удари в ръба на чашата.

— Все пак какво възнамеряваш да правиш с тях?

— А ти какво предлагаш?

— Да ги похарчиш, разбира се.

— Както ти правиш?

— Благодаря ти.

Тя отпи от мартинито.

— Какво те накара да се обърнеш към парите?

— А към какво друго?

„Колко бързо стигнахме до същината“ — помисли си той.

— В този свят какво си без тях?

— Беден — отговори тя.

— Но с тях си всичко…

— Трябва ли да считам, че правиш описание на сегашното ми състояние?

О, тя наистина бе кучка. Студена и непреклонна, както и погледът й… Трябва да се справи с нея.

— Ще е добре, ако имаш това предвид — каза той сериозно. — Обикновено хората в твоето положение са уязвими. Нуждаят се от съвет. Но предполагам, че ти никога не си търсила такъв.

— Не — отвърна тя.

— Да… ти си жена, която разчита само на себе си. — „И на мен също“ — помисли си той. — Това е много странно за една жена. Но тогава — ведрият му поглед бе смразяващ — в теб няма нищо женствено.

Той остана поразен, когато откри, че тя взе думите му насериозно.

— Не, няма.

— Ти със сигурност не влизаш в общоприетата рамка — промърмори той, оглеждайки я така, че да придобие ясна представа за физическите й данни. — Но все пак трябва да отбележа, че от мястото, където седя, не виждам никакъв дефект.

— Методите ти са безпогрешни — каза тя, изпивайки питието си.

— Знам възможностите си — съгласи се той, като взе чашата.

— Това е добре. И аз знам моите.

„Как е възможно!“ — помисли си той, докато отиваше да напълни чашите отново. Това не беше добре. Тя винаги го изпреварваше. Познати му бяха чувства като нервност, напрегнатост, очакване, съмнение, но не и безразличие! Това го объркваше. Никога не бе му се случвало преди.

— А ти как виждаш нещата? — попита я той, подавайки й чашата.

— Без предразсъдъци.

— Разбира се! Всичко е на наша страна и трябва да се съгласиш.

— Да, естествено… Сигурна съм, че можеш да оправдаеш каквото и да е.

Той изпи мартинито си, но чувстваше, че губи контрол.

— Това може да изглежда неестествено за теб — продължи той настоятелно, — но запомни от мен, че всичко е ужасяващо истинско.

Той още веднъж разбра, че е сбъркал, забелязвайки усмивката на лицето й.

— Вече съм се поучила от теб…

Тогава той осъзна, че я мрази. Дори с риск за живота си, решен бе да я унищожи. Не само заради парите. По този случай той вдигна чашата си.

— Пий… първата разпалва огъня, а втората придава блясъка… Отдай се изцяло на удоволствието. Ти можеш да си го позволиш.

— Всеки път се връщаш към парите — звучеше отегчено гласът й.

— Това не може да се избегне.

— Ти се опитваш да ми ги отнемеш!

— Ако това е възможно… — отвърна той спокойно.

Тя го разглеждаше над ръба на чашата си. Очите й бяха като от стъкло.

— Какво ви бе обещал той? — Гласът й бе равен.

— Равни дялове.

— Тогава защо не го е спазил?

— Това е друга история. Нека свършим първо с твоята.

— Но със сигурност моята е следствие от вашата.

— Не трябва да се говори лошо за мъртвите.

— Защо не? Те не могат да чуят.

Отново безпощадно логична. Не, определено няма женственост в нея. Дори тук, в тази къща, където всеки искаше да се наложи, дори тук тя нямаше да има проблеми в това да властва.

— Чувстваш се измамен, нали? — питаше тя.

— Не само аз бях измамен. Всички бяхме. Ти наследи всичко — припомни й той. — Мисли за мен като за бита карта.

Последва лека усмивка.

— Съмнявам се, че мога да си го позволя.

— Ще трябва. — Това бе предупреждение. Кратко и язвително. След това продължи: — Наистина ли си отгледана в дом?

— Да.

— Но невинаги си била такава, нали?

Тя разбра какво той имаше предвид.

— Не.

— Научила си се?

— Знанието е сила.

— Не, парите са сила.

Той се облегна назад, така че да я гледа в профил. Тя бе просто съвършена. На фона на пламъка от ябълковото дърво, което гореше в камината, от която нямаше нужда, но Хелън държеше на тази подробност, въпреки че климатикът бе включен, профилът й наподобяваше на издълбаните върху монетите. „Няма никакъв недостатък“ — помисли си той.

— Сигурно приличаш на Рапунцел, когато си пуснеш косата — каза той, имайки предвид големия кок на тила й. — Правиш ли го някога?

— Когато го изисква случаят.

— Тогава да предизвикаме един! Както вече си разбрала, Марлбъро е най-подходящото място за това…

— Къщата е много красива…

— Ти си много красива жена.

Не последва отговор.

— Разбира се, сигурно са ти казвали това и преди.

Без всякакво вълнение тя отговори:

— Лицето ми бе моето богатство, преди да наследя това.

„Кучка! Но има начин и двете да ти се отнемат.“

Вратата се отвори и Кас влезе, облечена в рокля, която старателно бе подбрала за случая.

— Охо!… Вече сте започнали партито без мен — протестира тя, обхващайки с поглед обстановката.

— Зло да те забрави! — Дан се изправи пъргаво и с облекчение. — И нека бъдеш винаги такава, каквато си…

Той отиде да й налее мартини. Тя го изпи на един дъх, след което му подаде чашата да я налее отново. С второто си мартини в ръка тя се настани на дивана точно срещу тях, взе цигара, а Дан й подаде огънче.

— Е, какво ново? — попита тя, като издухваше дима. — С изключение на госпожица Шеридън, разбира се.

— Притеснявам ли ви с нещо? — попита я Елизабет тихо.

Кас изсумтя.

— Вие сте недостъпна — отклони въпроса Кас.

— Големите емоции са безвкусни, както студеният чай и топлата бира.

Кас я погледна.

— В това сте права.

Още веднъж отстъпи. „Хайде, давай Кас — насърчи я мислено Дан. — Отрежи я…“

— Може и да греша — произнесе Елизабет. — Това е мое мнение.

— И то изцяло е подплатено с логика — каза мило Кас. — Вие държите на репутацията си.

Двете жени се гледаха. Очите им проблясваха, а Дан ги наблюдаваше отстрани. Меко казано, това трябваше да го забавлява, но той се намръщи, когато погледна лицето на Елизабет. На него за пръв път бе изписан истински интерес. Погледът му се местеше ту на едната, ту на другата. Нима бе възможно? Той отново погледна Елизабет, вече с по-голям интерес. Това, което виждаше, беше нещо различно…

Елизабет започна първа.

— Господин Греъм твърди, че сте работили за баща ми повече от трийсет години.

— Точно така — отвърна високомерно Кас.

— А също и че знаете много повече за организацията „Темпест“, отколкото всеки друг.

— Кас — това е самата организация — намеси се услужливо Дан.

— Тази ли е причината, поради която отказваш да признаеш, че тя е завещана на мен?

— Как ли не! Това е все едно моят малък шестгодишен племенник да бъде избран за президент на Съединените щати!

Дан прикри гримасата си. „Давай Кас“ — отново я насърчи мислено той.

— Що се отнася до последното, той вероятно ще се справи по-добре, отколкото сегашните управници — отговори Елизабет.

Главата на Дан се замая от надпреварата между двете.

— Кас както обикновено драматизира нещата — намеси се той разгневено.

— Да драматизирам! Клайд Фич никога не би и сънувал подобно нещо.

— Което не е причина да предполагате най-лошото — отговори находчиво Елизабет.

— Какво значи да предполагам най-лошото?

„О, това беше чудесно“ — помисли си весело Дан.

— Вашият начин на мислене е погрешен — каза й спокойно Елизабет.

— По дяволите, аз самата съм такава! Следите водят точно към мен и пропастта — и аз трябва да скоча.

Тя гледаше Елизабет.

— Посочи ми поне една причина, за да не го направя.

И Елизабет й посочи.

— Аз.

Изражението на Кас накара Дан да прехапе устни и да загуби спокойното си изражение.

— Господи, но ти си едно безжизнено същество.

Елизабет вдигна рамене.

— Винаги съм била сама.

— Аз не съм виновна за това!

— Аз не те обвинявам в нищо, така че не прави и ти същото с мен, без да си ме изслушала.

— За какво молиш? — попита Кас веднага. — За самозащита?

— Не. За собствения си интерес. Трябва да се грижа за себе си.

— Не си ли много самонадеяна!

Двете жени се нападаха внимателно, една след друга, готови да се разкъсат. Отстрани Дан се наслаждаваше. Довери се на Кас и й даде възможност да се бори за това, което все още считаше за свои пари.

— Защо не поговорим? — попита с леден глас Кас.

— Нека си открием картите…

— Недей! — възкликна Дан под формата на шега. — Кас хитрува, когато играе на покер.

— Тя няма какво да губи повече — продължи Елизабет. — Вече няма нищо.

Усмивката й бе смразяваща. От мястото, където седеше, Дан почувства как острието на ножа се забива до края.

— А що се отнася до мен, стремежът ми за пари наистина свършва дотук.

Още веднъж Кас бе сразена, след което безпогрешното й чувство за хумор се прояви.

— Боже мой! — каза тя. — Ти имаш чувство за хумор!

Елизабет отговори спокойно:

— Цялата тази работа е доста смешна, както ти сама отбеляза.

Доведена до пълно отчаяние, Кас попита горчиво:

— Но на кого ли му е смешно?

— Вие ми бяхте представена като жена със здрав разум — продължи спокойно Елизабет. — Защо не го използвате?

— Здрав разум не се използва в една неразумна ситуация.

— Не. Точно тогава се използва най-много.

Объркана, Кас погледна към нея. Тя бе истински противник.

— Какво искате? — попита примирително.

— Информация… Има много неща, които искам да знам и трябва да знам. А също така искам да се възползвам от опита ви.

Очите на Кас се промениха и в тях се появи тревожна подозрителност.

— Какво ще правите? — попита тя уплашена до смърт.

— Ще ръководя организацията, разбира се.

„Току-що мина последното ни весело събиране — написа Дейвид, продължавайки писмото си. — Атмосферата е напрегната, както можеш да си представиш. Кас имаше отчаяна физиономия, Дан приличаше на човек, изял двойна порция крем, а Хелън като че ли я управляваха от разстояние. Добре че беше Харви! Но аз съм загрижен за Хелън. Тя гледа Елизабет както заек невестулка. Тя е омагьосана от нея, но и уплашена… Никога не сваля очи от нея. Ще ме извиниш, но и аз правя същото… Господи, заслужава си да я гледаш. Нали от това не боли. Разбрах от Кас, че Дан е претърпял неуспех, и още по-лошо, пак според Кас, нашата скъпа доведена сестра възнамерява да ръководи организацията. Кас си е подпалила фитилите. Споменах ти за весело прекарване. Трябва да знаеш, Дев, че тя е олимпийски шампион в това отношение. О, да, връх Олимп е мястото, откъдето тя идва. Има нещо нечовешко в красотата й… и в самата нея. Да, нашата песен е изпята, но болката остава.“

Когато на следващата сутрин Харви влезе в южния салон, той намери там Кас, която седеше на масата, обвита в тютюнев дим и в мрачно настроение.

— Къде са останалите? — попита той изненадан.

— Крият се!

— Хайде, Кас… — Но като разбра, че само с нея ще си има работа тази сутрин, отиде и разгледа сребърните съдове по шкафа. Тананикайки си тихо, той изпълни една чиния с парчета бекон, бъркани яйца, гъби, домати и малки наденички. Кас погледна в чинията му, когато той я постави на масата.

— Прокълнатите закусват доста обилно?

Харви остана неподвижен, докато си взимаше нож и вилица.

— Наистина ли, Кас? Това не е краят на света.

Кас изсумтя.

— Ти определено очакваш най-лошото, нали?

— Какво значи това „очакваш“?

Той си подаде чашата за кафе и се разсмя.

— Дан определено не получи това, което очакваше.

— Грешката му е, че изобщо се е надявал на нещо. Тя изпитва наслада от това да прави неща, които най-малко си очаквал, като например да се държи така, сякаш нищо не се е случило.

— И наистина нищо не се е случило — отговори той невинно, правейки се, че не разбира думите й.

— Всъщност не говоря за Дан и ти знаеш това!

— Да, така е! И това ме кара да мисля, че той не се е отказал.

— И нищо няма да го спре да опитва отново и отново!

Харви я погледна.

— Е, и двамата знаем, че той е способен да спекулира и да провокира там, където е замесена Елизабет Шеридън…

Кас се намръщи:

— Добре разбирам, че това, което доведе, не е малката Червена шапчица.

— Не ми казвай, че тя те плаши.

— Тя е по-страшна и от ада. Не е човек, с когото можеш да се разбереш. Във вените й не тече кръв, а масло.

— И ти се чувстваш като мишка, като някое крехко същество, уплашено от нейните хитрости, принудено да мълчи? Нима на Дан му

е лесно — стъпкан от Марджъри и щаден от Дейвид заради Дев Лафлин? Или предпочиташ да видиш скъпоценната си организация в ръцете на една наивничка? Мислех, че предпочиташ иконоборека пред идиота.

— Към кой принадлежи тя по-точно?

— Към този, който не вярва в идеала.

— Какво имаш предвид под „вярва“?

Харви въздъхна и внимателно остави ножа и вилицата си като послушно дете.

— Кас, каквато и да е тя, ние трябва да я приемем. Тя ще остане тук.

— Не и когато любопитните започнат да се занимават с нея. Нека видим как ще се оправи в тази джунгла.

— Учудвам се от това, че не приемаш госпожица Шеридън като член на семейството.

Кас погледна сърдито.

— Не те разбирам! Бих се обзаложила, че ти трябваше да си човекът, който да се върти и чупи пръсти при тази безотговорност. Защо не го правиш?

Харви я изгледа продължително.

— От цялата тази работа съжалявам само за едно. Хелън трябваше да получи къщата.

Кас подскочи като ужилена.

— По дяволите твоето „трябваше“! Не отделяй овцете от козите, Харви. Всички имаме рога. Хелън има недостатъци както всеки от нас и затова Ричард Темпест я наказа така!

Харви се изправи, като наподобяваше Юпитер във всемогъщия му гняв.

— Как смееш! — прогърмя гласът му, а около устата му се появи пяна. — Няма да позволя да присъединяваш Хелън Темпест към незаконно принадлежащите към това така наречено „семейство“.

— Върви по дяволите с твоите разрешения. Тя не си мръдна пръста и позволи това да се случи. Тя правеше това, което правехме и ние.

— Хелън не е ограничена като вас. Тя изпълняваше задълженията си.

— Глупости! И аз някога имах куче, което си вършеше задълженията! Ако обичаш, не я оневинявай. Тя участваше в представлението, но със запушени уши.

Кас изля объркващата я ярост, която се бе наслоила, откакто Харви бе въвел Елизабет Шеридън в синята дневна.

— Кой стоеше и гледаше как Марджъри се продава в бяло робство на висшата класа? Кой съблюдаваше Дан прилежно да изучи всичките си отвратителни навици? Кой стоеше и чупеше ръце, докато талантът на Дейвид се погубваше? Хелън Темпест, ето кой! Ти си един отвратителен малък сноб, Харви. Защо си мислиш, че си роден с дарените на Темпестови божествени права — дори и на копелето им? Ричард лиши сестра си от права и така я погреба заедно с другите!

— Няма да седя и да те слушам повече! — Харви се изправи, изпълнен с ярост.

— Тогава стой прав, но, за бога, ще чуеш това, което ще ти кажа!

Кас също се изправи и двамата застанаха лице в лице, бели като платно, разделени от масата за закуска.

— Хелън е единствената Темпест в тази къща, но това не е достатъчна причина да я привилегироваш и проклета да съм, ако позволя това!

— Причината наистина е в това, че тя е Темпест — прогърмя гласът на Харви. — Мислиш ли, че давам пукната пара за всички останали? Пиявици — всички са такива и дори не заслужават чековете с изписаните им върху тях имена. Ще ти припомня, че фактът Елизабет Шеридън да е определена за наследница е следствие както на приумиците на Ричард Темпест, така и на предаността на Хелън Темпест.

— Тогава защо не го е завещал на Хелън?

— Защото е знаел, че това е единственото нещо, което тя иска.

— Както е знаел и че парите са всичко, което другите искат, но все пак ги отряза точно през гърлото! Никакви изключения, Харви, помниш ли, че аз съм помощник-изпълнител на завещанието и това е така, защото Ричард вероятно много добре е знаел, че ти ще прескочиш преградите и ще заобиколиш правилата, за да дадеш на Хелън това, което ти си мислиш, че е правилно!

— Това, което заслужава!

— Тя не заслужава нищо — и точно това й е оставил Ричард! А тя, както продължаваш да твърдиш, е негова сестра! Въпреки това остава фактът, че тя е чувствала какво става и не е направила нищо!

— Мислиш ли, че този факт не я измъчва?

— Мен понякога ме измъчва лошо храносмилане, но взимам мерки! А тя не е направила нищо! Била е уплашена до смърт, че ще загуби аристократичното си положение. Знам, че и тя, както и ние, винаги сме били в сянката на Ричард, но именно тя вървеше редом с духовата музика и знамената, поздравяваше и ласкаеше тълпите. Хубавото шампанско е достатъчно да ти замае главата и веднъж свикнал да го пиеш, трудно се връщаш към обикновената вода. Но остава фактът, че задължението на Хелън е било да представя не просто име, традиция, род, а живота.

— Хелън е горда, че е Темпест! Това е второто нещо след Марлбъро, с което тя се гордее.

— Традиция и чест! Посочи ми само един случай, в който брат й да е давал пукната пара за тях!

— Хелън знаеше, знае и сега своята история — коя е и каква е!

— Знам каква е тя! Една страхливка! Време е да излезе от миналото и да погледне настоящето. Вероятно тогава ще види, че брат й го е унищожил!

Харви размаха ръка, за да разпръсне дима от цигарата на Кас.

— Как се осмеляваш! Хелън Темпест никога не е бягала! Тя е стояла тук, защото се е родила тук, заради задълженията си и заради здравето си!

— Измислици! Единствените задължения, които някога е имала, са били свързани е тази къща! Тухли и хоросан, Харви! Тя се е крила в нея, защото е предпочитала тях пред хората, пред теб! И така е унищожила това, което й е останало от чувствата!

Лицето на Харви бе бяло като восък. Кас бе навлязла в неудобна територия.

— Повече не искам да водя словесен двубой с теб! Стигна доста далеч! Не това трябва да правим. Ние трябва да се поддържаме, а не да се делим!

— Твърде късно! Всичко свърши!

— Това не ти дава право да скверниш един човек, който винаги е бил мил и приятелски настроен към теб. Аз съм шокиран, Кас, че ти

единствена от всички останали се нахвърли върху една беззащитна жена…

— Не ми го спести, нали? Ти искаше да кажеш, че аз съм само служител… Имаш ли нещо против да приключим с това?

Твърде късно Харви забеляза, че бе улучил целта.

— Ако съм ти се противопоставила, моля те за прошка. Не е било преднамерено, само излагах фактите…

— За какъв, по дяволите, ме мислиш?

Двамата не отместваха поглед един от друг.

— Тогава нека се споразумеем и се разграничим — каза Харви с леден тон.

Както бързо бе отвъртяла кранчето на емоциите си, така бързо Кас изпусна парата. Бе твърде емоционална, но бързо й минаваше.

— Знам какво значи Хелън за теб — каза тя примирително, — но Ричард също показа какво е значела за него, като я постави сред негодниците, при останалите.

— Което е най-непочтеното от всичко.

Кас въздъхна.

— Харви, всички ни боли.

— Тогава защо искаш да отвориш повече раната на Хелън?

Чувстваше се наранен от обвиненията. За Харви Хелън Темпест бе бяло петно. В неговите очи винаги на нея правеха нещо лошо. Никога не си бе и помислял, че тя може да прави нещо на другите.

— Добре… — въздъхна Кас. — Нека се споразумеем да се разграничим един от друг, но без да се караме.

— Никога не съм имал такова намерение — отбеляза Харви. — Във всеки случай сега трябва да разберем какво я занимава нея…

Кас говореше по телефона, обърната с гръб към вратата, когато чу, че тя се отваря. Беше Лиза Шеридън. Кас й махна да седне на стола пред бюрото.

— … не ме интересува какво мислиш, Макс, казвам ти! Размърдай си задника и го направи… О, да, мога. За твое сведение аз съм помощник-изпълнител на завещанието на стария… Не, не съм, данните са доста откъслечни. Ще си чакаш реда както всички останали… Но да знаеш, че аз движа нещата, окей?

Тя се протегна за цигара, докато чакаше отговора.

— Остави Роджър! — прекъсна го тя. — Искам потвърждение от теб до четири часа след обед, че сделката е сключена и подписана, чуваш ли? Добре, заминавай там. Направи каквото трябва, Макс, но на всяка цена!

Тя хлопна слушалката.

— Виждаш ли? — оплака се тя. — Вече пробват. Колкото по-скоро се върна на работа, толкова по-добре…

— Затова исках да говоря с теб.

— Така ли? — каза Кас.

— Искам да ме въведеш в работите на организацията.

Кас се облегна във въртящия се стол.

— Защо?

— Аз ще я ръководя.

— Не го казваш сериозно, нали?

— Напротив.

Погледите им се вкопчиха.

— И ти искаш да те науча как да го правиш, така ли? — попита Кас.

— Ти си единствената, която можеш.

Това не бе ласкателство, това бе истината. Но Кас трудно хващаше вяра.

— И ти мислиш, че ще ти е достатъчно? Няколко лекции, няколко пъти работа с надзорника, няколко добре заучени урока, едно-две писмени изложения и ще ти пиша шест?

— Не разбирам защо не. Винаги съм получавала шестици в училище.

— Организацията „Темпест“ не е учебна зала — тихо каза Кас.

— Знам. Знам, че ще отнеме време и ще е нужна доста работа. От първото искам достатъчно, а не се притеснявам за останалото, така че защо не?

— Защо толкова държиш на това?

— Защото е оставена на мен.

— Това имам предвид.

— Но не искаш да е така?

— Права си, не искам!

— Но ти си я ръководила, нали? Ако ти си могла — защо аз да не мога?

Това удари в целта, но Кас не се обезкуражи.

— Аз знам как!

— Тогава научи ме! Не искаш ли да си мощната сила зад мен? Мадам Помпадур е управлявала Франция по този начин. Според господин Греъм само ти знаеш до най-малката подробност как се управлява организацията. Всичко, което искам от теб, е достъп до тази информация.

Кас я гледаше.

— Господи, ти наистина го искаш, нали?

— Никога не говоря празни приказки.

Кас й вярваше. Тази неподатливост бе твърда като истината.

Тя почукваше с изгризаните си нокти по бюрото, като мислеше трезво и бързо.

— Няма да се справиш без мен. Аз бях шеф трийсет години. По дяволите, аз му помагах да създаде организацията… А сега, когато той е мъртъв, аз съм организацията.

— Не — поправи я Елизабет. — Аз съм.

Погледите им се срещнаха.

— Баща ми е хвърлил ръкавицата…

— Но е твърде голяма за теб! — отвърна й спокойно Кас.

— Значи ще я променя.

Тя приличаше на гумичка — винаги се връщаше обратно.

Кас почувства въодушевлението й да расте. „Какъв отбор ще направим — помисли си тя. — Моите знания и опит и нейната сила.“ Но въпреки това щеше да има преобърнати коли с ябълки и всеки ще тича насам-натам да събира разваленитe плодове и да се замеря с тях. Има толкова много да се учи… Тя почеса ухото си.

— Схващам бързо — заговори отново Елизабет. — Както ми каза господин Греъм, ще минат седмици, дори месеци, докато завещанието се легализира, а тъй като вече съм тук, искам да използвам времето си разумно.

Кас се размърда. Бе поласкана. Тя се нуждаеше от подкрепа, за да запълни дупките, които Ричард бе направил. И сега, като вдигна погледа си, видя светлина в тъмнината, в която напоследък се луташе.

А не беше ли именно това, което тя искаше? Е… да… въпреки че не бе това начинът, по който искаше да стане. Но можеш ли да имаш всичко? А не бе ли лишена тя от всичко? Само при мисълта за това я болеше. Тя трябваше да се досети, а не да чака чудо, но дори и една нежна дума бе нещо… „Не бъди глупава, Кас — каза тя на себе си. — Това е картбланш, скъпа. Докато дойде времето тя да се справя, ти ще ръководиш… Нещо повече, ще можеш да водиш лодката в посока, която ти мислиш, че е правилна. Господи — помисли си тя, — перспективите се промениха само за една минута. Това е нещото, което аз не можех да направя! Добре, тя знаеше какво иска, Кас. Организацията…“

— Ти не си очаквала, че ще ти откажа, нали? — попита с равен глас.

— Да, защото знам, че няма да откажеш. Не можеш. Нямаш друга възможност, нали?

Кас замлъкна. „Исусе!“ — възкликна вътрешно и усети вълна от кръв да се надига в нея, готова да избухне. Гледаше я в зелените очи, които приличаха на бащините й, но не чак толкова. В тях не се четеше жестокост, а само истината. Кас бе доведена до точката на поражение. „Ти и прибързаните ти приказки!“ — ядоса се на себе си. Онова не бяха очи, а рентгени. Слепоочията й пулсираха. „Остави нежностите, Кас! — посъветва се тя. — Иначе ще сбъркаш.“

— Е? — попита търпеливо Елизабет. — Можем да започнем с обобщение на нещата… да придобия представа за размера и насоката.

„Както вече ми даде своята — помисли си объркано Кас. — Господи, тя е много умна…“ Инстинктивното й възхищение се показа между развалините. Тя бе прозряла. И нещо повече — бе разбрала. А това бе само началото. Нямаше съмнение, че зад елегантната външност е скрит компютър, с който тя нанася ударите си.

Всяка нормална жена би броила парите, би разглеждала собствеността или проверявала среброто. Но не и тази. Няма и две денонощия, откакто е тук, и вече иска да знае не колко притежава, а къде, как и защо. „Е — въздъхна тя, — както каза Харви, по-добре иконоборец, отколкото глупак.“

— Да или не? — подкани я Елизабет.

Кас се усмихна.

— Права си. Това е предложение, което не мога да откажа.

— Добре.

Никакви усмивки, никакви поздравления.

— Можем ли да започнем още сега?

Кас разбираше кога е победена.

— Добре, нека отидем при извора.

На стената зад нея бе окачена в рамка карта на света, покриваща почти цялото пространство. Тя натисна малкото черно копче, което показваше къде е Темпест Кей, и картата се дръпна назад, разкривайки широка, слънчева стая, чиято най-далечна стена и таван бяха от стъкло. Оттам се виждаха градините, които стигаха чак до лазурното море.

— Била е ползвана като помещение за съхранение на различни неща — обясни кротко Кас. — Сега е комплекс за свръзка между офиса и целия свят…

Тя посочи с ръка редицата с електронно оборудване, електрически пишещи машини, телекси, радиотелефонна връзка. Само върху едно голямо бюро нямаше почти нищо.

— Ричард пишеше малко писма, повече използваше телефона. А в главата му се съхраняваше цялата информация.

На бюрото имаше попивателна хартия, моливник, електронен часовник, голям дневник, вечен календар. Никакви листи.

— Това е канцеларията на президента? — опита се да отгатне Елизабет.

— Може и така да я наричаш… с изключение на това, че канцеларията му беше там, където се намираше и самият той — обикновено тефтерче във вътрешния ляв джоб.

Зад бюрото имаше карта, подобна на тази в стаята на Кас, но покрита със стъклени бутони.

— Какво представляват? — попита Лиза, като се наведе да погледне в тях.

Кас се наведе напред и натисна едно от копчетата от дясната страна на бюрото. Стъклените бутони светнаха веднага.

— Червените са за производство, сините — за пласмент, жълтите — за складове, зелените — за продажби. Това дава представа за разположението на организацията.

— Великолепно! — промълви Елизабет. Мина зад бюрото, издърпа стола, който приличаше на шезлонг, и седна. — Учудващо

удобен е — отбеляза тя.

— Специална изработка — каза провлечено Кас. Като гледаше дъщерята на Ричард в неговия стол, в по-голяма степен осъзна това, което се бе случило. То бе действително и ако не бе предпазлива, щеше да я отведе в гроба. Тази мисъл я разтърси. Всичко се бе променило и вече не бе както преди — вкусът бе по-различен. Трябваше да свикне с това. Като преглътна горчивината си, тя изтегли своя стол. Той поне бе същият и създаваше илюзията за първоначалност, както фактите, с които продължи да обсипва Елизабет.

— Едно нещо трябва да запомниш първо и то е най-важното — размерът на организацията. Огромна е. Повече от триста самостоятелни компании, обединени в многонационален конгломерат. Брутен доход през последната година — пет милиарда долара…

Тя гледаше напрегнато и чакаше за някаква реакция.

— За миналата година печалбата беше пет и половина милиарда от продажба на седемдесет и девет милиарда. Имаме петдесет разделения, всяко едно независимо и със свое ръководство. Сами произвеждаме стомана за производство на корабите си, която пък добиваме от нашите мини. Отглеждаме памук, който обработваме в наши предприятия. Отглеждаме гори за хартия. Използваме въглищата от мините си за гориво на пещите си. Ние не само произвеждаме, но и инвестираме в застрахователни компании, банки, туризъм, собственост, хотели, но като отделен бизнес. Баща ти бе обществеик, но организацията не е обществена. Приходите се връщат обратно в нея — нямаме никакви акционери, никакви централни дирекции, никакви дивиденти за деклариране. Организацията принадлежеше на баща ти. Цялата. Сега е твоя. Тя се ръководи от тръст, тръста „Темпест“. Ричард предвиди как правителствата ще станат лицемерни и ще ограбват големия бизнес, за да ръководят държавите. И затова организацията е узаконена тук, на Бахамите. Тя е изцяло независима.

— … и не е под ударите на закона?

— Не е съвсем така! Ние плащаме данъци, които тук, на Бахамите, не възлизат на голяма сума, и ако не знаете все още, Харви не само бе адвокат на Ричард, но и председател на Законовия отдел.

Когато Кас отново седна, Елизабет промени посоката на разговора.

— А как си попаднала ти тук?

Учудена, че Лиза Шеридън проявява интерес към хората, тя отговори:

— Беше през войната. Аз бях в женския корпус. Баща ти бе в британската армия. Бях назначена при него като лична секретарка, когато лагерът трябваше да се премества в руската зона. Повярвай, той наистина се справяше! Беше роден за организатор. — Очите на Кас проблясваха. — Начинът, по който ръководеше този лагер, беше нещо повече от осъществяване на контрол. Когато войната свърши, той ме попита дали искам да работя за него в цивилния живот, и ми разказа плановете си за създаването на организацията. Той ми предлагаше работа, която нямаше свършване и от която се правеше история. Оттогава съм тук.

— Какъв беше той?

Кас не се поколеба.

— Гений. Той имаше талант да прави пари, какъвто не съм виждала преди и сега. Е… с изключение на Хауърд Хюз, докато накрая не се удави в тях. Той и баща ти си приличаха по това, че бяха получили солидни наследства, които вложиха в нещо колосално. При Хауърд Хюз — Тул енд Бит, при баща ти — стотина компании, към които семейството проявяваше интерес, в повечето случаи контролиращ. Това, което не успя да направи тогава, го направи после. Хауърд основа, после продаде организацията си, но баща ти никога не изостави своята. Хауърд влезе в киното… но, разбира се! — Кас бързо се изправи. — Защо не се сетих за това по-рано. В документалния филм има всичко.

— Кой документален филм?

— Този, който Дев направи. За час и половина ще научиш повече, отколкото аз да ти разказвам седмици наред. Трябва да си чувала за него. Взе първа награда на фестивала във Венеция през 1960 година в раздела за документални филми.

— Не, не го знам. Но съм гледала други негови филми… Говориш за Дев Лафлин, нали?

— А за кой друг? Вече не е начинаещ, но филмите му са ужасни.

— Ти го познаваш?

— Да го познавам? — Кас отметна главата си назад и се разсмя. — Аз го обичам! Той е възхитителен. Той е идолът както на Дейвид

Джонатан, така и на Нийвс. Филмът му се изучава в Харвард, във Факултета по бизнес. Той е класически!

— А не са ли всичките му филми такива?

— Като художествена стойност — да. Но комерсиални — не. От тях не се печелят пари. Само критики… Но нека ти го покажа.

Тя взе домашния телефон.

— Тук?

Кас я изгледа учудено, след това се усмихна снизходително. Разбира се, откъде може да знае… Да, тя наистина има да учи много неща.

— Имаме собствен киносалон, тук, в къщата. Петдесетместен. Запалена ли си по киното?

— Много.

— Тогава ще ти хареса! Зашеметяващо е.

Кас говореше бързо по телефона, уреждайки прожекцията за по-късно тази сутрин.

— Какво ще кажеш след час? — попита тя, като клатеше слушалката.

— Добре. Разкажи ми повече за организацията и за семейство Темпест. Те са живели като крале, нали? Дори ми изброй тези, които са били господари на къщата…

— Този остров е тяхното кралство. Но трябва да попиташ Хелън за семейството. Тя е подвижна история.

— А хората, които живеят тук?

— Повечето от тях са наследници на робите, които семейството е довело от Вирджиния. Но, разбира се, вече са свободни. Живеят и работят на Темпест Кей, защото тук се чувстват добре.

Нещо като лъч се появи в очите на Елизабет.

— Чудя се как ще ме приемат.

— Може да ти се стори като обливане с вода три пъти на ден.

Елизабет Шеридън се разсмя.

— Предпочитам наведнъж.

— Това зависи от теб — каза Кас.

— Знаеш старата поговорка — „Честността е най-добрият политик.“

— Да… В случай, че можеш да си позволиш триковете.

Засмяха се. Кас почувства топлината в гласа си. С такива хора човек може да не се притеснява какво ще каже, а и тя самата разбираше от шега. Кас обичаше много да жонглира с думите. В къща като Марлбъро и особено в семейството, което я обитаваше, думите бяха придобили силата на оръжие. Срещу човек като Ричард Темпест те бяха единственото средство за защита. Дори Дейвид, който не бе така интелигентен, но за сметка на това по-чувствителен, макар че тромавите му движения криеха този факт, се бе научил да говори бързо и да се справя добре със синтаксиса. Понякога думите се изсипваха като градушка върху вас и в случай, че не се осмелите и не отвърнете със свой собствен залп, ще се окажете почти в критична ситуация. Тази жена явно отдавна се бе научила как да се защитава. В същото се бе уверил и Дан предната вечер, и то за своя собствена сметка.

Сякаш прочела мислите на Кас, Елизабет попита:

— А това семейство… Какво знаеш за тях?

Изненадана, Кас се стегна.

— Какво знам за тях? Мислех, че се интересуваш само от организацията.

— Организацията ги поддържа, нали? Издръжките им се плащат от печалбите й.

— Е, да…

— И от намеците, които мистър Греъм направи, от мен се очаква да продължа да давам тези издръжки?

Кас сви рамене.

— Това зависи изцяло от теб.

— И от тях най-вече. Събрали са достатъчно информация за мен. Но щом ще раздавам пари, трябва да знам защо.

Кас се скри зад облак тютюнев дим. Не бе имала намерение да издайничи, но в искането на Елизабет имаше резон.

— Какво искаш да знаеш?

— Как е станало така, че те са се оказали членове на фамилията, и коя е майка им?

Кас се почувства успокоена. Нямаше никаква опасност в това да говори за вече починали хора.

— Ейми Боскоум беше вдовица на един американски офицер, познат на Ричард, който бе убит в Ардъните. Тя беше красива дребна женица, която буквално линееше в Марлбъро, но въпреки това бе

готова да живее и на дъното на океана с Ричард. Имаше слабо сърце и през 1951 година то спря да бие. После, през 1957 година, Анджела Данвърс стана втората мисис Темпест. Тя беше „актриса“ — шеметно красива и скандално невярна съпруга. Дан прилича на нея по погледа. Мисис Данвърс загина при самолетна катастрофа през 1964 година. — Кас спря за миг, за да запали нова цигара. — Как се разбирате с Дан? — попита тя уж между другото.

— На ръка разстояние.

— Най-добрият начин! Никога не му позволявайте по-голяма близост. Той би направил всичко възможно, за да те вкара в леглото. Едновременно ви оправя и оценява финансовото ви състояние, след което ви запознава със сметката на личните си разходи. И ако ми позволиш — тя се ухили похотливо, — абсолютно сигурно е, че ще заслужи парите си. Наблюдавай го! — посъветва рязко тя. — Професионален картоиграч е. Само между зъбите си не носи карти.

— Опитва се да бъде чаровен.

— О, той има излъчване. Но обикновено е неприятно. Под външността му се крие много твърд характер, но предполагам, че при такова детство, каквото е имал, всеки би станал такъв. Баща му, Уентуърт Годфри, автомобилният състезател, бил убит, когато Дан бил на шест години, и оставил Анджела с безброй дългове. Единствените средства, с които тя издържала децата, били примамливите й погледи и нищожната й дарба на актриса. Мъжете буквално си я предавали от ръка на ръка, докато не срещнала Ричард.

— А семейство Боскоум?

— Хора на армията. Дошли са от Средна Америка и са средна ръка. Не са свикнали на много пари. Но и малкото отивали за задоволяване на пороците им. За Марджъри — секса и комара, а за Дейвид — пиенето.

Тя бе възможно най-лаконична. В истинската история имаше много мрачни картини, за да си позволи по-образно да обрисува ситуацията. Освен това тя имаше чувството, че Лиза вижда нещата само в черно и бяло.

— А мис Ардън?

— Болна е. Много болна. Обадих се в болницата тази сутрин, но Луис Бастедо забрани всякакви посещения. Мис Ардън е все още в шок. — Кас поклати глава. — Мати е доста емоционална жена. Ричард

беше… толкова… — Кас разпери ръце, за да покаже. — Смъртта му бе голям удар за нея.

— Тя е страхотна певица.

— О, да. Истинска примадона във всяко едно отношение. — Кас направи пауза. — Какво възнамеряваш да предприемеш по отношение на тях?

До този момент тя беше усетила скритото оръжие на Елизабет. Бе време да покаже своето.

— Какво би предложила?

— Защитавай ги… искам да кажа, в буквалния смисъл на думата. Това е най-лесният начин. Ако възнамеряваш да поемеш ръководството на организацията, ще имаш достатъчно в чинията си, за да се притесняваш за няколко трохички.

— Колко трохички?

— Половин милиард на година… всяка година.

Елизабет Шеридън повдигна вежди.

Този път Кас се усмихваше язвително:

— Марджъри се изпусна на една от сесиите на организацията. За Дан това е просто още един източник на пари, а за Дейвид — нов късометражен филм към списъка на такива на Дев.

— А мис Темпест?

— Парите са последната й грижа.

Майка й остави доста.

— А кой управлява Марлбъро?

— Тръстът, който от своя страна се ръководи от нея.

— И очевидно по един съвършен начин.

— Той е животът й — простичко отвърна Кас.

— А графът?

— Оправя се сам.

— Разбирам… — Елизабет отново се поклати нервно напред-назад. — Как се изплащат издръжките?

— Седмично, чрез банков превод по сметка, само че не можеш да подписваш нищо, докато траят формалностите по завещанието. Дотогава и ти си на изпитателен срок.

— Кой ще подписва тогава?

— Аз. Или Харви. — Усмивката на Кас беше открита, но жлъчна. — Да, докато не се подпишат документите, не можете нищо да

сторите. Всичко зависи от тези листчета хартия.

— Ами ако поискам пари?

— Ще ги получиш… но не от имението. Хелън винаги разполага с по няколко хиляди оборотни… Но за какво са ти? Всичко при нас е безплатно.

Елизабет рязко се изправи на стола.

— Добре. Сега бихме ли могли да видим документалния филм на Дев Лафлин?

— Добре… ти наблюдавай, докато аз търся — заповяда Дан на Марджъри.

Марджъри сви рамене.

— Не се притеснявай. Тя е с Кас. Няма да излязат преди обед. Какво търсим все пак?

— Каквото намерим. Спомняш ли си какво ни казваше Ричард? „Опознай врага си!“ Е, сега тя е нашият враг. — Той огледа огромната спалня. — Добре… ти почни от гардероба, а аз ще проверя чекмеджетата.

В чекмеджетата имаше бельо. Цвят — розов, марка „Маркс и Спенсър“. Сутиен размер 38 В, трико — 10,5 Л. Дузина пуловери (също „Маркс и Спенсър“), ръкавици, шалчета. Нито една пижама. В едно от отделенията имаше червена кожена кутия, която той отвори. Скъпоценности, но не много.

Перлените обеци, с които я бе видял, бяха истински. Имаше още един чифт — малки, но хубави. Златен часовник „Картие“. И един странен на вид пръстен: целият бе покрит с разноцветни скъпоценни камъни. Изглеждаше доста стар, вероятно от Викторианската епоха, а и камъчетата бяха вградени в златото, не залепени. Диамант, смарагд, аметист, рубин, друг смарагд, сапфир и топаз. Вероятно бе купен от някой антикварен магазин. Използваше непозната марка грим. За чувствителна кожа. В банята луксозният сапун почти не бе използван. Пастата за зъби беше обикновена марка, четката — с твърд косъм. Никакви шишенца с хапчета.

— Откри ли нещо? — Марджъри си подаде главата.

— Нищо, което да ни послужи. А ти?

— Сама си шие дрехите, 38 номер обувки, облеклото й — размер АА. Има страхотна ръчна чанта от крокодилска кожа „Хермес“, а не какво да е. Какво имаше в чекмеджетата?

— Долно бельо, малко бижута, нищо, което да заслужава вниманието ни.

— И никакъв дневник, писма или снимки?

— Нищо… Да погледнем багажа й.

Куфарите й бяха поставени върху лавиците в килера. Празни.

— По дяволите!

— Ти какво очакваше? — заядливо попита Марджъри.

— Все нещо трябва да има. Не може да няма. Номерът е да го намерим. Очевидно не е тук. Ще трябва просто да се поровим в миналото й.

— Лондон?

— Където и да е… и колкото по-скоро, толкова по-добре. Харви вече е започнал с оценката. Явно бърза.

— Да не би аз да не бързам? — сряза го Марджъри.

— Остави това на мен.

— Е, и какво? Искам го толкова, колкото и ти. — „Всъщност повече“ — каза си тя, като си спомни Андрея и го пожела на момента — хищно и лакомо. — Какво точно търсиш? — продължи тя.

— Нещо, което ще можем да използваме, за да се докопаме до тлъст дял от наследството.

— Изнудване? — Лицето на Марджъри просветна. Това беше специалитетът на Дан.

— Да. — Той обходи стаята с поглед. — Мисля, че трябва да съсредоточим усилията си върху загадката около нея. Майка й…

— Но тя е починала.

— Точно така. Но как? И къде? И защо? Каква точно се е падала на Ричард? Виждаш колко много неща трябва да узнаем за нея. Като например каква е била преди. Надявам се, ще има за какво да се уловим. — Дан разсъждаваше на глас. — Ето какво ще направим. Отдавна имам запазен час за игра на поло идната седмица в Хамилтън. Ще се престоря, че заминавам там. Ти ще си измислиш твоя версия… Ще кажеш, че вече ти е доскучало, и сега, когато виждаш, че дяловете ни са в безопасност, няма смисъл да оставаш. Кажи, че се връщаш в

Италия, но всъщност ще ме чакаш в Лондон, в къщата. Имаш ключ, нали?

— Да.

— Така… Тогава използвай го. Докато не мине изпитателният срок, ние сме все още богати и могъщи, така че действай, както ти казах. Тя това и очаква, в края на краищата.

— И колко ще продължи всичко това?

— Колкото е необходимо. Крайният срок е легализирането на завещанието от Харви. Започне ли се веднъж, за нас няма никаква надежда. Според Харви разполагаме, слава богу, с доста време, така че поне времето е на наша страна. — Той гледаше с изпълнен с омраза, безпощаден поглед. — Трябва да открием нещо компрометиращо за нея. Това е единствената ни надежда. Тя ще разрязва баницата, така че ще трябва да измислим нещо, което да я задави. Имам добри предчувствия и съм сигурен, че ключът на загадката се крие в майка й. Ричард само я споменава. Затрупал ни е с информация за какво ли не, но за нея не е казал нищо повече. Защо? Имал е причини и сигурно винаги е имал. Дали не е имала вече развод зад себе си? Такъв си беше той. Никога не се е захващал с която и да е. Така че, ако майката на Елизабет Шеридън е била от някаква величина, това би означавало, че старите й кости ни очакват. И нашата цел ще бъде да ги изровим.

— Но Харви ни каза, че вече е проверил.

— Харви! — повтори Дан язвително. — Той въобще не е търсил внимателно. Аз мога да открия гроб без паметна плоча от миля разстояние. Не ме ли научи самият Ричард на това? — усмивката му беше злобна.

— Но то бе толкова отдавна. — Марджъри бе обзета от съмнения.

— И вероятно има хора, които искат всичко да остане така.

Очите на Марджъри блеснаха и тя алчно облиза устни.

— Мислиш си за някое шумно скандалче?

— Надявам се на такова. Фабрично производство, готово за употреба!

— Като дрехите й! — злобно допълни Марджъри.

Бяха се сврели в огромния, целия в огледала килер, сякаш търсейки прикритие. Въпреки същността си, Марджъри беше действително впечатлена. Дрехите бяха изработени изключително

добре. Елизабет Шеридън можеше да получи работа във всяка голяма парижка модна къща. Разбира се, всички бяха копия, но при нейните размери не можеха да бъдат други. Голяма, дебела крава! Марджъри надникна в украсените с резба и позлатени огледала, вградени в стените на спалнята, в които се оглеждаха тесните като стрелички и убийствено елегантни гащички и ризи. Колкото и елегантна да беше, мис Паричкова трябваше да извърви много път, за да може да засенчи в модата Марджъри ди Примачели. И да сваля доста килограми!

Марджъри се усмихна на отражението си в огледалото. Въпреки заповедите на Дан за Лондон, тя отиваше в Италия. При мисълта за голото тяло на Андрея нейното собствено започна да тръпне от желание. Винаги можеше да го държи изкъсо, като от време на време пуска по някоя забележка или с безразличие каже нещо във връзка с неприличната сума, която Ричард бе оставил. Разбира се, ще трябва да измисли някакво фиктивно доказателство, само и само да го накара да се подмокри при мисълта, че то ще му донесе малка сумичка на сметка. Никой извън острова не знаеше какво съдържа завещанието на Ричърд и никой нямаше да узнае. Но нямаше смисъл да го измъчва човек, да го кара да гадае. Тя бе научила от Ричард как да лъже на едро. Колкото е по-голяма лъжата, толкова повече хора са готови да я приемат. Поне Ричард го бе доказал много пъти. И щом като Дан твърдеше, че се мъти нещо, тя не се съмняваше дори за секунда, че той ще изрови цял куп доказателства. Дан бе човек със способности, а и Ричард му бе добър учител. Тя също си бе научила добре урока. Дан беше прав. Бе дошло време да се задействат механизмите.

Той бързо огледа стаята, погледът му премина по всеки предмет, за да се увери, че не е пропуснал нещо. Беше ненадминат майстор в изкуството да се шпионира — още един от добре научените уроци на Ричард. Марджъри се усмихна самодоволно. Ричард ги бе учил на това, за да служат на неговите лични интереси. Каква ирония на съдбата бе, че сега имаха възможността да изсипят цялата мръсотия върху главата му.

— Добре — нетърпеливо рече тя. — Хайде да започваме тогава.

Нийвс завърза коня си към един стълб на верандата и го остави да пасе тревата, която бе поникнала изпод пясъка. После, като взе

ключа от мястото му върху перваза на централната колона, отключи входната врата на крайбрежната къща, промъкна се вътре и с въздишка се облегна на солидната врата.

Вътре бе чисто и подредено. Заслугата за това бе нейна. Никой друг не влизаше тук. Единствено Дев идваше понякога, особено когато Ричард не беше на острова и особено след като се бяха скарали. Нийвс въздъхна. После влезе в кухнята и остави цветята, които бе купила, върху поставката за изцеждане на съдовете. След като донесе вазите от всекидневната, тя отстрани завяхващите цветове и аранжира свежите. Имаше рози, китки хибискус, bougainvillea и олеандър, всички в големите синьо-бели вази: едната — върху лавицата на камината, до рисунката, която Дейвид беше направил на едномачтовия кораб на Дев — „Пинта“, другата — на ниската масичка, а третата — на бюрото му до прозореца.

След това тя взе от шкафа кърпата за бърсане на прах и флакона със спрей за излъскване и с любов почисти и лъсна всичко: голямото старо бюро, върху което стоеше пишещата му машина, тефтерче с жълти листи за водене на записки и една стара кана от китайски порцелан, без дръжка, пълна със скоро подострени моливи, столовете в якобински стил с високи облегалки, които Хелън му бе дала, первазите на прозорците зад тънките копринени пердета и голямата маса до стената. Когато приключи, тя си направи кафе в кухнята, взе боядисана в синьо и бяло чашка и влезе във всекидневната, сви се в единия край на дивана, застлан с дамаска, и й се прииска Дев да е тук, на обичайното си място, в другия край на дивана.

„О, Дев, Дев… Само ако можеше да си тук! Щяхме да излезем с лодка в морето.“

Погледът й се спря върху картината на „Пинта“, която пореше синьото море с издути бяло-сини платна. Аленият й корпус блестеше, а пиринчените части по нея лъщяха на слънцето.

„О, само ако можеше да си при мен… Не й позволявай да те командва. Не би могла… И никой не може. О, Дев… Всичко е толкова ужасно… Всичко се опорочи… Тя е като зараза, която не пожали никой от нас. Омърси дори въздуха, който дишаме. Човек никога не знае кога ще й налети. Вчера я срещнах в беседката… Моето място. Само че тя беше там с книга в ръка… Тя все чете… И когато се изкачих по стъпалата, тя вдигна глава и просто ме погледна… Аз се

извърнах и си тръгнах гордо… но ми се искаше да хукна да бягам. Тя ме плаши, Дев… Всичко ме плаши… Не искам да остана тук, нито желая да се връщам в училище, макар че леля Хелън казва, че трябва… Страх ме е да си тръгна и да я оставя тук… а и не мога да понасям начина, по който тате се мъкне подир нея, как я гледа, сякаш е скъпоценна икона или нещо такова… А тя дори не го забелязва. Толкова е студена, така коравосърдечна!… О, Дев, как можа той да постъпи така с мен! Мислех, че ме обича… *Вярвах*, че ме обича.

Ако сега беше тук, можех да си поговоря с теб, нали си нямам друг? Леля Хелън е много лоша напоследък, мълчалива и далечна. Кас прекарва цялото си време с нея. Марджъри мисли само за външността си, а на Дан нямам доверие… Единствено Хари е мил… но не като теб, Дев, никой не ме разбира така, както ти… О, ако можех само да ти кажа…“

Изведнъж тя се изправи на дивана.

— Защо не? — каза високо, обзета от внезапно вълнение. — Трябва да кажа на някого, иначе ще умра. Щом той не може да дойде, тогава аз ще отида при него. Ох, защо не помислих за това преди? — Тя пропълзя по дивана до масичката с телефона. Нямаше време за губене. Трябваше да го направи, и то веднага.

Елизабет Шеридън се спря за миг, за да си сложи слънчевите очила, преди да излезе от хладината на къщата с климатична инсталация и да се потопи в изгарящата следобедна жега. Стените на къщата поглъщаха горещината, защото първите един-два метра, където тя хвърляше сянка, въздухът сякаш липсваше, но когато стигна до балюстрадата на терасата, пасатът донесе приятна прохлада. Тя се опря с ръце на избелелия от слънцето камък, но бързо ги вдигна. Беше нажежен. Отдръпна се леко встрани, докато се възхищаваше на гледката.

Марлбъро бе построен върху издигнато от човешка ръка плато върху най-високата точка на острова. Високият 450 метра хълм сега представляваше приказна гледка от ослепителни градини, освежавани от фонтани и украсени със скулптури, култивирани цветя и дивите растения на острова: алени хибискуси, пурпурни bougainvillea, златна аламанда, кървавочервена пойнсетия, небесносини jacarancla и лози с

оранжево-червен цвят. Сред тях Хелън бе направила английска декоративна градина с подредени цветни лехи, отрупани с рози. Имаше и италианска градина с правоъгълни басейнчета и фонтани в стил рококо, а така също и японска, с миниатюрни храсти и дръвчета и големи пространства с грижливо поливани й гледани с любов морави, където се издигаше традиционният мраморен храм в гръцки класически стил.

От най-горната тераса, която опасваше цялата къща, се откриваше панорамна гледка към всички краища на острова. Плътна зелена рогозка от растителност криволичеше надалеч пред сградата, на места накъсана и осеяна с петна, оставени сякаш от четката на невнимателен художник. В близката далечина се открояваше бademовият цвят на селските къщички, красящи по-малкия хълм, който гледаше към пристанището, както и ослепителните платна на лодките, придаващи му величествен вид. Виждаха се и снежнобелите сгради на болницата, училището, електроцентралата и консервната фабрика. Точно извън селото започваха фермите с нивите, различни на цвят, според културите, които се отглеждаха: авокадо, царевица и домати. Отвъд селото имаше тучно пасбище, където пасеше стадо от чистокръвен добитък, а по-нататък, с дълбокия си сапфирен цвят, бе езерото — абсолютният център на острова, царството на розовото фламинго. Отстрани се простираше гората. В тъмните й недра растяха бор, абанос и желязно дърво, които представляваха естествен декор на голфовото игрище, където напоителните дъждовни системи работеха неуморно. Те бяха разположени до подножието на хълма, където започваха градините.

Около тях и разделяйки ги, се виеше добре поддържана чакълена пътека, която тръгваше от къщата и се сливаше с асфалтирания път, пресичащ острова по дължина. Той опасваше игрището за голф, минаваше през гората, покрай езерото и пасбището, разделяше фермите на две и се губеше сред къщите на селото.

А навсякъде наоколо властваше морето. Повърхността му имаше синьо-зелени оттенъци, в зависимост от дълбочината, а малките островчета блестяха като смарагди в сърцето му. Тежката топлина на въздуха бе парфюмирана от тропическите цветя, растящи в изобилие, а в далечината хоризонтът трепкаше под напора на жегата.

Като се насити на гледката, Елизабет тръгна бавно по вече потъмнялата от времето мраморна мозайка на терасата към отсрещния й край, който гледаше към избелялата самолетна писта и частното пристанище, където величествено се издигаше яхтата на Ричард Темпест „Бурний“, чудесно реставриран в Сан Франциско клипер[1], блестящ в бяло и златистожълто и заобиколен от по-малки корабчета, платноходки, гребни и гумени лодки.

Всичко бе замряло, с изключение на прилива, който люшкаше лодките нагоре-надолу, а от хангара, в близкия край на самолетната писта, се чуваха удари на чук и приглушеното бумтене на двигателя.

Елизабет се обърна, за да продължи да се любува на гледката, но вниманието й бе привлечено от внезапното проблясване на слънцето върху водата, идващо измежду нещо, което приличаше на куп листа. Любопитна, тя тръгна покрай къщата, към стъпалата, които отвеждаха до градините. Това, което бе взела за листа, бяха в действителност лози и точно под тях водата блестеше на слънцето със златен оттенък. Като слезе по стъпалата, откри, че те се скриват под покрива от лози и свършват в мраморен под на издълбана от човешка ръка пещера, изсечена в самата скала и охлаждана от дузина водопадчета от огромни мидени черупки, последната от които почти опираше в повърхността на голям, кръгъл плувен басейн, на чието дъно с мозайка бе изобразен Нептун в колесницата си, теглена от делфини. Тъкмо това бе блестяло на слънцето, под бистрата вода: златистожълто, лазурносиньо, алено и зелено. От едната страна на басейна в редица бяха построени съблекални кабини, а от другата страна имаше дъски и трамплини за скачане. След жегата навън тук беше примамливо хладно. Светлината, сякаш филтрирана от лозовите листа, успокояваше очите след слънчевия зной. Ромонът на постоянно стичащата се вода успокояваше, а хладният блясък на басейна придаваше особен чар на гледката. Само за миг, като съблича дрехите си в движение и ги оставяше там, където бяха паднали, Елизабет измина няколкото метра до басейна и съвсем гола се гмурна в тихите води, направи няколко обиколки, гмурна се под вода, после се показа на повърхността за глътка въздух и се гмурна отново.

Тя плуваше по гръб, косата й се виеше под нея, когато един присмехулен глас попита:

— На русалка се правим, така ли? Готов бях да се закълна, че това е Лиза Шеридън…

Тя се завъртя във водата, застана права, ритайки с крака, за да се задържи на повърхността, и засенчи очи с ръка, защото гласът идваше откъм слънцето. Дан Годфри стоеше на брега и й се усмихваше.

— Къпем се голички, така ли? — бавно и небрежно попита той, като слизаше към нея по каменните стъпала. — Във всяка кабина има шкаф, пълен с бански костюми… или предпочитате да се къпете гола?

Тялото й беше като бледа искрица в синята вода.

— Просто обичам да плувам.

Той очевидно обичаше ездата, защото носеше бледобежов брич, копринена риза и шалче, препасано небрежно около врата му.

— Имате ли нещо против, ако се присъединя към вас? — попита той, а ръцете му посегнаха нагоре, за да разкопчаят ризата.

— Наплувах се… — Тя му обърна гръб и се отдалечи с мощен кроул към дрехите си, които лежаха в права линия от най-ниското до водната повърхност стъпало на басейна до края на опасващия го плочник. Постави длани върху ръба му и с бързо и леко движение се повдигна и излезе от водата. Събра с две ръце дрехите си, без да намалява крачка, после се отправи към една от кабините и се скри вътре, но не преди да остави у него убеждението за чудесната си голота: широки рамене, стегнати гърди и очарователен ханш, от който се ваеха безкрайни крака като бели мраморни колони, леко порозовели от плуването.

„Блондинка по рождение — отбеляза той. — И добра плувкиня. Едно от тези неуморими и силни деца на морето.“ Очевидно тя притежаваше не само физическа сила, но и остър ум и в никакъв случай нямаше да му позволи да влезе при нея в басейна. Този факт го заинтригува.

— Вътре ще намерите четки, гребени, сешоари… всичко необходимо — извика Дан и тръгна към кабината, в която бе влязла.

Когато се появи отново, със същите блуза и къси гащета, тя бе увила косата си с хавлиена кърпа.

— Позволете ми… — предложи той, като посегна да вземе четката от нея — косата ви се е сплела цялата.

Но Елизабет се отдръпна.

— Предпочитам сама да се среша.

„Дори не обича да я докосват — каза си той, преглъщайки и този факт. — На прекалено скромна ли се прави? Дошъл си при нея с цел, Дан, момчето ми.“

— На слънце ще изсъхнете по-бързо — предложи той. — Елате да се попечем.

На мястото за плаж имаше раиран сенник, каменни пейки с възглавници, люлки със сенници и шезлонги, всички облечени в бял американ. Широката каменна стена, която гледаше към самолетната писта, беше украсена с хибискус и олеандър, посадени в саксии.

— Ако ходите без шапка, косата ви съвсем скоро ще изрусее — отбеляза Дан. — Слънцето е много силно тук. Не позволявайте пасатът да си прави шеги с вас. Какво ще кажете за едно студено питие?

Той отиде до масивна кутия за лед, извади висока кана, пълна с течност, леко розова на цвят.

— Нашият небезизвестен Марлбъро плодов пунш… Портокали, лимони, ананас, папая… Изстискани и ароматизирани с ром… много освежаващо: — Той й наля в голяма чаша.

Елизабет отпи жадно.

— М-м… Вкусно…

— Всеки ден правим нов. Ако никой не го пие, слугите не му прощават: — Веждите му се повдигнаха. — Ще трябва да свикнете с охолния живот — търпеливо посъветва той. — Тук сменяме всичко всеки ден, без значение дали се използва или не. Хавлиени кърпи, четки, гребени… дори водата в басейна… Морска вода, между другото, както сама сте се убедили. Всъщност не само ще свикнете с него, но и ще го очаквате. — Той се изтегна в една от люлките. — И така, с какво се развличате извън работата? Кас казва, че много работите.

— Ориентирам се, предимно в градините. Току-що открих тази.

— Добра плувкиня сте.

— Обичам водата.

Той се пресегна към една лавица зад себе си и й подаде голяма бутилка с плажно масло.

— Мога да ви намажа… Честно казано… имате много хубава кожа.

Гласът му беше спокоен, но погледът му говореше ясно. Той забеляза лека гримаса на отвращение да изкривява устните й. Сякаш бе

направил абсолютно неуместна забележка. Тя взе шишето и го наклони под ъгъл, за да прочете етикета.

— Много добро масло… ще ви предпази от изгаряне. Искате ли да ви намажа?

— Не, благодаря.

Да, отвращението го имаше. Определена неприязън от нейна страна. Нямаше съмнение, не обичаше да я докосват.

— Доколкото разбирам, харесвате нашия остров? — спокойно попита той.

— Не се оплаквам.

— А местните жители?

— Те са безобидни.

„Кучка!“ Пресуши чашата си, наля си още и почувства как ромът го сгря.

Лиза се отпусна назад в шезлонга и каза:

— Никога не престават да опитват, нали?

— Когато в началото нямам напредък…

— В „Хенриета Филдинг“ си имаха поговорка: „Пестеливостта е пътят към благочестието“. Учеха ни, че прахосничеството е осмият смъртен грях. Да бъдеш пестелив, беше първа добродетел и признак на сила.

— Значи такава била работата — промърмори той. — Но в такъв случай не ви ли наскърбява мисълта за всички тези пари, които ще се пилеят наляво-надясно?

— Но те няма да се пилеят. Ще носят лихви, разбира се, в това число и на вас.

— Вие сте моята лихва. За пръв път срещам човек, отрасъл в дом, различен от истинския… Как беше там? — Дан бе саркастично учтив, привидно изпълнен със съчувствие, но в същото време безмилостно й напомняше за произхода.

— Нещата са се променили от епохата на Оливър Туист.

Той продължи да упорства:

— Трябва да ви е било много… трудно. Майка ви е починала, когато сте били съвсем малка.

— Нямам спомени.

— Не помните ли собствената си майка?

— Въобще.

„Съмнявам се — каза си той. — Вярно или не, така й изнася.“

— Но сигурно, когато е починала… трябва да е оставила нещо зад гърба си.

— Само мен.

„И това е всичко, което те интересува!“ Никога не бе срещал толкова самовлюбена жена. Светът й започваше и свършваше с нея. От никого не се интересуваше. Дори дрехите си шиеше сама. Все пак версията й съответстваше на характера й. Тя си беше оригинал. Марджъри бе друга. Всичко, което носеше, имаше фирмен етикет. Без вещите си не можеше да живее. Дрехите й придаваха облик.

А тази, другата, знаеше коя е и бе щастлива от този факт. Вероятно приемаше ухажването му като намеса в личния й живот. Дан продължаваше реда си от мисли. „И как само се справя с нещата! Без грам емоция! Не влага чувства, а хладен разум. Което всъщност е ключът към нея. Тя рационализира всичко. Сигурно ще ми отнеме доста време да разбера защо не обича да я докосват. Не ми позволи да плувам с нея, да среша косата й и да я намажа с плажно масло. Това ме лишава от оръжието ми или от ползата от него. Жени, които не обичат да ги докосват, обикновено имат страх от мъжете. А тази ме държи дори на още по-голямо разстояние. Май се препънах още на първото препятствие. Да не би да има проблеми със секса? Възможно е да е така при това нейно леденостудено изражение. Трябва да се поразровя.“

В този момент той видя книгата, която младата жена носеше, оставена на тръстиковата маса до нея. Обърна се, за да прочете заглавието: „Фамилията Темпест и тяхната история“. Хрумна му нещо.

— Виждам, че се интересувате от нашите предци — отбеляза той, уж между другото. — Но това, което четете, е доста старо и скучно. Ако искате да научите повече за тях, зная много по-добър начин.

— О? Какъв?

— Искате ли да ви покажа?

— Да, ако обичате.

Беше се чудил как да остане насаме с нея. Сега му се предоставяше идеалната възможност. Заведе я обратно в къщата, в огромната библиотека, осемнайсет метра дълга и дванайсет висока, отрупана с книги и два големи кожени фотьойла, на които човек

можеше да се излегне и да чете. На маса, дълга почти колкото цялото помещение, лежаха огромно количество нови списания, които говореха за интересите на читателите си. Те варираха от „Таим“ и „Нюзуик“ до „Спектейтър“ и „Икономист“, минаваха през „Вог“, „Харпърс“, „Уиминз Уеър Дейли“[2] — настолната книга на Марджъри, „Таун енд Кънтри“, „Опера“ и „Конисър“.

Дан отиде направо до рафтовете в дъното, близо до прозореца, откъдето вдигна половин дузина големи фотографски албуми, красиво подвързани с фина телешка кожа и надписани със златни букви със съответните дати.

— Тук е истината — провъзгласи той. — Албуми на фамилията Темпест от първите дагеротипи до най-съвременните техники във фотографията. Те ще ви разкажат много повече от онова скучно старо томче.

Но той не ги остави на масата, а ги занесе до дългия фотьойл.

— Елате… трябва да сме един до друг, за да можем да ги разтворим, без да падат.

По този начин можеше да бъде съвсем близо до нея. Допирът на телата бе непогрешим знак. Ала когато постави разтворения албум върху неговия и нейния скут, тя вече бе успяла да седне на разстояние от него. „Допирът на телата“ въобще не се осъществи. „Знаех си! — със задоволство си каза той. — Плюс това е и фригидна, твърда като камък.“ И за потвърждение направи така, че докато обръщаше страниците, лявата му ръка да докосне гърдата й. Но това му се удаде само веднъж. Следващия път тя вече се бе отдръпнала. Не остана никакво съмнение. Елизабет Шеридън бе двайсет и седем годишна девственица.

Той не издаде с нищо заключенията си. Започна да коментира кой какъв беше от снимките.

Фотосите от първия албум бяха от времето на кралица Виктория: брадати мъже и жени с кокове, които позираха артистично на големи тераси, облегнати на парапетите или подпрели главата си с ръка, така че едната им буза се набръчкваше. Играеха крикет или бяха на пикник, седнали върху зелената трева или върху гърбовете на понита, с ръце на юздите, а пред коня обикновено бе застанал коняр.

После идваше ред на снимките от епохата на крал Едуард: жени в стегнати корсети, с накъдрени коси и пищни гърди, отрупани с

дантели и перли, мъжете — с помадени коси и увиснали мустаци. Те на свой ред отстъпиха място на снимките от двайсетте години: прически а ла гарсон и поли над коляното. Мъжете носеха фланели и блейзери на райета. Следваха трийсетте години: жените — с навити на маша коси и истински копринени чорапи, а мъжете — седнали зад волана на лагонди, МГ-ета или трилитрови бентлита. Чак когато стигнаха до войната и годините след нея, Дан възвърна истинската си същност.

— Това е първият съпруг на Марджъри… Беше херцог. Опасявам се, че тя съвсем свали гарда след него — само маркизи и графове оттогава… А този беше вторият й съпруг — принц, офицер от белогвардейската армия и единственият, който заслужаваше нещо. Голям спортист, казваше се Димитри Галицин. Проблемът беше, че обичаше жените, а Марджъри не бе особено ентусиазирана от този факт.

Дан бегло описа характера на всяко лице, като обикновено оставяше жлъчта си за накрая. Имаше злобен език, скрит зад сладка спонтанност, но Елизабет не отправи нито критична бележка, нито похвала. Интересуваха я само фотографиите, макар и не чак толкова, че да не забрави да се отмести, когато той се доближи съвсем до нея. „Колко вълнуващо! — радостно си каза Дан. — Жена, която изглежда такава, каквато е?“ Още един елемент от загадката отпадна, а скрит някъде между другите бе въпросът „Защо?“. Лош спомен, може би? Дори изнасилване? Или някаква самовлюбеност? Но защо? Кое я бе отблъснало от мъжете и довело до това състояние?

Докато тя гледаше снимките, той тайно я наблюдаваше. Елизабет *изглеждаше* като изпаднала в зимен сън. Около нея витаеше усещането за нещо недокосвано, неизползвано. В жените с известен опит имаше някакъв блясък. Движеха се различно, усещаха телата си по различен начин. А тази жена сякаш игнорираше своето. Хранеше го, обличаше го и го поддържаше чисто. И нищо повече.

Дан я сравни с Марджъри. Още щом я погледнеше, човек разбираше лустрото. То просто се отделяше от нея както потта от тялото. Елизабет беше непорочна, но студена. И фригидна не по-малко. Което затвърждаваше у него убеждението, че ключът към нея се криеше в детството й. Онзи детски дом например и петте години,

преди да отиде там. Той откри, че гори от нетърпение да я остави и да започне търсенето. Вместо това седеше и говореше ли, говореше.

— Да… Това е Кас. Истинска хубавица по това време. — Той видя, че тя бе очарована от младия, голобрад Дейвид, с нежна като на жена уста. И от младата Марджъри от времето, когато косата й бе с естествения си кафяв цвят, а стойката й — небрежна. И от Хелън преди трийсет години — срамежлива, уязвима и крехка.

Елизабет огледа внимателно двете съпруги на Ричард Темпест. Едната приличаше на малко кафяво орехче, а другата — на райска птица.

— Приличате много на майка си — отбеляза тя, като вдигна поглед към него.

— Само на снимка.

На друга снимка Анджела Данвърс лежеше в хамак под едно дърво, заобиколена от млади обожатели. Русата й коса бе изящно фризирана, а тялото й — забулено в полупрозрачен шифон. Само когато човек се вгледаше внимателно, можеше да види прекрасните й гърди, загатнати с лукава непорочност. Дан се взря в лика на майка си. Влажни очи, в които се четеше любопитна категоричност. После обърна страницата.

Елизабет се задържа най-дълго върху фотографиите на Ричард Темпест. Отгръщаше албума назад, отново и отново, за да сравни мъжа с момчето, вглеждайки се внимателно във всяка снимка, на която него го имаше. До момента, в който тя попита:

— Кой е този? — и посочи с показалец. Дан погледна.

— О… този ли? Това е Дев Лафлин… Беше любимецът на Ричард. Но меденият месец свърши, после те се разведоха… Тогава Ричард му забрани да стъпва на острова. — Гласът на Дан бе жесток в радостта си. А след това умишлено добави само за да види реакцията й. — Но това само привлече вниманието на дамите. Едва се бе появил на сцената, и те вече умираха за него.

И ето, отново лека сянка на отвращение премина по лицето й, чертите й сякаш замръзнаха. Тя не попита защо, а затвори неохотно албума.

— Дадохте ми действително изчерпателна информация… Благодаря ви.

— Удоволствието бе мое — протестира той, като скри за себе си информацията, която тя, без да знае, му бе дала. — Наистина…

Хелън Темпест си прочисти гърлото.

— Сетих се — каза тя, подпряла с юмрук брадичката си, тъй като от дни не бе мислила за нищо друго, — че не съм ви развела из къщата.

Лиза Шеридън остави настрани книгата.

— Няма защо да бързаме — леко отвърна тя. — Разполагам с много време.

— Въпреки това — като нямаше какво друго да каже, Хелън се придържаше към етикецията — трябваше да ви поканя по-рано.

Беше го репетирала пред огледалото хиляди пъти, взирайки се в отражението си. „Помни коя си“ — му бе казала и бе чула злобното ехо да допълва: „Е, и коя си?“. Особено след като бе свършила толкова неща напоследък. Спомни си мигове, които бе считала за отдавна забравени, захвърлени далече в ъгълчетата на съзнанието й. След пристигането на Елизабет бе възкръснало омразното й минало, макар и все още покрито с прах. А Хелън не можеше да зарови глава в пясъка и да остане така завинаги.

— Сама разбирате, че има твърде много да се види. Може би трябва да започнем с разходка из вътрешността на къщата. Това би ви дало представа за големината и разположението й. Веднъж като научите как да се ориентирате, и ще можете винаги да използвате свободното си време за разходки.

Елизабет се изправи на крака. Бяха на сантиметри една от друга, но Елизабет бе избързала малко напред. Хелън се извърна.

— Ще започнем с голямата зала… — Стъпките им отекнаха върху мозаичните плочки. — Наричаме я „голяма“, защото е най-просторната от петте в къщата и защото в нея се намират фамилните портрети.

Залата беше огромна и висока, всеки звук отекваше в нея, а блестящият мраморен под бе с шарките на шахмат на дъска. От двете страни на масивната портална врата, с грамадните си пиринчени ключалки и резета, излъскани до блясък, стояха две кресла от епохата на крал Джордж, тапицирани с кожа, пред които някога бяха седели

лакеите. Над вратата бе закачено знамето на фамилията, което имаше същите цветове като тези на ирландското — сиво-синьо и алено и девизът „Аз ще оцелея“, извезан със златен конец. В центъра на залата имаше огромна мраморна маса с подпора, на която стоеше изключителен бокал, пълен с люляк. Срещу него — тежката кожена книга за гости и пиринчена чаша с химикалки. На разстояние един от друг бяха поставени комплект столове в якобински стил, с изящно резбовани облегалки и червени брокатени възглавнички със златни ресни. Слънчевата светлина обливаше всяко кътче на залата, изливайки се на снопове от стъкления купол на покрива.

Хелън се спря пред първия портрет в цял ръст на господин от времето на якобинската диктатура, облечен в зелено кадифе със златни ширити, с рубин на едното ухо и друг, инкрустиран върху пръстен на ръката, която почиваше върху покритата със скъпоценни камъни дръжка на сабята. Той беше с тъмноруса коса, смели зелени очи и надменно изражение.

— Родоначалникът на фамилията ни — каза Хелън с жест на ръката, който изразяваше истинска гордост. — Почитаемият Ричард Темпест Първи. Бил е близък приятел на Джеймс Първи, който му дарил земя във Вирджиния, където Ричард дал началото на рода и построил първото имение Марлбъро, изгорено до основи, когато семейството напуснало Америка след Гражданската война. — Хелън протегна ръка и натисна една от розите, изваяни върху рамката на портрета, и той се наклони, откривайки желязното тяло на малък асансьор. — За майка ми беше трудно на стари години да изкачва стълбите, затова го инсталирахме. — Тя върна портрета обратно на мястото му. — А това е съпругата му, лейди Арабела… А ето и синът им, Франсис…

Портретите следваха в хронологическа последователност и показваха дори промените в модата, но лицата на тях оставаха почти същите, особено косата и очите. Те бяха винаги зелени, винаги искрящи. Всеки от портретираните бе разкошно облечен и окичен с ослепителни скъпоценни камъни. С увеличаване на силата и богатството им растеше и великолепието им. Хелън познаваше всеки поотделно: името, биографията, мястото във фамилната йерархия. За нея те не бяха рисунки, а хора, живели в този дом, хора, които бяха се разхождали по коридорите, спали в леглата, хранили се на масите.

Кръвта им течеше във вените й, носеше нрава им, осанката и изражението на очите, миналото беше източник на гордостта й.

Като се изкачваха по стълбите, същата тази гордост стегна походката й, изправи главата, проясни лицето й, така че накрая, когато стигнаха до горната зала и тръгнаха да я разглеждат, се спряха пред огромен портрет, разпростиращ се върху цялата стена, при което Хелън обяви:

— Моят дядо Никълъс Темпест Шести и съпругата му Шарлот с децата си Франсис, който е мой баща, и Виктория. Портретът е направен през 1903 година по случай тристагодишнината на фамилията.

Те бяха застанали пред портрета на Родоначалника, който бе поставен върху триножник в голямата зала. Никълъс Темпест беше висок рус мъж със спокойно, но гордо лице. Съпругата му — обикновена, но безусловно елегантна жена. Косата й бе събрана в прическа Помпадур. Бе облечена в широка кървавочервена роба, която почти се скриваше от спускащата се по нея най-фина дантела, сред която блестяха безценни перли. На гърдите й се виждаше верижката на златно часовниче, а по раменете й се спускаше дълъг черен шал. Синът им Франсис беше копие на баща си, докато дъщеря им Виктория бе обикновена на вид като майка си, но по-яка и румена.

— Баба ми била любимката на острова. Тя основала болницата, която брат ми достроил и разширил много.

Хелън продължи нататък и се спря пред последния портрет.

— А това — тя се взря в него с поглед, изпълнен с любов: — е портретът, който Филип де Лаело направи на последното поколение Темпест. Родителите ми и ние, децата. Брат ми Ричард, близнаците Чарлз и Никълъс и аз… — Очите й излъчваха тъга и болка, в тях се четеше копнежът й да бъде все още част от тази фамилия. — Направен е през 1931 година по случай пълнолетието на брат ми.

Франсис Темпест, вече на възраст, стоеше хванал за ръка десетгодишната си дъщеря Хелън: срамежливо създание в снежнобяла всекидневна рокличка, препасана със син сатенен колан, а дебелите й плитки бяха хванати с черешки за коса. Тя се бе притиснала свенливо към него, сложила едното си краче пред другото, обута в бели найлонови чорапи и лачени чехли с пискюли. Майка й бе застанала между близнаците, които я бяха прегърнали през кръста. Русата й коса

бе накъдрена по тогавашната мода, а тя бе облечена в чудесна рокля „Форчън Делфос“ от копринено кадифе, пристегната със златен колан и украсена с цяла редица перли, стигащи до коленете й. От дясната страна на баща си стоеше наследникът, Ричард Темпест, двайсет и една годишен. Лицето му вече бе започнало да придобива хубави мъжки черти. Той се бе облегнал небрежно на портрета на Родоначалника, така че удивителната прилика с мъжа, живял преди триста години, изпъкваше с шокираща яснота. Ако можеха да си разменят дрехите, никой нямаше да забележи промяната. Косата му имаше същия цвят, очите бяха също така зелени, изражението му — високомерно, но омекотено от някакво дяволско блясъче в очите и от леко подигравателно присвитите устни. Той знаеше кой е, знаеше, че е хубав, че хората гледат неговото лице, а не това на портрета.

— Последното поколение Темпест… — повтори Хелън с глас, изпълнен с копнеж.

— Къде са братята близнаци?

Неочакваният въпрос, изглежда, извади внезапно Хелън от замечтаността й, защото тя видимо подскочи.

— О… Бяха убити при катастрофата до Хинденбург. Връщаха се от обиколка из Европа с частния си учител… — Тъгата приглуши гласа й. — Бяха само на осемнайсет години. Майка ми така и не успя да преживее смъртта им. Баща ми… — Гласът й съвсем заглъхна, сигурен знак, че го обожаваше. — Баща ми го убиха в Лондон, когато една бомба разруши старото ни имение… — Гласът й се превърна в шепот. — Беше само на петдесет и седем, а аз… аз останах сама с брат ми.

— Други роднини не сте ли имали?

— В Англия — да, но тук, на Бахамите — не. Сестрата на баща ми има син, но, разбира се, той не е Темпест. — Хелън бавно се извърна, почти неохотно, сякаш насила я караха да се вгледа в лицето пред нея, но не това на портрета, а лицето от плът и кръв. — Вие сте… — Бе озадачена, сякаш все още не можеше да повярва.

— Зная. Откакто тръгнахме да разглеждаме, в портретите постоянно виждам собственото си лице. — Елизабет се извърна, а очите й се плъзнаха по всички отдавна отишли си, но незабравими предци. — Имат вид на абсолютно сигурни в себе си.

— И действително са били. — Гордостта се върна в гласа на Хелън. — Като членове на велика фамилия. Семейството е било

тяхната съдба и те са посветили живота си за бъдещото му величие. Нали така се създават големите фамилии? — Гордостта й премина в тъга. — Сега всичко е свършено… Няма семейство, просто група роднини.

Погледът й бавно обходи портретите и прекрасните й морскосини очи срещнаха тези на Елизабет. С горчивина в гласа и посочвайки портрета на Де Лаело, продължи:

— Да. Това е последната истинска фамилия Темпест…

— Винаги ми се е струвало — отбеляза Елизабет, — че гордостта в добрия смисъл на думата крепи човека. — Усмихна се леко и се обърна към портрета. — Мислите ли, че приличам на него?

— Одрали сте му кожата — отвърна Хелън с приглушен глас. Започна нервно да си играе с огромния аквамарин, който носеше на дясната си ръка, после се извърна и се отправи към две резбовани двойни врати между последните два портрета. Постави ръка върху дръжката с формата на перо, спря се, за да изчака Елизабет, след това натисна леко и вратата се отвори безшумно на момента. Хелън пристъпи напред, пое дълбоко въздух, после придърпа Елизабет до себе си, след което затвори вратата зад тях.

Но когато се извърна отново назад, зяпна от удивление. Елизабет Шеридън се бе преобразила. Тя трепереше от вълнение подобно на куче птичар, току-що надушило дивеч. Студеното й излъчване се бе стопило. Беше поруменяла, очите й блестяха от удоволствие. Хелън бе удивена до момента, докато не разбра какво се бе случило. Заля я топла вълна на успокоение и радост, която предизвика спонтанната й, съвсем нова усмивка, защото осъзна, че страховете й се бяха оказали напразни. Марлбъро й идваше на помощ. Без да каже нищо, Хелън застана зад Елизабет, която бе започнала като обхванат от страхопочитание църковен помощник, да върви почти насън из Аладиновата пещера, каквато всъщност бе Марлбъро.

Светлината проникваше на потоци през спуснатите жалузи и човек имаше чувството, че всеки момент някоя великолепна на цвят рибка ще се плъзне по тях в стаята. Хелън вдигна жалузите и златната светлина нахлу вътре, удивително пъстра и блестяща по порцелановите предмети, и мека, след като се отразяваше по завесите и другите материи. Цареше тишина, която успокояваше. Човешките стъпки се заглушаваха от разкошните дебели килими. Къщата

притежаваше индивидуалност, от нея лъхаше добродушие и някаква снизходителност подобно на тази на призната красавица, която знае, че винаги ще бъде най-хубавата.

С безпогрешен усет Хелън бе подредила трофеите от безбройните набези по света, правени от членовете на фамилията през вековете. От мазетата и килерите тя бе избрала само най-доброто и го бе подредила по прекрасен начин, така че да радва окото и да накара човек да онемее. Никога преди не се бе чувствала толкова щастлива, че бе успяла да събере тази колекция.

В помещенията не се виждаше дори прашинка. Слугите вече бяха почистили, а Хелън си бе подредила сама цветята. Всяка сутрин двама лакеи дърпаха две колички след нея, докато тя ходеше из къщата и поставяше току-що откъснати цветя в порцеланови вази, купи и други сребърни и кристални съдове. Цветята вече бяха освежили въздуха.

Хелън видя, че Лиза бе поразена. Издаваха я устните й, бляскащите очи, възторженото изражение, когато гледаше с неописуема радост и удоволствие изключително изящната палитра от цветове: бледорозово, сребристосиньо, кремаво и силно лимоненожълто. Огромни огледала висяха на покритите с коприна стени, в които се оглеждаха разкошни френски мебели и изящна стара дограма — махагон, орех, палисандрово дърво. Таванът бе в тон с килимите и всичко вътре бе в пълна хармония. Имаше шкафове с позлатени ръбове на вратичките, пълни с барокови фигурки от скъпоценни камъни, и стилни гравюрки от слонова кост, злато, сребро и нефрит.

Навсякъде се виждаха картини, чудесни творби от английски майстори на четката: Гейнзбъроу, Рейнолдс, Лоурънс и Стъбс. Ефектът беше зашеметяващ: завладяваща красота, която стопи обичайната сдържаност на Елизабет.

Хелън не бе очаквала подобна реакция. Вървеше малко зад младата жена, като само от време на време избързваше, за да отвори някоя врата и даде възможност на спътницата си да се потопи сред богатството от гравюри и златни украшения, гледка след гледка, която спираше дъха. Тя наблюдаваше как Елизабет докосваше, галеше и се навеждаше да помирише розите в изключително красивите китайски вази, чиито орнаменти бяха толкова свежи, че изглеждаха като живи.

Без да разменят нито дума, Хелън и нейната запленена спътница обиколиха къщата. Реакцията на Елизабет, макар и безмълвна, бе по-красноречива от всяко слово.

В душата на Хелън настъпи спокойствие. За първи път, откакто Елизабет Шеридън бе дошла в Марлбъро, тя почувства огромна завладяваща радост. Но единственото, което успя да каже вътре в себе си, бе: „Благодаря ти, благодаря ти!“. Думите й бяха отправени към Марлбъро.

Когато накрая, след два от най-фантастичните часове, които Елизабет бе изживявала някога, те влязоха отново в горната зала от другата й страна, Хелън прилепи длани към резбованото дърво на масивните врати, сякаш се опитваше чрез допира да изрази всички чувства, които напираха в сърцето й. Ала когато се извърна към Елизабет, топлата й усмивка замръзна. Силно развълнуваното изражение на младата жена бе изчезнало и се бе заменило с обичайната й студенина. Това така шокира Хелън, че тя загуби ума и дума.

— И всичко това сте го свършили вие? — попита Елизабет.

— Предметите си бяха там… — заекна Хелън.

— Сигурно, но вие сте извършили нещо невероятно с тях. Всичко е… — Елизабет изпусна дълбока въздишка.

— Радвам се, че ви харесва — промърмори Хелън, дълбоко трогната. — Често идвам тук да се разхождам. Наоколо витае особено присъствие. Забелязахте ли? Успокоява и ободрява.

— Да. — Гласът на Елизабет прозвуча отчуждено. — Всеки си има своята религия.

След известна пауза Хелън решително каза:

— Мисля, че… вероятно с вас споделям една и съща.

— Красотата във всичките й форми. — Последва лека усмивка. — Израснах сред кафявите стени и излъскания до блясък балатум на училищния пансион. Нямах ни най-малка представа как трябва да изглежда една къща, докато едно лято не отидох да видя „Упарк“. След това никога не съм пропускала възможността да разглеждам вътрешността на сградите, когато ми се предлагаше такава.

— Аз също! — радостно възкликна Хелън. — Когато подреждах Марлбъро, сама обходих всички къщи наоколо. — Тя плесна с ръце,

развълнувана. — Сега ще имате възможност да се разхождате из Марлбъро всеки път, когато пожелаете.

— О, с удоволствие — увери я Елизабет.

Хелън засия, но само за миг, защото младата жена я стресна със следващия си въпрос:

— Поддръжката сигурно струва цяло състояние?

— Половин милион лири стерлинги на година.

Очакваше Елизабет да се слиса, но тя само попита:

— Това достатъчно ли е?

— Всичко е изчислено. Брат ми направи калкулациите преди няколко години. Всяка следваща правим нещо като пълен оглед на имуществото. Самата аз почиствам порцелановите и кристалните предмети, а когато се налага, викаме специалисти да почистят килимите. В къщата се поддържа постоянна температура, а прозорците се покриват, за да не влиза слънце. Знаете, че е доста силно по тези места, истински враг на цветните тъкани. — Хелън почувства нужда да говори и обяснява. — Разбира се, имаме списък на цялото имущество, така че, ако желаете да го разгледате…

— О, да, бих искала, ако ми позволите.

На връщане те вървяха бавно през залите, защото Елизабет явно с неохота се разделяше с великолепната гледка.

— И всичко сте свършили сама?

— Сама поддържам къщата… Мозес, нашият иконом, ми помага, а и се радвам на многобройна прислуга… но, да, сама се оправям. Брат ми остави всичко на мен.

Елизабет Шеридън я погледна.

— Не — поправи я хладно тя, — той остави всичко на мен.

— Ако не го бях видяла с очите си, нямаше никога да повярвам — бе казала Хелън на Кас по-късно. — Удивително нещо! Тя го *почувства*, Кас, *наистина* го почувства… И то дълбоко. Да беше видяла реакцията й.

Кас изглеждаше впечатлена, но съзнанието й бе заето с други неща и тя слушаше Хелън с половин ухо, въпреки че в резултат от дългогодишна практика създаваше впечатлението, че слуша с най-голямо внимание. Това, за което Кас мислеше, бе внезапното

заминаване на божествените близнаци. Фактът, че се бяха отправили в различни посоки, не означаваше нищо. Дан беше както винаги абсолютно спокоен, но Марджъри изведнъж бе обзета от изблици на радост. След прочитането на завещанието бе настъпила зимата на нейното недоволство, но промяната в настроението й сега беше като предупредителен сигнал за Кас. Тя нямаше представа защо Марджъри бе толкова въодушевена. Вярно, все още получаваше издръжка, но тези пари не бяха нищо в сравнение с тези, които бе очаквала. Значи имаше нещо друго. Андрея Фарезе? Кас бе дочула, че е истински жребец, смятан за човек, който не е спал само с железопътна релса, и че Марджъри най-накрая бе намерила някой със същите вкусове и пороци като своите. Беше казала, че се връща в Италия. Но възможно ли бе жена, която отива с празни ръце при любимия си, комуто би обещала дори луната, да изглежда толкова пламенно самодоволна? Дан никога не се издаваше, освен ако нямаше сметка от това, а Марджъри никога не бе блестяла с ум, но дори и да имаше, той отдавна се бе притъпил от секса и постоянното търсене на удоволствия.

„Италия, ботушче мое!“ — възкликна наум Кас, като наблюдаваше процесията от лакеи, които слизаха по стълбището с куфари в ръце. Багажът на Дан бе вече натоварен. Вероятно бе вече на самолета, „на път за Насау“, както обичаше да се шегува той. „За къде се е запътила Марджъри?“ — запита се Кас.

Тя продължаваше да стои на същото място, когато Хелън застана до нея.

— Кас… Виждала ли си Нийвс?

— Хм? О, не. Защо?

— Ами Мозес каза, че се качила на едно от корабчетата за Насау рано тази сутрин и още не се е върнала. — Хелън беше неспокойна.

— Нийвс никога не ходи сама в Насау или където и да било другаде. Най-напред ме пита… — Тя се колебаеше. — Това момиче така и не прие Елизабет.

Кас забеляза, че Хелън нарече Елизабет с малкото й име, но не реагира.

Когато Нийвс пристигна в Дъблин, валеше студен дъжд. Тя си облече пуловера и тръгна да търси такси. Шофьорът я изгледа от горе

до долу — дънките, дългата коса и чантата. Всичко това не подхождаше на изискания й говор и той неодобрително промърмори, когато тя му каза къде отива:

— Туй май са около шейсет мили.

— Мога да платя — високомерно отвърна Нийвс.

— Не е ли ужасно късно за млада госпожица като теб да пътува сред тая пустош на Гелуей?

— Но там ме очакват — бързо излъга Нийвс. — Току-що им се обадих и ми заръчаха да взема такси, а те ще ме чакат.

— Да се надяваме, че е така. Къде рече, че е това? Килмаран, така ли?

— Да… Къщата на мистър Дев Лафлин, филмовия режисьор — с надежда в гласа добави тя.

— Дев Лафлин? Негова ли беше пиесата в „Аби Тиътър“ миналата година? — Шофьорът отвори вратата на таксито.

Час по-късно, когато таксито отби от главния път, тя надникна навън и видя, макар че бе тъмно, познатата алея. Седна на ръба на седалката, с лице, опряно в стъклото.

— Тук е… онези големи порти!… Това е Килмаран!

Портите както винаги бяха отворени и когато колата мина през тях и продължи нагоре към светлините на голяма къща, Нийвс постави ръка върху ръчката на вратата, а когато таксито спря под ронещата се мазилка на голямата веранда, тя изхвърча навън и похлопа силно с масивното желязно чукало на вратата. Почти в същия миг тя се отвори и Нийвс, обляна в поток от сълзи, се хвърли в обятията на висок, тъмнокос мъж.

— Дев… О, Дев!

Таксиметровият шофьор пусна чантата й на земята.

— Дължите ми трийсет лири.

През сълзи тя затършува по джобовете си, а Дев взе от нея купчината банкноти и плати на човека, като му остави голям бакшиш.

Шофьорът се ухили.

— Желая ви лека нощ.

Вътре в голямото преддверие Дев извади носна кърпа от джоба на панталона си.

— Ето… Нощта е и без това достатъчно влажна.

Но Нийвс все още се бе хванала здраво за ризата му, прилепила ръце към гърдите му.

— Трябваше да дойда. Трябваше! Само това ми остана… Ох, Дев, толкова съм нещастна.

Дев повдигна лицето й и избърса сълзите с кърпичката.

— Добре… Сега ще ми разкажеш.

Тя подсмръкна с нос и погледна с обожание матовото му испанско лице с тъмносините ирландски очи.

— Затова дойдох… Защото знаех, че ще ме приемеш.

— Хайде тогава. Имам горещо кафе и сандвичи.

— Чудесно! Храната в самолета беше ужасна. Хората ядат ли я въобще?

— Само тези, които не са богати. Никога ли не си виждала как живеят хората от другите квартали? — Усмивката му, която сякаш освети лицето му, я накара да се закиска. Беше изморена, но щастлива. Не беше се ядосал. Изглеждаше мил, сигурна опора, на която можеше да разчита.

Тя го погледна и попита припряно.

— Обадиха ли се от Марлбъро?

— Да. Три пъти.

Нийвс се изчерви.

— Предполагам, че се тревожат…

— Естествено. Когато скромна и мила госпожица като Нийвс Боскоум си науми да отлети внезапно от дома, и то с редовен полет, за който е запазила място, нищо чудно да се чудят защо.

Нийвс сведе глава.

— Не знаех какво друго да направя.

— Хайде тогава да им се обадим и да кажем, че си тук. После ще ми разкажеш всичко.

Той я отведе в просторна, почти необзаведена стая, където гореше голяма камина. Само една лампа над масата осветяваше помещението. На масата имаше киномашина, затрупана от стотици метри 35-милиметрова лента. Нийвс се спусна към тях и възкликна:

— О, Дев! Това ли е?

— Тъкмо го редактирам или поне се опитвам.

Нийвс забеляза камината и тръгна към нея, протегна напред ръце, за да ги стопли, после се обърна с гръб и започна да разтрива

примамливо очертаното си задниче, все така мълчалива, като че ли дългите самотни часове на пътуването продължаваха, но не преставаше да оглежда стаята.

— Картината на Лоурънс! — извика тя. — Няма я!

— В „Сотби“[3] е. — Дев наливаше кафе от очукан сребърен чайник от епохата на крал Джордж в не по-малко стара и напукана чаша.

— О, Дев, скоро няма да остане нищо твое.

— Само самоуважението. — Той се засмя, откривайки здрави, бели зъби. — Ето… пийни това. Томас ти е направил сандвичи.

— М-м-м, обичам неговите сандвичи. В Марлбъро никога не ги приготвят като него. — Лицето и гласът й бяха по детски щастливи. — И Килмаран обичам. След Марлбъро то винаги е било любимото ми място. — Усмивката й угасна. — Сега мразя Марлбъро! Мразя го!… Ужасно е! — Нийвс продължи разпалено. — Ти не знаеш…

Вратата се отвори и мъж, приличащ на дребен горски дух, облечен в стара униформа на иконом, подаде глава и се огледа.

— Пристигна значи!

Нийвс остави сандвича и изтича напред с разтворени обятия.

— Томас, о, Томас!

Той я прегърна, като я потупваше по рамото.

— Бягаш от къщи, а? — рязко попита той.

— За да дойда при теб, Томас, при теб!

— Приготвил съм леглото в синята стая — обърна се той към Дев. — Чаршафите са различни, но стаята не е толкова влажна.

Нийвс огледа с тъга голите, избелели стени, покрити с дамаска, която някога е била червена, а сега бе осеяна с по-светли правоъгълни петна, където бяха висели картините. Полилеят го нямаше. На негово място висеше само гола крушка. Къщата бавно умираше от липса на пари за поддръжка. Нийвс въздъхна, а очите й се напълниха със сълзи.

— Ох, Дев, всеки път, когато идвам, си продал още нещо. Ужасно е да виждам Килмаран толкова западнал. Защо Грампс не ти остави пари?

Дев погледна Томас.

— Че и нас карате да продаваме парче по парче! — с горчивина рече Томас. — Благословената ви майка никога няма да ви прости! Всички тия хубави неща, които тя донесе от Испания, като се женеше

за баща ви! Ами конете! — Томас вдигна ръце, като че ли да ги сключи за молитва.

— Не ходя на лов — каза Дев — и не мога да си позволя да държа коне.

— Ами къщата! Скоро ще кажете, че и нея не можете да си позволите. Повече от три столетия семейство Лафлин са живели тук, дори хората на Кромуел не са успели да я разрушат, а вие я оставяте на произвола на съдбата.

— Нуждата го изисква — кратко отвърна Дев.

— Имате предвид, че *това тук* го изисква! — Томас метна ръка към киномашината. — То яде пари! И сметката за тока още не е платена.

— Не се карай, Томас — обади се Нийвс.

— Все някой трябва. Скоро ще ни изхвърлят на улицата, а той мисли само как да нахрани туй мощно нещо. — Томас потупа Нийвс по бузката. — Сега си изяж сандвичите като добро момиче, а аз ще сложа гумени грейки в леглото ти… Утре ще говорим за останалото.

Момичето въздъхна.

— Той е прав, знаеш ли? — укори тя Дев. — Бих искала да помогна. Ако имах пари, щях да ти ги дам всичките.

Дев се усмихна меко, някак странно сладко.

— Зная, мила моя, и в отговор и аз щях да ти дам част от печалбата, в случай че имаше или реализирах такава.

— Но… — Нийвс не продължи, защото телефонът иззвъня. Тя пребледня. — Това е Кас! — чу се уплашеният й шепот.

Дев вдигна слушалката:

— Кас? Тъкмо щях да ти се обадя… Да, тя е тук.

— Кажи й, че съм добре! — Нийвс прошепна ужасена.

— Не… Здрава и читава. Изморена и гладна. — Дев се ухили. — Не, в момента спи… Да, изпратих я веднага да си легне…

Нийвс облекчено въздъхна и се върна към сандвичите.

— За няколко дни, мисля… — казваше Дев. — После ще я доведа лично… Така добре ли е?… Много мило от твоя страна. Да, след около седмица. Да… Чудесно!… Дочуване. — Той затвори телефона. — Предадена си под моя опека за седмица, след което Кас ще изпрати самолет за нас.

Нийвс плесна с ръце.

— Цяла седмица! — Хвърли се в обятията му и се сгуши плътно в него. — О, благодаря ти, благодаря!

— Сега можеш да ми разкажеш.

Заведе я до ожуления стар диван, а тя коленичи до него.

— Ужасно е! — започна Нийвс с драматизъм в гласа. — Нямаш си на представа. Тя е ужасна, Дев! Отвратителна! Студена, лоша и безмилостна! Всичко се промени след пристигането й… всичко се проваля.

— Сигурно не тя е причината — меко каза Дев. — Причината е дядо ти.

Нийвс изглеждаше шокирана, преди да се защити.

— Но тя изобщо не е като него. Той беше толкова добър, толкова ме обичаше… В него имаше истинска топлина, а тя е айсберг! — Очите й се напълниха със сълзи. — Защо той направи така? Не ме ли обичаше вече? Мислех, че ме обича и знае, че аз го обичам. Не знаеш какво нещо е да я виждам навсякъде, където и да отида. Нищо не е като преди. Всички ходят на пръсти, дори Кас! А и татко… Ходи след нея и я преследва с поглед, сякаш е някакво божество. Толкова съм нещастна… Просто не можех повече да понасям, а и към кого друг да се обърна, освен към теб… — Накрая тя избухна в силен плач. — Само ако знаеше…

Но Дев знаеше много добре. Благодарение на дългите подробни писма на Дейвид и фотокопието от досието на Ричард Темпест, той бе осведомен какво точно става в Марлбъро.

Нийвс се размърда, подсмръкна, избърса очи и си издуха носа.

— Знаех си, че ще ме разбереш — последва щастлива въздишка. — Толкова се радвам, че дойдох.

— Аз също. Но все пак по този начин си причинила много тревоги на хора, които те обичат.

— Съжалявам — тъжно прошепна тя.

— Трябва да им се извиниш, като им се обадиш по телефона. Особено на леля си Хелън. Кас ми каза, че била много разстроена.

— Аз също — проплака Нийвс.

— Всички се притеснихме. А сега мисля, че е време да си лягаш.

— Наистина те обичам, Дев — рече тя, сънливо сгушена в него.

— И аз те обичам, мила моя. — Целуна я по косата, но лицето му остана мрачно. Сякаш мислите му се бяха върнали отново в Марлбъро.

Трябваше да каже някои неща на Дейвид.

— Хайде да тръгваме тогава.

Поведе я нагоре по широкото право стълбище към стаята й.

— Бих спала цяла седмица. — Нийвс въздъхна, като гледаше леглото.

— Бързо лягай тогава и ако си добро момиче, утре сутринта ще отидем на езда.

— Може ли? — Тя засия. — Мога ли да яздя Файърфлай?

— Защо не? Тъкмо е надебелял и е станал мързелив. Трябва да го поумориш, за да влезе във форма.

— О, да! — Тя подскочи от вълнение. — Мислиш ли, че ме помни?

— Попитай го утре — меко отвърна Дев. Целуна я отново по косата. — Лека нощ, мила моя. Приятни сънища!

Когато слизаше по стълбището, той чу звъна на телефона. Беше Дейвид.

— Исках просто да ти благодаря. Тя добре ли е?

— Да… Изморена, малко разстроена, но е добре. С какво, по дяволите, си играеш, Дейвид? Сляп ли си, глух или ням?

Защитният механизъм на Дейвид отвърна с атака:

— Знаеш много добре как са нещата тук!

— С тебе — да! От писмата ти — изключително подробни за Елизабет Шеридън, а за собствената ти дъщеря — нито думичка!

Тишина, след което:

— Изчакай само да я срещнеш — мрачно рече Дейвид.

— Не мога да чакам.

— Тя е това, което ти казах, че и повече. Кога пристигаш все пак?

— След около седмица.

— Свърши ли с филма?

— Накрая съм на монтажа.

— Добре ли е?

— Мисля, че да.

Дейвид въздъхна.

— Да се надяваме, че и разпространителите мислят така.

Отново настъпи тишина, после Дейвид внезапно рече:

— Издръжката ми е уредена. Тя ще продължава да я изплаща, така че все още има пари.

— Тогава да се надяваме, че ще мога да започна да ти се разплащам.

— Нищо не искам — грубо отвърна Дейвид. — Единственото ми желание е да получиш награда за филма. За какво иначе похарчихме толкова пари?

— Внимавай, Дейвид, самосъжалението те издава.

Тишината сякаш се пропука — Дейвид се бе засмял. Смехът му бе груб.

— Винаги мога да разчитам на тебе, ирландско-испанско копеле такова! — Това бе казано с добро чувство. — Благодаря, че се грижиш за Нийвс — неловко продължи той.

— Знаеш, че се радвам да го правя, но не ме радва фактът, че тя чувства за необходимо най-напред да дойде при мен.

Отново тишина.

— Твърде дълго продължава, Дейвид…

— Някои неща не могат да бъдат преодолени.

— Не си спомням някога да си се опитвал.

Последва някакъв приглушен звук:

— Върви по дяволите! — изръмжа Дейвид и затвори.

Дев постави слушалката и въздъхна. Пари. Винаги проклетите пари. Парите, които дължеше. Парите, които нямаше. Парите, които не можеше да спечели. И всичко заради гибелното влияние на един отмъстителен мъж. Е, добре, сега, когато той завинаги е замлъкнал, нещата ще се променят. По-лошо няма да стане. Последният си филм правеше в продължение на две години. Няколко пъти се налагаше да прекъсва, да предлага услугите си като актьор или да търси работа като редактор или монтажист.

„Кой знае — мислеше си той. — Може би ще убедят Елизабет Шеридън да инвестира във филма.“ Заслужаваше си да опита. Дев нямаше какво да губи.

Марджъри вече бе седнала на масата си в „Льо Гаврош“, когато Дан пристигна.

— Мартини… двойно — поръча той на стоящия наблизо сервитьор. Изглеждаше страшно нервен и объркан.

— Е? — попита Марджъри.

— Още нищо. Старата суматоха. Никой нищо не знае. Болничните данни вече не съществуват. Където и да попиташ, такива данни няма. Е, поне със смъртния акт не може да се случи подобно нещо. Благодаря на бога за къщата в Съмърсет! А при тебе нещо ново?

— Нищо. Никой, който я познава, не знае поне малко за миналото й. Не мога да си завирам носа прекалено, защото ще ме усетят.

— По дяволите! — злобно изруга Дан. — Което ни отвежда до дома за сираци „Хенриета Филдинг“.

— Същата работа. — Марджъри извади някаква бележка. — Сега домът е собственост на Общинския съвет на графство Кент. Даден е под наем на разни фирми.

Донесоха мартинито и Дан го пресуши почти отчаяно, след което поръча друго.

— Ако ме питаш мен — продължи Марджъри, — всичко е било заличено и ние знаем кой го е сторил.

— Да… Времето! Бедата е, че са изминали почти 30 години оттогава. — Дан сбърчи чело. — Той трябва да е знаел от самото начало. И ни е казвал това, което е искал да знаем. Последното ме убеждава напълно, че има още много какво да търсим.

Второто му мартини пристигна и той отпи, дълбоко замислен.

— Добре. Значи следващата спирка е Съмърсет Хаус. Очаква ни куп работа, защото единственото, което знаем, е годината. Все пак знаем кога детето е постъпило в приюта, така че трябва да съсредоточим усилията си върху дните точно преди тази дата. — Очите му изглеждаха стъклено студени. — Там трябва да търсим. Сигурен съм. Фактът, че всичко изглежда прекалено добре, ме убеждава още повече. Колкото по-навътре влизаме, толкова по-очевидно става, че отговорите, с които разполагаме, не са верните.

— Не завоалираше ли Ричард фактите, демонстрирайки, че прави точно обратното?

— И винаги го е правил. Това бе стилът му. Винаги пазеше жизненоважните улики за себе си. Но този път аз ще ги открия, каквото ще да става, дори ако се наложи да се пролее кръв!

Марджъри погледна отмъстителното му лице.

— Ти я мразиш до дъното на душата си, нали?

— Лично бих я разпънал на кръст.

— След като вече е подписала завещанието!

Дан показа вълчата си усмивка.

— Със собствената си кръв… — Той взе двете менюта на масата и й подаде едното. — Да си поръчаме нещо. Цялото това търсене изостря апетита ми.

---

[1] бързоходен кораб или самолет. — Б.пр. ↑

[2] Модно списание за жената. — Б.пр. ↑

[3] Известна лондонска заложна къща. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

— Как е днес госпожица Ардън? — попита Хелън сестрата.

— Опасявам се — нищо ново.

— Не каза ли нещо — каквото и да е?

— Нито дума. Чува, разбира, но не отговаря на въпроси.

Сестрата отвори вратата на стаята на Мати.

— Имате посетители, госпожице Ардън. — Гласът й бе жизнерадостен. — Вижте какви хубави цветя са ви донесли.

Хелън последва сестрата, а след нея вървеше Кас, която идваше за пръв път. След завръщането на Нийвс тя се бе заела със забравените си задължения и след като разбра, че Хелън ще прави едно от редовните си посещения, доброволно се присъедини. Не бе подготвена за гледката. Хелън я бе предупредила, че Мати изглежда ужасно, но последното нещо, което Кас се бе надявала, бе да види зомби.

Мати Ардън винаги сияеше като Титан или като излязла от картините на Рубенс. С яркочервена коса, млечнобяла кожа, гъсти мигли и виолетов поглед, тя излъчваше жизнеността на здраво тяло.

— Здрава съм като бик! — бе казвала Мати е гордост. А това, което видя Кас, сега бе един мършав скелет, с глава, върху която бе легнала сянката на смъртта и на която мътно светеха два невиждащи виолетови камъка. Дори светлата коса бе потъмняла. Останалото бе обгърнато в апатия.

„Исусе Христе!“ Кас трябваше да преглътне думите. Но тя направи това, което и Хелън — наведе се и леко целуна посивялата буза. Мати не реагира.

С разтреперани крака Кас седна на стола до леглото, а Хелън седна от другата страна и двете се спогледаха. Хелън поклати глава, гледайки уплашеното лице на Кас.

— Мати, скъпа… как си днес? — Гласът на Хелън бе топъл и тя започна да й говори ту за едно, ту за друго, да й разказва новините, които си мислеше, че Мати иска да чуе.

Кас седеше безмълвна. „Исусе, това бе ужасно! Беше същото, като да говориш на умрял. Добре, че Дейвид не дойде… нещо го бе отвело на поредната сбирка.“

Тя се постара да говори като Хелън — да говори непринудено, без думите й да звучат фалшиво, но чувстваше, че усмивката й замръзва на лицето, че не може да преодолее шока и че не може да вижда нищо. Нито едно от това, което казаха или направиха, не даде някакъв резултат. Мати просто лежеше и гледаше в небитието. Но Хелън продължи да говори упорито петнайсет минути, без да показва, че обръща внимание на апатията, обзела Мати. Накрая Кас мислеше само как да избяга и когато вече бяха навън, тя потрепери и каза задъхано:

— Господи, това е ужасно! Имам нужда от нещо за пиене!

Веднага след като се качиха в ролса, тя се наведе напред и натисна бутона, с което отвори барчето и си наля едно голямо уиски, което изпи наведнъж.

— Потресена съм! Господи, какво й се е случило?

— Ричард умря — отговори Хелън. Тя се обади по интеркома. — Е, Хенри, вече можеш да ни върнеш вкъщи.

Кас гледаше, без да вижда забързаните хора в селото. Всичко, което можеше да види, бе сивото подобие на тяло, което лежеше върху болничното легло.

— Не можем да я оставим така! — каза тя. — Не можем! — После се обърна към Хелън. — Все нещо трябва да се направи.

— Какво? — попита безпомощно Хелън. — Лекарите са направили всичко възможно.

— Нямам предвид лекарите, а *нас*!

— Кое е това, което те не могат, а ние можем?

— Все още не знам, но ще измисля нещо… Боже, не може просто да я оставим там да чезне!

— Тя не намира защо да живее — промълви Хелън. След това каза с мек глас: — Знам как се чувства…

Кас остави с рязко движение чашата си.

— Точно това е!

— Кое?

— Това, което ще направим! Ще й кажем за Елизабет.

Хелън въздъхна.

— Това ще я убие!

— Или ще я излекува.

— Но не можем да рискуваме! — Хелън гледаше уплашено. — Лекарите никога няма да позволят.

— Лекарите! Остави Луис Бастедо на мен! Мати трябва да бъде върната към живот и единственият сигурен начин е да й кажем какво се случи.

Хелън трепереше от уплаха.

— Кас, не трябва.

— Някой трябва да го направи! Знаеш колко избухлива бе Мати. Ако не й кажем какво е направил Ричард, тя ще умре! Няма да може да го понесе. Тя трябваше винаги да е номер едно — на сцената или зад кулисите, но сега е детронирана. Тя ще се върне към живот, готова за отмъщение, ако това е възможно да стане.

Хелън сякаш искаше да я погълне с поглед:

— Кас, това ще е жестоко…

Само мисълта за това караше сърцето й да се свива. Тя познаваше колко жестоко е да страдаш мълчаливо. Но Мати никога не бе страдала така. Тя караше всеки да страда с нея.

— Това не ми харесва, Кас… Не можем да поемем тази отговорност.

— По-добре ли е да я оставим така?

— Тя преживя вече един голям шок. Още един може да я довърши. — Гласът на Хелън стана твърд и тя се превърна в госпожица Темпест от Марлбъро. — Аз забранявам това, Кас! Абсолютно го забранявам.

Очите на Кас се срещнаха с развълнувания, величествен, синьо-зелен поглед на Хелън. Не каза нищо повече, но продължи да си мисли за това. Проклета да бъде, ако позволи на Мати Ардън да умре доброволно, от самосъжаление. Уплашена, Хелън отиде направо при Харви, той я подкрепи и заповяда на Кас да не се меси. Но именно Дейвид, съкрушен и все още невъзприемащ бягството на Нийвс, бе този, който намери случай да върне отправените към него обвинения на някой друг:

— Да не си полудяла? — избухна той.

— Единственото, което ме интересува, е разумът на Мати.

— Тогава остави тези, които си знаят работата, да се погрижат! Винаги ли трябва да се месиш навсякъде? Ти обичаш да мътиш водата, нали? Поне веднъж остави нещата в естествения им ход.

Дейвид бе привързан към Мати. Тя винаги бе мила и се отнасяше към него като майка. Но сега той чувстваше, че трябва да я защити. Имаше да урежда и стари сметки с Кас след кавгата, когато Нийвс избяга.

— Аз съм привързан към Мати както всеки друг — каза той, — но това, което предлагаш, е лудост и е доста опасно!

— Както и пушенето, от което още не съм готова да се откажа.

Лицето на Дейвид се изкриви. Както винаги той почувства яростта му да прераства в объркване пред силата на думите й.

— Това са празни приказки — посъвзе се той. — Ти просто искаш да си върнеш на Ричард заради това, което той стори на организацията.

— Само си мислиш, че е така! Не разбираш ли, че няма смисъл Мати да се погубва? Аз също я познавам. Осъзнавам, че всичко започна като една от драматичните й роли, но е стигнала твърде далеч, не виждаш ли? Тя не може да се спре! В името на Господ, ако тя не може, аз ще го сторя! — Тя го погледна язвително. — За разлика от Нийвс тя няма Дев Лафлин, при когото да избяга.

Лицето на Дейвид бе почервеняло.

— Гледай си работата! — заекна той. — Господи, колко обичаш да си пъхаш носа в чужди работи! Предупреждавам те — стой далеч от моя живот!

Твърде късно разбра, че се бе разкрил.

— Ха! — каза Кас. — По-добре помисли за дъщеря си, вместо да си търкаш коленете от боготворене! Не мисли, че не съм видяла как се увърташ около Елизабет.

Дейвид искаше да избяга. Както обикновено, Кас запрати топката там, откъдето той не можеше да я върне.

— Мисли какво говориш! — избухна той.

— Както ти гледаш в устата й? И се надяваш за блага дума? Исусе Христе, Дейвид, какво става с теб? Не е ли време вече да спреш да летиш из облаците и малко да се приземиш? Ако някой е разклатил лодката на мечтите ти, то вземи се в ръце, изправи се, поеми отново управлението и отплавай в определена посока! Отстъпваш, отстъпваш,

винаги отстъпваш! Какъв е проблемът? Страх те е да не изложиш гърба си и някой да ти забие друг нож?

Дейвид трепереше от яд и от ужас.

Сега Кас бе в силата си.

— Не можеш ли да правиш нещо друго, освен да се моташ и да чупиш ръце? До гуша ми дойде от теб и от твоето самосъжаление. Ако този свят ти се струва твърде жесток и отвратителен, отиди в манастир. Дъщеря ти вече мисли за това.

Дейвид пребледня и отстъпи назад, но Кас го последва с почервеняло лице. Сините й очи бяха като лазери и пронизваха яростно.

— О, ние се учудваме! А не трябва. Откога не си показвал признаци на бащина обич към нея — имам предвид земна? Нищо чудно, че бедното дете избяга, и то при единствения останал й човек, на когото да разчита. Къде беше, когато се чувстваше изгубена и самотна? Въртеше се около Елизабет Шеридън, ето къде! Прекрасно знаеш, че няма да й повлияеш, и точно затова го правиш! А после ще се сочиш с пръст и ще казваш: „Вижте, отново се провалих“ и ще отидеш да си донесеш нова бутилка бърбън!

— Исусе! — произнесе молещо се, почти раздирателно Дейвид. Той не бе очаквал това. Искаше да избяга, но Кас го бе притиснала в ъгъла.

— Време е да оставиш настрани чашите с бърбън и да погледнеш нещата каквито са, а не както на тебе ти се иска да бъдат!

— Остави ме на мира! Ти, вечно душеща кучко! — заекна той отново. Езикът му се бе надул, тялото му трепереше, гласът му ехтеше из цялото помещение. Не бе добър в разприте, те винаги завършваха с унижение и поражение за него.

По лицето на Кас бяха избили разноцветни петна.

— Ти, мекотело такова! Никога ли не си си помислял, че се опитвам да ти помогна.

В цялото си объркване Дейвид видя, че в сините като метличини очи блестяха сълзи. Никога в живота си не бе виждал Кас да плаче. Бе все едно да видиш как Ниагара се руши. Това окончателно го уби. И направи както друг път, когато се сблъскваше с проблеми — побягна. Със силен замах и трепереща ръка Кас изтри сълзите си. Тъга, ярост и изумление се бореха в душата й. Изпитваше нужда от едно питие, за да

се успокои… И когато изпи бърбъна, тя едва не се задави при мисълта, че правеше точно това, за което бе обвинила Дейвид преди малко. Направи усилие да се стегне. Но казаното от него наранява ше. Това, че виждаше нея — Кас ван Дурен — като вечно душеща кучка. Някой трябваше да ги подкрепя и точно тя бе станала утешител на убитите от скръб и наранените. Но не можеше да не признае факта, че той неволно бе улучил целта. Тя харесваше чувството за значимост, което получаваше… Нуждаеше се от тяхната помощ. То й даваше сила срещу онова, което се опитваше да отклони: очевидно тънката повърхност на нуждата да избегне Елизабет Шеридън. Не от самата Елизабет, а от нейните знания и умения. И веднъж постигнала своето… Тя си наля отново и го изпи, като отметна глава назад.

Тя преглътна и намерението си, което в никакъв случай не бе намаляло, да издърпа Мати от пропастта. Хелън й бе забранила, Харви я бе подкрепил, но тя бе решена да направи всичко както трябва и когато й паднеше случай. Логиката го изискваше: Елизабет Шеридън също бе заинтересована. Но всичко, което чу от нея, бе спокойният, но твърд отговор:

— Това няма нищо общо е мен.

— Има, и то много! Предлагам да кажем на Мати за теб, иначе тя ще ни обвини, а аз няма да допусна да се случи нещо на някого, без да бъде предупреден.

— Благодаря — каза Елизабет и се върна към книгата си.

Значи Кас си губеше времето. Но тя не каза нищо, не даде знак за подготовката, която правеше, като например копията от завещанието и досието. Тях постави в обикновен кафяв плик. След това изчака цяла седмица. Тя посети Мати два пъти, заедно с Хелън, и всеки път, когато я видеше, решението й се затвърждаваше. Проклета да бъде, ако остави Мати да умре. Щеше да махне пръстите на смъртта от гърлото й, дори ако се наложеше да ги чупи един по един.

И тогава един следобед, докато Хелън и Харви бяха на събрание на болничната управа, която се състоеше от тях двамата и Луис Бастедо, а той бе главният, тя изкара малкия червен спрайт и замина за болницата. Мати лежеше така, като че ли не бе помръдвала от седмици. Все още гледаше в небитието, не даваше знак, че усеща

нещо, но Кас я познаваше достатъчно, за да разбере, че Мати Ардън е способна да драматизира. Все пак животът за нея бе една голяма опера. И под карамела лежеше един корав сладкиш.

Мати бе родена в полско гето и се издържаше сама от малка. Още повече — тя се бе борила за това. Мати обичаше борбата. Животът й бе низ от борби. Около нея винаги се вдигаше шум — дали с друг певец, дали е пресата или е мениджърът. Тя цъфтеше на сцената и даваше най-доброто от себе си, когато успяваше да надхитри някой друг.

Кас бе убедена, че сегашната й апатия се дължи на това, че борбата я бе напуснала. Духът й бе паднал. Кас възнамеряваше да го вдигне. И като честен човек тя бе предупредила Елизабет… Е, това или ще я убие, или ще я излекува… но тя така и така умира, значи няма нищо за губене…

Хелън, Харви и Бастедо бяха в канцеларията на Бастедо и разглеждаха плана за идната година, когато вратата се отвори и главната сестра каза:

— Доктор Бастедо, става нещо ужасно в стаята на госпожица Ардън. Тя е на крака и претендира да бъде откарана в къщата.

Харви скочи веднага.

— Кас! — каза той.

Но Луис го избута през вратата и те последваха Хелън. И тримата тичаха по стълбите.

Чуваха гласа на Мати от втория етаж, докато бързаха по коридора:

— … не, няма да се върна в леглото! Искам си дрехите и ако знаехте, че това ще е във ваша полза, вече щяхте да ги донесете! Махнете си ръцете от мен!

Тримата нахълтаха през вратата и видяха Мати да се бори безрезултатно, но с впечатляваща сила срещу двете сестри и Кас да танцува около тях и да казва:

— Давай, Мати… за бога, Мати!

— Кас! — прогърмя Харви, побелял от ужас. — Мисля, че ти казах…

— Няма значение какво си й казал! — изкрещя Мати, като го видя. — Защо, по дяволите, не сте ми казали?

Тя бе неестествено почервеняла и виолетовите й очи проблясваха.

— Беше в такова състояние, че не можехме да ти кажем — обясни Луис Бастедо спокойно. — Пуснете госпожица Ардън, моля.

Сестрите я пуснаха и тя леко се олюля и протегна ръка към леглото. Заедно със снижаването на адреналина от нея се изливаше лудостта.

— Добре — каза тихо Луис, обръщайки се към Кас, която бе отишла до Мати и бе застанала зад нея: двете срещу останалите.

— Играеш си на лекар ли? — попита учтиво той, но Кас се дръпна.

— Ти не си Господ! — започна ядосано Харви.

Луис му направи знак с ръка да млъкне.

— Не знаех, че твоите амбиции са толкова големи, Кас — продължи той, като повдигна лъскавите си черни вежди. Очите му се прехвърлиха на Мати. — Но ако това, което си направила, е чудо, тогава ще трябва да ти предложа работа.

Кас се намръщи, но се отпусна. Луис Бастедо бе един от малцината мъже, които тя уважаваше заради неговия авторитет, но очевидно той нямаше да го използва в случая.

— Мислех, че е крайно време да върнем Мати към живот — каза тя с равен тон. — Аз им казах — кимна тя към ядосания Харви и обезпокоената Хелън. — Бях сигурна, че Мати се нуждае от нещо съживително, за да се оправи. Те не се съгласиха. Така че аз поех отговорността.

— Както обикновено! — сряза я Харви.

Мати стоеше със затворени очи и дишаше дълбоко. Ядът й бе отнел внезапната сила. Сега тя отвори очи, изправи се, олюля се и Кас бързо я подкрепи.

Мати постави ръка на рамото на Кас, чувствайки разликата от осем инча във височината, после каза:

— И добре, че тя го направи!

Мати помете с поглед Харви и Хелън.

— Защо не ми казахте? — попита злобно. Прочутият глас се извиси. — *Защо не ми казахте?* Защо не ми казахте за нея? — Тя

грабна снимката от леглото и я размаха яростно.

— Ти беше толкова болна — каза колебливо Хелън, — не бе в състояние…

— И сега не съм и… махнете си ръцете от мен!

Тя се опита да отблъсне ръката на Луис, който хвана китката и опипа пулса й.

— Все едно, че си пробягала три мили — беше всичко, което каза спокойно той. Пулсът й бе силен, много по-силен.

— Остават ми още дванайсет — подразни го Мати. — А сега ми донесете дрехите. Имам сметки за уреждане.

— Докторе, не можете да позволите… — протестира Хелън, но Луис каза:

— На всяка цена.

Той натисна звънеца над леглото.

— Дрехите на госпожица Ардън — нареди на сестрата, която се бе появила. След това зачака с пъхнати ръце в джобовете на бялата престилка. Очите му бяха притворени и изглеждаше уморен, но не можеше да измами никого.

— Всъщност не мисля, че госпожица Ардън е достатъчно здрава — започна Харви.

— Да, тя е здрава — каза Луис. — Отслабнала е много. Ще се наложи да възстановиш всичко, преди да си помислиш за дънки „Вагнер“ — посъветва той Мати учтиво, след това се обърна към останалите: — Тя бе в шок и той е причина за желанието й да умре. Според изследванията е здрава.

— Видяхте ли! — Мати триумфираше.

Харви присви устни, а Хелън се успокои.

— Обаче бих желал да ми кажеш какво възнамеряваш да правиш, когато се върнеш в Марлбъро — продължи любезно Луис. — Решенията ти трябва да се ограничават.

Изведнъж Мати стана опасно спокойна.

— О, само ще се видя с един човек — каза тя небрежно, но погледът й бе хаплив.

— Сега, Мати… — започна Харви.

— Не ми казвай „Сега, Мати“! Ти, ти изменнико! Ти ме остави да лежа тук, докато светът се е преобръщал около мен! Ти би ме

оставил да умра, без да ми кажеш и дума! — Възмущението й бе примесено с гняв. — Ако не беше Кас…

Кас се усмихна иронично в лицето на Харви.

— Наистина, Кас, беше много неразумно от твоя страна, но аз се радвам, че го направи! — каза Хелън, като премина от укорите към възхищението.

— Тя единствена е мислела за чувствата ми! — Мати гледаше свирепо и изкрещя така убедително, вече забравила, че бе решила повече да не й трябват: — Къде са ми дрехите!

Сестрата влезе тичешком, носейки закачалка с дрехите на Мати.

— Хайде да оставим дамите. — Луис хвана Харви за лакътя. — Позвънете, когато сте готови — каза той на жените.

Навън Харви издърпа ръката си.

— Е — промърмори той под носа си, — никога не съм мислил за теб като за лекар на обща практика, но и това ти отива дори!

Харви срещна ласкавия му поглед с безразличие.

— Много добре знаеш какво й е казала — промърмори той намръщено. — Тя достатъчно добре ли е, за да напусне болницата?

— О, да. Тя не изпитваше физическа болка. Правихме й пълни изследвания. Сърцето й е като парен двигател, а дробовете — като мехове. Изгубила е доста от теглото си, но ще го възвърне. Тя ще оцелее.

Харви ясно си представи какво ще се случи, когато огънят срещне леда, й се надяваше да е така. От друга страна, когато приключи с Кас… Наистина, тя бе толкова далече от правилата. Ричард винаги й бе позволявал много. Но я бе направил помощник-изпълнител…

— Съвземи се, Харви — каза весело Луис. — Нервността на госпожица Ардън е нещо, за което досега само бях чел.

— Тя прекарва така повече от времето си — отговори навъсено Харви.

— Но със сигурност е за предпочитане пред отчаянието, което я бе обзело — продължи спокойно Луис.

Харви въздъхна, погледна засрамено и каза с раздразнение:

— Можеше да стане нещо друго. После какво?

Луис се усмихна и поклати глава.

— Когато трябва да се разберат хората, само Кас ван Дурен може да го направи.

Но тази констатация накара Харви повече да се разстрои, тъй като бе удар в гърба.

Звънецът иззвъня и те влязоха. Мати бе облечена, или по-точно накачена с дрехи. Тя бе ангажирана с поставянето на грима си. Слагаше руж високо на бледите си скули, като умело подчертаваше очите си, които бяха толкова големи, че сякаш поглъщаха лицето й, и ярко очертаваше устните си.

— Господи, каква бъркотия! — промърмори тя, като оправяше наметалото на роклята, за да прикрие слабостта си.

— Ще докарате ли количка? — каза Луис на сестрата.

— Аз мога да ходя! — възпротиви се Мати.

— Добре — съгласи се Луис, — покажи ни.

Мати наведе глава, направи крачка напред, залитна и почти падна.

— Хей! — хвана я Луис.

— Проклетите ми крака са се вдървили! — изпръхтя тя.

— Количката! — повтори Луис на сестрата, която изчезна веднага. Той я постави в един стол. — Много и богата храна — заповяда, после се обърна към Хелън. — Питателни супи, много яйца и масло, много сметана… и почивка. Не — вдигна той ръката си, — не в леглото! В стол, на канапе. Физически си отслабнала, но в Марлбъро ще се грижат така добре за теб, както и аз, а и по начина, по който си свикнала.

Мати го погледна, после се намръщи.

— Ти си един проклетник, но си разбираш от работата.

Сестрата отвори вратата и вкара количката.

— Добре.

Луис с лекота взе и сложи Мати в количката, после я забута и след него се образува малка процесия. Кас ситнеше от едната страна, Хелън — от другата, Харви и сестрата — отзад.

Силната слънчева светлина накара Мати да замижи. Тя помаха като кралица на тълпата от сестри, събрали се да я изпратят, и им дари най-ослепителната си усмивка. Колата бе докарана. Луис, подпомаган от Оскар, шофьора, я настани отзад, Хелън седна до нея, а Кас и Харви — на сгъваемите столчета. Когато Оскар седна на мястото си, Мати

натисна един бутон, за да свали стъклото, и подаде ръка на Луис. Той я пое.

— Благодаря ти, докторе… Имаш чудесна болница, но това, от което се нуждая в момента, не е твоето лекарство.

Зачервен, Луис се наведе да й целуне ръката.

— Само не взимай свръхдоза — отвърна й любезно той и остана да маха след колата, докато напусна района на болницата.

— Добре, момичета. Шоуто свърши. Всички на работа.

Докато Оскар караше през селото, хората, виждайки, че е колата от Марлбъро, кимаха и се усмихваха, а жените правеха реверанси и махаха, като виждаха Мати вътре. Нея я обичаха на острова. Тя винаги взимаше главно участие в годишния карнавал и им раздаваше свободно местата, за които богаташите плащаха по сто долара. При това на всеки колкото желаеше.

Харви не одобряваше това.

— Мисля, че вече си доволна — обърна се той към Кас.

— А ти не си ли?

— За щастие, развръзката е добра, което в никакъв случай не променя факта, че си поела голям риск. Чудя се как Луис се сдържа.

Но Кас не се чудеше. Тя знаеше, че той няма да остави нещата така, и се бе подготвила за възможен сблъсък. Харви не можеше да понесе, че тя пак бе излязла права.

— Тя е вкъщи, нали? — попита внезапно и заканително Мати.

— А къде другаде? — попита на свой ред Кас.

Мати се успокои и загледа през прозореца. „Е — помисли си Кас, — аз наистина предупредих Елизабет…“ Като се започне от Ричард, бе глезена от всички. Тя бе толкова горда, че е негова любовница, както беше горда, че е Божествената Дива. Според Мати едното вървеше с другото, а тъй като Ричард бе мъртъв, никой не можеше да промени виждането й. Сега щеше да види и обратната страна, от която се бе учила.

За щастие или не, когато изкачиха последните стъпала към терасата, Елизабет зави иззад ъгъла. Мати, опряна на ръцете на Хелън и Харви, замря. Кас, която гледаше отстрани, видя как тя се скова и как предизвикателно наведе главата си напред. Харви насила прочисти гърлото си. Кас извика весело:

— Здравей! Виж кого докарахме вкъщи… Ела да се запознаеш с Мати.

Елизабет закрачи към тях. От разстояние Кас видя Мати да избутва ръцете на Хелън и Харви и да се изправя като Медея. Но когато Елизабет приближи и тя я видя в действителност, Кас разбра, че това й подейства като удар. В моряшките панталони и бяла риза, с прибрана назад коса, тя поразително приличаше на Ричард. Кас наблюдаваше как Мати преценяваше височината, присъствието, стойката й, и в същото време се окопитваше.

Елизабет спря пред Мати.

— Госпожице Ардън — каза тя, като се усмихваше, — радвам се да ви видя тук.

Тя подаде ръка, но Мати не помръдна. Бавно оглеждаше Елизабет от горе до долу, както когато абсолютна примадона забележеше някой от хора. Погледът й бе нахален, високомерен, опустошителен.

— Ще разберете защо не мога да върна комплимента — каза тя самонадеяно.

— Щях да бъда учудена, ако бяхте го направили — отвърна спокойно Елизабет.

Очите на Мати проблеснаха.

— Ако ще говорим за изненади…

Сега очите на Елизабет се преместиха открито и тенденциозно върху Мати, което накара изпитото й и неестествено червено лице да заблести като пътен знак.

— Когато се възстановите, а сега мисля, че още не сте, тогава ще говоря с вас, за каквото пожелаете. — И тя се поклони, преди да се оттегли.

Мати се задави и направи крачка напред, но Хелън извика ужасена:

— Не сега, Мати, моля те… — Подкрепи я, докато Харви от другата страна я бодна с пръст и добави намръщено: — Губиш си времето, Мати.

— Тази надменна кучка! — изстреля тя. — Коя си мисли, че е!

— Тя знае — каза кротко Кас. — А ти — добави тя — ще разбереш.

Но Мати гледаше как Елизабет изчезва в градините, а червенината постепенно се стопяваше от лицето й. После внезапно се отпусна.

— Нека я вкараме вътре — каза бързо Харви на Хелън и те почти внесоха в къщата тътрещата се Мати и я поставиха върху един от столовете, докато повикат Амос, най-големия син на Мозес и пръв лакей. Когато дойде, той я взе внимателно и с лекота я отнесе в нейния апартамент. Там Марта се суетеше около нея, непрестанно я укоряваше или й мърмореше нещо на полски и бързаше пред Амос да отвори вратите, за да може той да я положи на леглото й. След това го отпрати.

— Нека я оставим — каза бързо Кас. — Марта си знае работата.

Навън тя пресече нападението на Харви, като каза:

— Добре… И двете си взеха мерките и сега Мати знае с кого си има работа. Нека оставим нещата в нейни ръце.

Но правото на последна дума остана за Харви.

— За теб нещата винаги са били на живот и на смърт, нали?

Кас го прикова с поглед.

— Когато имам избор — беше нейният отговор.

Пиеха чай, когато съобщиха на Луис Бастедо.

— Исках да се уверя, че всичко е наред — каза той любезно.

— Е, ако мълчанието се счита за такова… — отвърна Кас.

— Ще пиете ли чай, докторе? — попита Хелън, като взе чиста чаша.

— С удоволствие, благодаря.

— Седнете и нека да ви представя госпожица Шеридън. Елизабет, това е лекарят на острова, Луис Бастедо.

Те се ръкуваха.

— Ние се гордеем с болницата — продължи Хелън. — Доктор Бастедо я направи една от най-добрите на Карибските острови, да не кажа най-добрата.

— Когато пожелаете да я посетите, само ме уведомете — покани я той.

— Благодаря — каза Елизабет.

Те седяха и си говореха. Луис изпи две чаши чай и изяде едно голямо парче от прочутия Марлбъро кейк. След това каза:

— Ще се кача да видя госпожица Ардън — и се обърна към Кас, — но бих желал да ти кажа нещо, с твое позволение.

Кас се изправи.

— Ще те придружа.

— Значи това е тя — отбеляза замислено Луис, докато се изкачваха, а в погледа му се четеше възхищение.

— Да, това е тя.

— Как я прие госпожица Ардън?

— Като неприятно лекарство — отговори лаконично Кас. Тя го погледна и въздъхна. — Сега предполагам, че ще ми дадеш моето.

— Аз съм лекарят. А следващия път, когато решиш да се намесиш, моля те да ме уведомиш. Ти никога не си се страхувала, Кас, нали?

— Все някой трябваше да го направи — защитаваше се тя упорито.

— Не си ли помисли, че може и аз да съм на същото мнение? Трябваше само да попиташ.

Кас стоеше неподвижно.

— Мислех си, че ще ме навреш вдън земя. — След това попита: — А наистина ли беше така? Имам предвид… и ти ли си мислел същото?

— И аз чувствах, че нещо трябва да се направи. Ти беше с една крачка пред мен, защото знаеше какво. — После добави сухо: — Госпожица Шеридън ти е под носа. — Очите на Луис проблеснаха. — Тя е прекрасно създание, нали? — Той погледна Кас спокойно. — Нищо чудно, че госпожица Ардън изпадна в истерия.

— Разбирате ли, знаех, че трябва, но точно това ме дразнеше — Мати Ардън никога не приема нещата спокойно!

— Въпреки всичко, като неин доктор трябваше да се включа в нейното изправяне на крака…

— Съжалявам — каза тя и не лъжеше. — Няма да се повтори. — Те се спогледаха и Кас кимна виновно. — Обещавам.

— Ще го запомня! Сега нека отидем и видим госпожица Ардън.

Мати си беше в леглото, заобиколена от копия на завещанието и досието.

— Оставихте ме да лежа три седмици, без да ми кажете и думичка! — бяха думите й към Кас, когато тя влезе.

— Ти не обръщаше внимание на нищо, без значение кой ти го казва!

— Ти знаеше много добре, че ще обърна внимание на това, което ти ми каза за нея!

Мати се бе втренчила в тях, но позволи на Луис да измери пулса й.

— Това копеле! — изсъска тя. — Това лицемерно, лъжливо, двулично копеле! Никога няма да му простя това! Никога! Как посмя да ми причини това! На мен! Мати Ардън! Двайсет години давах всичко на този мъж и той да ме отхвърли като някаква курва!

„Явни признаци на нормализиране“ — отбеляза Кас. Мати се бе върнала към характерната за нея възбуда. В реакциите й имаше гняв. Ярост засега нямаше. Тя я използваше за нещо „специално“. А след това, когато яростта се уталожеше, идваше ред на болката. Неприятното бе, че объркването, което обземаше Мати, бе обзело всички. Ще се леят сълзи и тя ще прави сцени, в които всяка от ролите й ще присъства с нещо: Медея с фанатизма си, Норма с яростта и мъката, Изолда с трагедията си. Това бе нейният начин да накара останалите да се съобразяват с нея. Яростта й бе феноменална, сцените й — легендарни. Дори и най-упоритите мениджъри се заключваха в канцеларииите си, докато Божествената Дива вилнееше. След това, когато получеше всичко, така, както го искаше, атмосферата се разведряваше. Тогава тя ставаше щедра, толерантна, раздаваща се. В това си настроение би ти дала и последния си цент. Но ако се опиташ да я измамиш, тя губеше контрол. Тя и Ричард Темпест имаха буйна връзка, на приливи и отливи, но нямаше съмнение, че Мати го боготвореше. Много пъти тя бе изчезвала, когато той показваше влечение към друга жена. Дори когато той се ожени повторно — без да й каже, тя успя изцяло да се овладее, но когато само три седмици след медения месец Ричард отново я потърси, тя го накара да чака само ден-два. Бе имала много любовници, но само веднъж бе обичала. И загубата почти я бе убила.

Сега, като гледаше ядосаното й лице, Кас разбра, че тя е на път да се възстанови. *Това* бе Мати, която тя познаваше, не безпомощното, загубило надежда същество. Тя не се страхуваше от Елизабет

Шеридън — тя можеше да се владее. „Всъщност — мислеше си с удоволствие Кас — това ще бъде световно първенство по борба.“ Ето защо, когато Мати поиска да доведат Елизабет при нея, Кас поклати глава и каза:

— Няма да стане, Мати. Нещата тук се промениха. Не можеш да имаш претенции към някого. Никой от нас не може. Сега всички сме нейни пленници. Тя не се подчинява на заповеди, Мати. Сама ще се увериш. Нали я видя?

Кас я видя как се отдръпна и почти чу как въздухът от възглавниците изсъска, когато тя се облегна върху тях. Но Мати имаше вродена проницателност, която я предупреждаваше, когато отидеше твърде далеч. Тя вдигна рамена и каза:

— Това вероятно не е толкова лошо. Приемам, че сега не съм готова за среща с нея. Но нека възстановя здравето и силите си… гледай тогава!

— Е? — попита загрижено Кас, когато тя и Луис влязоха долу.

— Ще ти кажа едно — отбеляза сухо Луис. — Животът тук ще бъде всичко друго, но не и скучен.

Марджъри и Дан се срещнаха в бара на Додчестър Трейдър Вик. И двамата изглеждаха недоволни. Дан поръча две уискита.

— Само изгубено време — обяви Дан. — Няма никакъв смъртен акт на жена с име Елизабет Шеридън, починала в началото на 1952 г. Прегледах и другите две тримесечия. За всеки случай проверих за такъв и през следващата година. Нищо. Която и да е била майката на Елизабет Шеридън, тя не е носела това име. — На лицето му бавно се появи усмивка. — Това е мое мнение, но смятам, че тя не е мъртва.

Очите му святкаха. Устните на Марджъри се отпуснаха.

— Мисля, че детето е било изоставено. Това ни кара да помислим кой го е изоставил? Майката? Ричард? И защо това е скрито?

— Но според документите на дома „Хенриета Филдинг“, майката се е казвала Елизабет Шеридън и наистина е умряла!

— Документацията може да бъде подправена. Помни, че говорим за Ричард Темпест. — Гласът на Дан бе убедителен, когато той продължи: — Нещо е скрито. По някаква причина Ричард не е искал да

се знае каквото и да е за майката на детето му. Трябва да разберем защо. Ако тя е все още жива, трябва да има някаква причина тя да крие това. Няма никакъв смъртен акт. Нито за жена на име Шеридън, нито за някаква, наречена Темпест. Това също проверих. Прегледах също имената Джарт и Инен за всеки случай. Нищо. Господ знае как се е казвала тя, сигурна съм само в едно: когато Елизабет Шеридън е приета в дома, тя не е била нито сираче, нито подхвърлено дете.

Лицето на Марджъри изразяваше загриженост. Всичко това се оказваше по-трудно, отколкото тя си бе мислила. Но Дан бе решен. Той нямаше да се откаже независимо колко пъти ще стига до глуха улица. Тя бе уморена от това шпиониране. А на всичко отгоре, не се чувстваше добре през изминалите няколко дена. Една постоянна болка в стомаха, която понякога се опитваше да си пробие път през гърба й, я изтощаваше. Освен това цикълът й бе дошъл не когато трябва. Тя пиеше уискито с радост.

— Документите са подправени — казваше Дан. — Това е типично за стила на работа на Ричард. Знаеш как ни учеше на това, че всеки си има цена… А управителката на дома по това време е мъртва.

— Марион Келър — каза Дан.

Марджъри потрепери.

— Всеки, който има връзка със смъртта, е мъртъв.

— Това също ми направи впечатление.

Те се спогледаха.

— Не мислиш, че… — Гласът на Марджъри затихна.

— Защо не? — попита Дан. — Някога позволявал ли е нещо да му се изпречи на пътя?

Марджъри потрепери.

— Това не ми харесва. Колкото повече задълбаваме, толкова по-тъмно става.

— На дъното винаги е най-тъмно. Но има един слаб лъч светлина. Майката на Елизабет Шеридън не е мъртва, по дяволите!

Той се обърна ядосано. Някой бе блъснал ръката му и той бе разлял питието си.

— О, прощавайте! — извини се мъжки глас, а след това произнесе: — Господи! Дан Годфри!

Дан го погледна, а след това се усмихна радостно.

— Фреди! Фреди Темпест!

Двамата си стиснаха ръцете.

— Самият той! — възкликна Дан въодушевено. Забеляза погледа на Фреди върху Марджъри.

— Ти не познаваш доведената ми сестра, нали? Контеса Ди Примачели. Марджъри, това е Фреди Темпест… един от английското потекло — добави той многозначително. Висок, рус, с грубо лице и брадичка, която се скриваше от устата му. Фреди се усмихна и каза неуверено:

— Срещали сме се веднъж, преди години… когато бях на острова. Не мисля, че се сещате…

Марджъри (тя наистина не можеше да се сети) излъга учтиво:

— Да, разбира се…

Фреди си спомняше много добре. Той беше на седемнайсет години, а тя — най-доброто парче на Карибските острови. „Един от малките — помисли си Марджъри. — Силно амбициозен. От пръв поглед личеше, че е от най-долния ешелон Темпест. Разчита на късмета си и се оплаква от него на всеки, който би му подарил петачка.“ Марджъри никога не се бе интересувала от родните на втория си баща, които бяха в Англия — твърде високомерни и могъщи бяха за нейния вкус. Дан бе този, който се бе сближил с тях не за парите, които те вече имаха, а заради титлите и връзките им.

— … отивам при семейство Темпест за уикенда — казваше Фреди приятелски. — Защо не дойдеш… Не си идвал отдавна и всеки ще се радва да те види… Чичо Дик още говори за погребението.

Чичо Дик, двайсет и първият пер, който представляваше английския род на погребението, бе един добродушен ексцентрик, който се обличаше като скитник и трудно помнеше имената на децата си.

— С удоволствие! — отговори Дан веднага. — Бих прекарал уикенда в провинцията. Вярвам, че имате още доста коне?

— Това е почти всичко останало! — каза Фреди мрачно. — Но какво правиш тук? Дошъл си да разпилееш това фантастично богатство и тук? — Той чистосърдечно показваше гнева си.

— О, да посетя стари приятели — отговори, без да се затруднява Дан. — А един уикенд с повече хора е нещо прекрасно.

— Мисля, че трябва да ме извадиш от списъка — каза Марджъри глухо и със съжаление. — Имам важна работа във Венеция.

— О, съжалявам, че… — Фреди прокле късмета си. Бе чул, че контесата е щедра не само с тялото си, а той отиваше при семейството си само за да избегне кредиторите. — Може би друг път — усмихна се като победител.

Дан я погледна. Бе забелязал, че тя напоследък е раздразнителна. Не можеше да издържи дълго време без секс. Нека отива във Венеция. Можеше да попречи на това, което го интересуваше. Всъщност от нея нямаше нужда. Марджъри винаги оставяше другите да работят и чакаше своя дял от крайния резултат… ако е добър, разбира се. Сам би се справил по-добре.

Той бе имал намерение да се отбие в парка Темпест, но тази покана му бе предоставена от Господ. Откакто бе открил тясната връзка между семейство Темпест и дома за сираци „Хенриета Филдинг“, не бе му попадала такава възможност. Срещата с Фреди — този слабоумен глупак — бе първият му истински успех. Дан щеше да души около него през целия уикенд.

— Ела при нас — покани го любезно той. — Какво пиеш?

Сутрините Лиза прекарваше с Кас. Следобед се разхождаше. Към края на първата седмица бе обиколила целия остров, знаеше всичко за него и как функционира. Обичаше да се разхожда. Това бе добро упражнение, по време на което подреждаше спокойно мислите си. Плуваше всеки ден. Храната в Марлбъро бе превъзходна и я имаше в изобилие. Закуска, обед, следобеден чай и вечеря. Един час енергично плуване не бе само удоволствие, но и необходимост. Веднъж развели я из къщата, тя не пропускаше възможност да се разходи из нея.

Но този следобед се чувстваше преяла и някак неспокойна, затова реши да поплува до малкия остров, където за пръв път чу камбаната да бие за Ричард Темпест… и за нея, въпреки че тогава все още не знаеше.

Излезе от водата, като дишаше тежко. Последната миля я умори, особено последните двеста ярда. Чувстваше, че се отпуска. И че яде твърде много. Реши да пропусне чая — тази величествена церемония: Хелън — седнала зад джорджианския чайник и разливаща „Ърл Грей“ или „Дарджилино“, малките сочни сандвичи, топлите кифлички, пълни със стафиди и изпечени в масло, великолепният кейк, който се топеше

в устата. Сега тя легна на топлия ситен пясък. Ще почине малко и ще се върне обратно. Плуването ще разгради калориите. Затворила очи, тя се наслаждаваше на слънцето, което я обгръщаше с топлината си.

Шумът от самолет я разбуди. Един двумоторен реактивен самолет на организацията със спуснат колесник се канеше да се приземи. Тя го наблюдаваше — двигателите вдигаха оглушителен шум и тя се зачуди кой пристига. Тогава си спомни. Кас бе споменала, че Дев Лафлин ще доведе Нийвс. Галеници — повечето бяха такива. Всичко им се даваше. Веднъж да влезе в крачка — това ще се промени. Когато седеше на масата, тя не губеше времето си напразно, също както госпожица Хенриета ръкоделието си. Парите не толкова се харчеха, колкото се хвърляха на вятъра. Не че това правеше някого от тях по-щастлив. „Всъщност — мислеше си тя, докато седеше хванала глезените си и опряла брадичката на коленете си — ако се говореше за семейства, това не можеше да бъде определено за щастливо.“ Никой от членовете му не можеше да бъде включен в групата от деца, с които си бе играла като малка. В тази група нямаше контеса Ди Примачели — Развратницата, или господин Годфри — Жиголото, нито господин Дейвид — Пияницата. „А това ме прави каква? — помисли си тя. — Елизабет — Наследницата ли?“ Това я накара да се засмее. Не, игрите, които се играеха тук, бяха смъртоносни. Излизаш от играта, когато умреш. Тя се чудеше с какво Ричард Темпест бе държал доведените си деца и е направил така, че да не оспорват завещанието. Нещо много неприятно им връзваше ръцете. Е, това бе тяхна работа. Поне докато не очакваха да стане и нейна. Тя нямаше намерение да им позволява да висят за полите й, както Старецът за морето…

Тази мисъл я върна към действителността. Нямаше и представа за времето, но по слънцето, което още грееше и бе високо на запад, тя се ориентира, че е най-малко пет часът. Бе оставила часовника си при дрехите, сгънати и сложени на купчина върху пясъка пред къщата на плажа. Къщата на Дев Лафлин. Как е станало така, че той единствен от всички е получил привилегията да притежава къща на острова? Наистина трябва да е бил „синеокото момче“, както бе казала Кас. Да, той наистина имаше талант. Правеше най-прекрасните филми. Защо е бил изхвърлен от Рая? Тази сутрин Кас се държеше така, сякаш Разточителният син се завръщаше. Дейвид правеше същото. Според Кас Мати възнамеряваше да отбележи случая, като излезе от

апартамента си. Мати, Любовницата. Великата любовница, ако трябваше да се оцени положението й. Елизабет въздъхна. Сега тя трябваше да се бори с нея. Непреклонна и решена да заеме отново мястото си на всеобща любимка. Нямаше и съмнение, че през последната седмица, свряна в апартамента си, тя подготвяше плана за своята кампания. Изражението на лицето бе показателно за намеренията й. Преди бе готова да последва любовника си, а сега бе решена да заеме старото си място.

Елизабет се изправи и се протегна. Време бе за поредната игра на Нещастните семейства.

След обратното плуване мускулите на краката й трепереха, а сърцето й биеше бързо. Просна се на пясъка и остана да лежи там със затворени очи, поемайки дълбоко въздух. По-скоро почувства, отколкото чу някой да се приближава към нея и да спира отпред. Вдигна глава и погледна право срещу слънцето. Видя един висок мъжки силует. Източи врат, като правеше сянка пред очите си и примигваше нагоре. Слънцето бе зад него, образувайки ореол от светлина, и за момент всичко, което можа да се види, бяха пламтящите очертания. После, след като го фокусира добре, тя видя един много висок мъж да й се усмихва. Кожата на лицето му бе тъмна, същински римлянин, очите му бяха най-сините от всички очи на ирландци — напрегнати и живи — и когато се срещнаха с нейните, тя усети, че стомахът й се свива, а кожата й настръхва. Гледаше го от неудобно за нея положение, прикована от погледа му, неподвижна, сякаш бе поставена във фризер. Устните й пресъхнаха и тя почувства как сърцето й тупти в пясъка. Тъй като не можеше да помръдне, изчака мъжът да й помогне. Той се наведе, подаде ръка и с лекота я изправи на крака, като все още държеше ръката й. Тя го чувстваше с цялото си тяло и усещаше как плътта й гори.

— Здравей — каза той. — Аз съм Дев Лафлин.

ГЛАВА ОСМА

— Не е ли прекрасен? — попита глупаво Кас, като гледаше Дев и се възхищаваше колко красив е той, без да се притеснява. Погледът й към Нийвс бе заядлив.

— Аз съм с него, скъпа!

Момичето се изчерви.

— Няма нужда да ви представям, нали? — попита Кас, поглеждайки от Дев към Елизабет.

— Току-що се представих — отвърна весело Дев. — Когато тя излезе от морето като русалка…

— Изморена си — каза загрижено Хелън, като забеляза мълчанието на Елизабет. — Разстоянието за плуване от Сенд Кей и обратно е голямо.

— Добре съм — отговори внезапно Елизабет. — Моля да ме извините, ще отида горе да се преоблека.

— Ние няма да се преобличаме за вечеря — извика Хелън след нея. След това с глуповатата си усмивка се обърна към Дев: — Това е един неофициален уикенд.

— Браво, че се върна, момчето ми! — извика Дейвид, като потупа Дев по гърба.

— Добре е, че се върнах — отговори искрено Дев.

— Колко дълго ще останеш? — попита с надежда Кас.

— Колкото мога… Засега нямам планове.

— Добре, защото аз имам…

Беше много отдавна. Всички се бяха събрали на терасата, скупчени около него, нетърпеливи да го посрещнат, да разберат как е, какво е правил. Кас държеше ръката му, Нийвс го бе хванала под ръка, Мати бе мушнала своята в неговата, а Хелън се въртеше около тях. Дори Харви сияеше от радост, а Хари, на когото беше последният уикенд, преди да се върне вкъщи, бе възхитен, че вижда Дев.

— Откога не си идвал? — питаше Кас.

— От много отдавна — отвърна Дев.

— Благодаря ти, че се погрижи за Нийвс — измърмори Хелън с благодарност. Погледът към момичето бе укорителен. — Така се притеснявахме.

Нийвс отиде да я прегърне.

— Съжалявам, лельо Хелън. Ще ти обясня по-късно.

Хелън кимна, усмихна се, доволна, че вижда Нийвс щастлива и че вижда Дев.

— Елизабет наистина ли излезе от морето и падна в краката ти? — попита хитро Мати. Тя въздъхна, премигвайки с дългите си изкуствени мигли. — Като всички нас…

— Искам да говоря с теб — каза Дейвид, който се раздвижи, за да откъсне Дев от женската свита, като го отведе по-нататък.

— Радваш ли се, че приятелят ти се върна? — подразни Кас Нийвс, като видя, че не изпуска Дев от поглед.

Тя отговори засрамено:

— Той не ми е гадже!

— Не? Може и да ме лъжеш…

Кас гледаше терасата там, където двамата бяха свели глави. Дейвид говореше, лицето му бе живо и изразяваше нетърпение, а Дев слушаше мълчаливо.

„Този може да излъже всяка жена — въздъхна тя. — Абсолютен източник на мъжественост…“ Не беше само високото, слабо тяло, дългите крака и онова, което се намираше между тях, или тъмното орлово испанско лице със своята сила и ирландските сини очи, които, като те погледнат, карат стомаха ти да се свива, сърцето ти да тупа силно и кожата ти да настръхва, не беше само гъстата, черна като на римлянин коса, чрез която ти се иска да прокараш пръсти, нито топлотата на усмивката, която огрява лицето му, нито здравите, ослепителнобели зъби. Не бе дори комбинацията от испански мачо и ирландски чар. Това бе силата, чиста и абсолютна сила на човек, който бе сто процента мъж. Дев Лафлин бе най-мъжественият от всички, които бе срещала. Той не подхранваше мъжествеността си, нито парадираше с нея. Това бе сексуалност, която те хващаше за гърлото и те разтърсваше така нежно, че караше сърцето ти да тупти и показваше, че този мъж е способен на най-изящната, брутално нежна любов, тази, за която четеш в секс списанията и за която фантазираш, след като мъжът ти е приключил с теб и вече е заспал. Жените го

обожаваха. Не защото той бе олицетворението на съня, с който всяка сутрин се събуждаха. А защото знаеха, че могат да разчитат на него. Кас, която не се доверяваше на никой друг мъж, би сложила живота си в ръцете му с пълно доверие. Дев притежаваше голяма сила. Той знаеше, че никога няма да се провали. Не само омайваше птиците, които падаха от дърветата, но и жените, които падаха от клоните, но винаги в ръцете му…

С Нийвс бе друго. Като я гледаше, Кас почувства забравеното усещане на неудобство върху въодушевеното детско лице. Нийвс бе прекалено чиста… Тя не виждаше в Дев истинската му същност. Сексът не бе проникнал през черупката на невинността. За Нийвс той бе бащата, който никога не бе имала. „И колко добре е, че това бе Дев“ — помисли си Кас. Той не беше такъв, че да се възползва. Кас не бе виждала той да разочарова Нийвс, по някакъв начин да я унижи, да се присмее или да покаже досада пред видимото й обожание. Поведението му винаги бе подходящо… Той й даваше това, от което тя се нуждаеше. Емоционална подкрепа, гръб, на който да се облегне, постоянно внимание, а също така и разбиращо сърце.

„По дяволите Дейвид — помисли си Кас. — Вината е в него. Виж го сега…“ Върху лицето на Дейвид Кас можеше да прочете всичко, което Дев му бе казал. Но дори и в това имаше двойственост. От една страна, Дейвид обичаше Дев заради силата и почтеността. От друга страна, той мразеше и отхвърляше неговата сексуалност, постоянния му и пълен успех сред жените, в което Дейвид се бе провалил съвсем. Кас много добре долавяше, че Дейвид едновременно бе много благодарен от заинтересуваността на Дев към Нийвс и в същото време го отхвърляше.

„Там, където Дев показваше заинтересуваност — помисли си мрачно Кас — Дейвид Боскоум сееше конфликти и се забъркваше в тях.“

Сякаш почувствал погледа й, Дейвид се обърна и я погледна. Тогава, доста преднамерено, той отведе Дев по-нататък. „Точно така — помисли си Кас свирепо, обръщайки гръб както обикновено. — Отказваш да видиш това, което не искаш: че дъщеря ти е избрала мъж, който може да й бъде баща. Мъж, с когото тя никога няма да се чука. По дяволите, Дейвид, тя няма проблеми със себе си! Тя се нуждае от баща — затова отива при Дев, въпреки че не го осъзнава. Може да бъде

наранена, Дейвид. Не от Дев, а от това, че не разбира какъв е той. Знам, че не го разбираш, но това не го омаловажава…“

Когато Яна въведе Дев в стаята, Мати разтвори ръце и извика радостно:

— Дев Лафлин, доживях този момент!

— Мати, любов моя!

Той я повдигна от кушетката и звучно я целуна.

— О, ти си храна за тези стари болни очи!

— Нека ги погледна — заповяда Дев и Мати остана да лежи послушно в ръцете му, подвластна на силата му, и позволи да бъде разгледана. Тя знаеше, че ако не изглежда добре, то поне е много по-добре, отколкото когато беше в болницата. Бе изяждала всичко, което й поднасяха през миналата седмица. Сипваше си повече сметана, когато бе възможно, и искаше допълнително, когато й бе останало още място. Беше си оправила косата и ноктите и бе прикрила мършавото си тяло под една от прекрасните китайски роби. Учудването си от свалените килограми Дев прикри под закачката:

— Както винаги — разцъфнали теменужки…

Мати отново го целуна, като задържа устата си върху неговата.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. — Лицето й помръкна. — Ти си единственият, на когото мога…

— Искаш ли да ми разкажеш?

Личеше, че се притеснява от нещо, което бе заключила дълбоко в себе си. Но те бяха станали близки приятели. Дев усети веднага, че нещо в нея се пречупи, и ако това бяха шрапнели, щяха да рикошират из стаята.

Той седна на дивана, Мати се намести на коленете му, като държеше ръцете си в неговите.

— Видя ли я вече? — попита внезапно Мати.

— За малко.

— Какво ще кажеш?

— Тя е олицетворение на баща си.

— Това копеле!

Тя изхвърча от коленете на Дев, изтласкана от напираща енергия.

— Как можа да ми стори това? На мен! Двайсет години му бях предана! И какво ми остави? Нищо! Дори не ме е споменал! Господи, само ако беше тук! Бих го убила!

Пръстите й, току-що лакирани, се свиха и заприличаха на орлови нокти.

— Със сигурност това ще попречи на целта — промърмори Дев.

Мати се завъртя, погледна го в сините очи и се разсмя.

— О… ти! — Но в погледа й все още имаше болка.

— Нийвс ми каза, че си щяла да дадеш богу дух… А виж сега! Трябва да си благодарна.

— Кас беше тази, която позволи на зайчето да изскочи! — каза мрачно Мати. — Другите просто си кротуваха.

— Е, това им е работата — каза тактично Дев.

Мати отново отиде да седне до него.

— Но защо той ми причини това? *Защо?* Бих се заклела, че го познавах така, както никой друг… — Тя поклати объркано глава. В гласа й имаше копнеж… — Дъщеря, Дев! — Теменужените й очи потъмняха. — И не от мен! — Тя се отпусна в силните му здрави ръце и заплака.

— Ще развалиш целия маскарад — предупреди я внимателно Дев, при което Мати се изправи и изтри сълзите си, които приличаха на капки роса върху изкуствените й мигли.

— Но какво ще правя аз? — попита трагично тя.

— Да правиш? Защо трябва да правиш нещо? Каквото и да се е променило, ти все още си Мати Ардън, Божествената Дива.

— Да, но… аз ще приличам на глупачка, когато всичко излезе наяве. Те самите ще се смеят като глупаци. О, как ще им хареса да ме видят отхвърлена заради копелето на друга жена!

Гордостта на Мати бе дълбоко наранена. От „титлите“, които й бяха дали, тя се гордееше — както с едната, така и с другата. Тя беше Божествената Дива и любимката на Ричард Темпест, а това я издигаше над останалите. Те и двамата си бяха прехвърляли топката, но след двайсет години всеки знаеше, че Мати бе и винаги ще бъде номер едно. Сега тя бе принизена до останалите. Чувстваше се унизена.

— Никой за известно време няма да знае. А когато се разбере, кой може да каже какво ще се случи?

— Но аз не ще мога да ги погледна в очите! Никога!

— Разбира се, че ще можеш. И то с вдигната глава!

Той я обгръщаше с мекия поглед на сините си очи и тя неуверено му се усмихна. Ръцете му — силни, топли и окуражителни — държаха

нейните.

— Но няма да имам него — промълви тя, разбирайки, че всичко се свежда до това. Зад гнева и болката имаше пустота от това, че той никога няма да бъде при нея — отново. Всеки път, когато тя гласно и неотстъпчиво показваше гнева си, проклинаше и заплашваше, като се стремеше да го потуши, той сякаш повече растеше. Затова и стоеше в апартамента си, защото се чувстваше неуверена да се противопостави на ужасната тъга: дъщерята на Ричард Темпест е от друга жена.

— Коя е била тя, Дев? — плачеше тя отчаяно, не успявайки да спре сълзите си. — Коя *е била* тя?

„Някоя, която, както обикновено, само е използвал, както използваше всички останали“ — помисли си Дев.

— Която и да е, била е много преди теб — каза нежно той. — Елизабет Шеридън е родена през 1947. Ти дори не си познавала Ричард до 1954… Нея вече я е имало и е бил приключил с нея, когато е срещнал теб.

Мати бавно се изправи.

— Никога не съм мислила за това. — Той забеляза, че лицето й се променя. — Разбира се — каза тя облекчено и се усмихна зашеметяващо. — Тя е била много преди мен. — После изсумтя и избърса сълзите си с пръсти. — Това прави нещата по-различни, нали? Никой не може да каже, че ме е изоставил заради нея.

— Ти бе единствената и последната — каза Дев внимателно.

Очите на Мати отново се напълниха със сълзи, но този път от гордост.

— Наистина е така.

Тя изправи главата си високо и дълбоко пое въздух.

— Аз го имам от двайсет години — заяви драматично, а гласът й трепереше. — Това ми дава някои права!

— Всички права — подкрепи я Дев.

Тя отново подсмръкна, изтри сълзите си и той разбра, че вече е приключила с тях, ако не за добро, то поне до края на живота си.

— Продължавай! — окуражи я той. — Разкраси се! Тогава ще слезем долу и ще влезем тържествено! Мисли за това като за голяма опера — подкани я Дев отново сияещо. — Бог знае, че то не е по-различно от онова, за което Верди или Пучини са написали музика.

Мати се разкикоти.

— Отхвърлената любовница и незнайната, незаконна дъщеря. Ти си прав! Пучини можеше да направи чудеса от това.

— Ето, че се разбрахме, ти приличаш на принцеса Турандот.

Той видя как ръката й прихваща гърлото. Това бе една от най-големите й роли. Ужасно трудната ария на принцесата, изпълнена от Мати Ардън, не можеше лесно да се забрави. После видя в очите й и по лицето пламъчето на страха. Тя се обърна с гръб и сведе рамене. В отражението й в тройното огледало на тоалетната масичка видя гнева й: тя хапеше устни. Тогава осъзна, че я е страх да опита.

Мати видя, че той я гледа, и се опита да се усмихне.

— Нали запомни — ти си принцеса Турандот — напомни й Дев.

Върху лицето й се появи колеблива усмивка.

— Играла съм само ролята… но по всичко личи, че долу има една истинска.

— Която *не може* да пее!

Още веднъж настроението й се промени.

— Един певец в това семейство е достатъчен! — каза тя с искрящи очи.

После отиде до тоалетната масичка, взе едно пухче, потопи го в кутия с розов руж и започна да черви страните си. Докато правеше това, тя тананикаше. Погледът й бе съсредоточен, а тананикането — безгрижно, но Дев знаеше от начина, по който се държи, че тя се слуша, опитваше се да усети гласа си. И когато това стана, тананикането се превърна в леко изпълнение на последната част от прочутата ария. Тя внимателно оцвети бузите си, като пухчето леко трепереше в ръката й, но когато чу гласа си да излиза от устата почти непроменен, той видя как куражът и увереността отново се върнаха и внимателното движение на пухчето взе драматичен обрат според това, дали гласът й се снижаваше, или извисяваше.

— Това е моето момиче — каза тихо Дев по начин, който я накара да се усмихне, докато пееше.

Тя все още не бе разкрила истинските възможности на гласа си, който можеше да достигне силата на оркестър, изпълняващ Вагнер. Тя го пестеше, предпазливо следеше движението му, не го насилваше, защото все още не бе готова да изпълни онези трудни високи тонове, което един второкласен певец въобще не би могъл да направи. Но звукът бе там: онзи меден, пълен, превъзходно мек тон, който

пленяваше обожателите й. После със задоволство тя отново го превърна в тананикане, докато си червеше устните, и накрая изчезна, когато тя се облегна назад, обърна се и погледна критично лицето си от едната и от другата страна, преди да улови в огледалото погледа на Дев. След това попита:

— А аз ще се справя ли?

Дев се изправи и очите й стигнаха до лицето му, докато той приближаваше. После сложи ръце на раменете й и здраво ги стисна, като все още продължаваше да гледа в огледалото. Лъчезарното му лице я накара да се усмихне ослепително.

— Ще се справиш — каза той. Ръката й стискаше неговата.

— Добре — каза уверено тя. — Нека слезем и й покажем…

Всички се обърнаха, когато Мати и Дев излязоха и се присъединиха към останалите на терасата. Мати весело пляскаше с ръце, така, както само децата могат.

— О, събрали сме се навън, както преди!

Хелън се усмихна.

— Вечерта е толкова хубава. А и чухме, че ще слезеш…

— Дори и шампанско! — Очите на Мати искряха.

— Е, ти излезе вече от леглото и Дев е с нас отново… какво по-хубаво? — попита щастливо Хелън. — Но ти трябва да внимаваш… Това сме изнесли специално за теб.

Тя отведе Мати до едно канапе, облечено в лъскаво кадифе, с цвят на топаз, което бе поставено в средата и оградено със столове. Там Мати се настани удобно и постави възглавнички зад гърба си. Малките й крака, за които тя много се грижеше, обути в чехли от брокат, се подаваха под бродирания ръб на роклята.

— Не е ли прекрасно! — въздъхна щастливо тя. — Дев, ела и седни до мен.

Мати потупа стола до себе си и Дев добронамерено седна, а Нийвс се настани на съседния.

— Сега всички са тук…

Очите й обходиха присъстващите.

— Елизабет ще слезе всеки момент — каза Хелън. — Ако някой отвори шампанското…

Масата бе в средата на терасата, бялата дантелена покривка бе украсена с бляскав кристал и лъскаво сребро, високи, бели свещи горяха в свещници, защитени от полъха на вечерния бриз.

— О, колко е хубаво! — въздъхна Мати щастливо. — Също като едно време.

Тези думи станаха нейно мото за вечерта и тя не се раздели с тях. Все едно се бе върнало старото време, когато я нямаше Елизабет Шеридън.

Доста преднамерено, дори когато Елизабет се присъедини, облечена, въпреки напомнянето на Хелън, в доста къса рокля, дори тогава Мати поддържаше теми на разговор, за които Елизабет не знаеше нищо и не можеше да участва в разговора. Така че тя седеше мълчаливо и не й оставаше да прави нищо друго, освен да слуша, докато Мати държеше нещата в свои ръце. От време на време Кас й се усмихваше окуражително, добре осъзнавайки какво прави Мати, но също така уверена, че Елизабет не би се съгласила да се присъедини към „хора“. Тази бе истинската Мати — е, почти истинската — и отново само тя имаше значение, а те бяха готови да я глезят до края, както тя обичаше и очакваше да бъде глезена.

Дори Цезар, готвачът, бе шпионирал мълчаливо и бе приготвил вечеря от любимите й ястия. Малки гъби, пълни с подправки и поднесени върху подложка от сърцевината на артишок, пълнени гълъбчета с ориз, пожълтял от шафран, дори любимата на дявола торта, покрита обилно със сметана. Мати обичаше вкусната храна. Тя ядеше и пиеше шампанско до насита. Масата за вечеря, сложена на открито, сякаш кипеше, също както виното. Имаше много смях и добронамерени шеги.

Като станаха от масата, Кас със задоволство се настани в един мек шезлонг, преяла и доволна. Мати си бе върнала формата. Дев отново бе в Марлбъро и всичко бе така, както тя го искаше. Да, така можеше да е в Марлбъро, ако не се бе появила Елизабет. Ножовете — настрани, само усмивка: всички недоразумения — изгладени, всички обединени. Като се намести удобно, Кас се усмихна глуповато.

Хелън също бе щастлива. Тя гледаше със сияещ поглед спокойните, усмихнати лица. О, ако можеше да бъде все така! Спокойно, уютно, щастливо. Мати бе запалила огъня и сега той ярко светеше. Всеки така се радваше да я види същата. А очевидно тя

действително се чувстваше добре: тяхното глезене бе заличило другите им емоции.

„Знаех си, че постъпвам правилно, като повиках Дев“ — помисли си тя, докато наблюдаваше неговото матово, усмихнато лице и слушаше плътния му глас, докато той говореше на Мати. Той влизаше в тон с настроението й, поддържаше я и я подкрепяше както възглавничките зад нея.

Дори Дейвид бе трезвен. Тя бе чула гръмкия му смях на няколко пъти. Бе дори любезен с Нийвс! Хелън улови одобрителната усмивка на Харви, преди той да отмести поглед от нея и да види Хари, който водеше приятелски разговор с Елизабет. Главата й бе сведена, но слушаше това, което й се говореше…

Не можеше да се отпусне. Седеше в един плетен стол, облечена в бледозелена рокля от шифон. Седеше изправена, полата й — разпиляна около нея, краката — кръстосани, боси, загорели от слънцето и обути във високи сандали с каишки. Но непрестанно въртеше чашата си с ръце. „Дали не е заради Мати?“ — помисли си Хелън обезпокоена. Тя бе привлякла вниманието на всички към себе си, както обикновено. А може би това беше, защото говореше за миналите времена… „Дали за Елизабет ситуацията беше предизвикателство? За какво?“ — Хелън мислеше смутена. Все пак Мати показваше правото си да бъде включена като член на семейството било то и формално.

Кас подаде чашата си, когато Мозес за втори път мина с кафеника.

— Да, моля… и още малко арманяк.

Тя му се усмихна, докато той минаваше из групата с величествена и спокойна походка, като разсипваше по чашите с една ръка кафе, а с другата — ликьор.

Кас протегна ръка, взе си от дребните сладки и отхапа с удоволствие. А не биваше… „О, по дяволите — помисли си тя и си взе отново. — Не тази вечер.“

Отпусна се върху възглавничките и притвори очи. После усети миризмата на жасмин, който растеше в големите каменни саксии под прозорците, примесена с тази на магнолиите, които приличаха на звезди между листата на голямото дърво, което растеше на ъгъла на къщата. Усети богатия аромат от пурата на Харви да се смесва с техния

мирис, както и приятното, изпълващо устата със слюнка, благоухание на кафе. „Това се нарича живот“ — помисли си Кас със задоволство. То щеше да покаже на Елизабет, че тук невинаги се води борба. А също и че може да се разбере с Мати… Тя отпи от брендито. „И двете можем да се споразумеем за нещо, а и всеки друг може — помисли си тя, опиянена от алкохола. — Но да благодарим на Господ, че Дев е тук.“ Тя отвори очи с намерение да му се усмихне, но замръзна на място. Той продължаваше да слуша с разбираща усмивка бръщолевенето на Мати, но гледаше Елизабет Шеридън.

Кас рязко се изправи. Исусе! Тя можеше да разбере този поглед. Очите й се отправиха към Елизабет, която в същото време изпи чашата си, след което се наведе напред, за да я сложи върху масичката пред себе си. Но тогава очите й се срещнаха с тези на Дев Лафлин и Кас видя, че тя застина неподвижно, прикована от погледа му.

Кас почувства, че сърцето й се свива от ужас, сякаш някой го стискаше с ледени ръце. Тя искаше да скочи и да застане между тях, да ги раздели. Но тогава Мати постави ръка върху Дев и той обърна глава към нея, сам разрушавайки връзката. Кас видя как ръката на Лиза направи рязко движение и вместо да остави чашата на масата, тя я изпусна. Чашата падна долу и се разби. Хари веднага започна да събира парчетата и Кас чу Елизабет да казва:

— Съжалявам… толкова съм непохватна. — Но изговаряше думите механично, а лицето й бе безизразно.

— Не се притеснявай — каза Хелън успокоително, въпреки че чашата бе от руски кристал и беше от комплект, принадлежал на Катерина Велика. Когато всички парчета бяха събрани, Мозес ги отнесе в салфетка.

„Господи! — помисли си Кас, като стенеше вътрешно. — Исусе Христе! — Тя изпи брендито на един дъх и чу как чашата иззвъня при допира със зъбите й. — Но, за бога — каза си, ядосана на себе си, — не бъди глупачка! Откога си станала Мадам Жа Жа, която вижда и знае всичко?“ Но тя разбираше — въпреки че Дев отговаряше на Мати и й казваше нещо, което я караше да се смее, въпреки че той вече не гледаше към Елизабет, тя го усещаше с всяка клетка на тялото си. Всичко се съдържаше в погледа, който му отправи. „Исусе Христе! — помиели си Кас. — Трябва да спра всичко това.“

— Какво ще кажете за малко музика? — попита високо тя.

— О, да… — присъедини се радостно Хелън. — В такава нощ като тази… — Тя се обърна към Нийвс. — Ще ни посвириш ли, скъпа?

Нийвс се изчерви. Тя бе добра пианистка и прекарваше доста време на пианото.

— Хайде, посвири — заповяда й Мати.

Но Нийвс гледаше Дев. Той й се усмихна.

— Да, давай, Нийвс.

Плътният му звучен глас накара Нийвс да потрепери. Кас, която гледаше в друга посока, видя начина, по който Елизабет се размърда, сякаш този дълбок мъжки глас я бе прихванал здраво. О, господи! Кас искаше да извика.

— Добре — каза Нийвс.

— А Мозес ще отвори прозорците, за да чуваме всички — съобщи Хелън, като кимна към Мозес и той последва Нийвс.

— Тя свири много добре — с гордост Хелън увери Елизабет. — А ти обичаш музика, нали? Идеята ти е добра, Кас. — Тя отправи одобрителна усмивка към нея. А тази, с която Кас й отговори, сякаш бързо се стопи.

Прозорците на бялата дневна се отвориха и скоро звукът от пианото марка „Бечстайн“ се понесе навън. Нийвс свиреше безупречно и с чувство, но малко нервно, преди да се отпусне. Започна с Дебюси и продължи с бавен, тъжен валс на Шопен. Когато излезе на терасата, срамежливо приемаща аплодисментите, баща й каза:

— Не спирай.

А тя отвърна:

— Мислех си, че Дев може да посвири на китарата…

— Още по-добре! — възкликна Мати.

— Дори не знам дали още мога да свиря — каза Дев. — Беше доста отдавна.

— О, аз постоянно я настройвах — наивно каза Нийвс. — Съхранявала съм я добре.

Мати се изсмя.

— Ако ме питаш, китарата не е единственото нещо, за което се е грижила.

Нийвс се изчерви, но Дев отговори:

— Това е хубаво.

Лицето й още повече пламна и тя избяга в къщата.

Мати потупа Дев по ръцете, премрежила поглед.

— Не мога да разбера както правиш — отбеляза тя невинно, — но винаги си успявал.

Всички се разсмяха, но това, което Кас чу, бе изскърцването на стола на Елизабет Шеридън, когато го обърна с облегалката напред, за да избяга от погледа на Дев.

Нийвс се върна, като носеше със страхопочитание обвитата в копринен калъф китара и гледаше загрижено, докато Дев го развиваше. Оттам се показа красива класическа испанска китара. Той прокара пръсти по струните, коригира я и каза:

— В отлично състояние е. — Гледаше към Нийвс, която пристъпваше от крак на крак въодушевено.

— О, ще ти трябва столче! — възкликна тя.

След което донесе едно, постави го с уважение в краката му, а той сложи единия си крак върху него и я дари с ослепителна усмивка, от която тя отново се изчерви от удоволствие.

— Добре, какво да бъде? — попита Дев.

— Нещо испанско, разбира се! — каза укорително Мати. — Нещо от онези цигански парчета.

— Като това?

Дев започна да свири, като отмерваше ударите по китарата с типичното потупване на пръстите върху дървото.

— Точно това! — започна да щрака с пръсти Мати. Ритъмът караше краката да потропват, а очите да блестят.

— Мъж с много таланти — прошушна Хари на Елизабет. — Ако не правеше филми, можеше да изкарва пари като концертиращ музикант.

Елизабет не отговори.

— Това беше чудесно — каза Хелън, след като аплодисментите затихнаха. — А няма ли да ни изсвириш една от онези тъжни мелодии? Забравих как се наричаха. Моля те, Дев. — Големите й очи го гледаха умолително, а тъжната й трепетна усмивка го принуждаваше.

— За теб — всичко — каза Дев и Хелън го възнагради с един от своите изгарящи погледи. Този път, докато първите звуци на китарата зазвучаха в лекия, изпълнен със сладост въздух, кристалночисти и оставени там за момент, преди да се разпръснат като красив фойерверк, Кас усети как Елизабет потрепери. Тя изтръпна. Той сякаш

свиреше на нея. Музиката приижда на вълни, изпълнена с тъга, китарата пулсираше страстно, докато очите се затваряха, а пурите оставаха недопушени между отмалелите пръсти. Но Кас седеше в стола напрегната, очите й бяха приковани в Елизабет, която отново премести стола си в сянката на един цветен храст. Луната се прокрадна между листата и леко освети лицето й и това, което Кас видя, я накара да прехапе устни. Елизабет бе преобразена. Кас не можеше да повярва, че това красиво, агонизиращо лице бе същото онова сурово и безчувствено, което тя бе повярвала, че единствено него Елизабет притежава. Тя *можеше* да чувства. На него бе изписано всичко. Но хвърляйки бърз поглед наоколо, Кас видя, че никой не забелязва промяната. Те все още седяха със затворени очи. С изключение на Дев. И пак гледаше към Елизабет. След това, с още по-голям ужас, Кас забеляза, че той се бе преместил така, че да я вижда по-добре. Кас искаше да извика „Не! Не! Не трябва да я гледаш така! Не трябва да я караш да…“ През последните седмици бе свикнала с отрицателните отговори на Елизабет и тази промяна я объркваше, сякаш, без да иска, се бе препънала в нещо много лично.

Под студената външност се криеше едно добре изострено възприятие. Същият този вътрешен радар, който предупреждаваше за приближаващо бедствие, регулираше и вътрешните й чувства, но досега тя не бе почувствала нещо такова към Елизабет Шеридън. Докато бяха работили заедно, разговаряли и установявали връзка, без да осъзнава, Кас се бе обвързала емоционално с нея. Възхищението от възможностите на Елизабет, от начина, по който тя възприемаше, и скоростта, с която го правеше. Всичко това караше Кас да се отнася благосклонно към нея. Въпреки че от другата страна нямаше отговор, уважението й не намаляваше! На това се казваше работар! Те двете можеха да управляват света! Това я бе въодушевило, можеше да й дава тласък до края на дните й. И когато чрез мъгляви и предпазливи подмятания тя бе открила, че нищо в живота на Елизабет или пък в главата й не би я отклонило от поставената задача, тя разбра как уважението й се превръща в жар. В мислите си виждаше двете като партньори: две волеви, независими жени — и двете свободни, които насочват силата и енергията си върху работата и придобивките.

В съзнанието й те вече бяха сила, която не бе за подценяване. Те се бяха отдали изцяло на едно нещо — организацията „Темпест“.

Сега Кас гледаше глупаво върху парчетата от разбити мечти. Дев Лафлин отново го бе направил. Но сега на Елизабет Шеридън! *Елизабет Шеридън!* Не, това не бе възможно. Елизабет имаше имунитет към мъжете. Нито веднъж не бе говорила за тях, още повече за един определен мъж. Дори когато Кас бе казала шеговито:

— Осъзнаваш ли, че ръководенето на организацията ще ти отнема цялото време? Ако мислиш да се омъжваш и да имаш деца…

— Не, не мисля — бе отговорила Елизабет с равен глас. — Това не е за мен.

— Сега не е, но никога не можеш да бъдеш сигурна за бъдещето — бе продължила Кас, за да се увери.

— Мога — бе казала тя. — Това не е за мен — бе повторила отново.

— Какъв е проблемът? — бе попитала Кас небрежно, но предизвикателно. — Не ти ли харесват мъжете?

Зелените очи я погледнаха безчувствено.

— Какво може един мъж да направи за мен, което аз не мога?

„Което означава — си бе помислила радостно Кас, — че те не правят нищо!“

„Грешка — мислеше си сега отчаяно. — Грешка, грешка, *грешка*!“ Защо не бе обърнала внимание на внезапната студенина към Дев, граничеща с грубост, когато двамата дойдоха от къщата на плажа? Тя говореше с него само когато той се обръщаше към нея, и то доста неприветливо. Още от първия миг тя бе обсебена от неговото влияние.

Кас премести поглед към Дев. В него имаше омраза. „Това е твоя *грешка*! Ти, с твоето животинско привличане, което винаги излъчваш.“ Почувства се предадена от него и от Елизабет, защото се бе поддала на чара му.

Като по даден знак очите на Елизабет се отвориха и тя погледна към Дев. При този поглед Кас би се олюляла. Той бе една явна връзка. Струваше й се, че дори чува трептенето… Тогава осъзна, че това бе Мати. Дев бе подхванал една от песните на Грандос и внезапно Мати запя. Пееше на испански, Дев я бе учил и звукът бе автентичен и гърлен. Постепенно гласът й се извиси, достигайки високите тонове, и завърши с великолепно възклицание.

Всички заръкопляскаха, а Хелън, ентусиазирана, стана и прегърна Мати.

— То бе в мен, просто го оставих да се изяви — възпротиви се Мати със светнал поглед.

Всеки се бе включил в някакъв разговор и се местеше от място на място, но Кас не посмя да свали очите си от Елизабет, чието лице отново възвърна нормалното си изражение. Кас премигна. Елизабет се изправи, мина покрай Дев, без да го забелязва, и малката групичка замлъкна в очакване. Лицето на Мати бе напрегнато и надменно, когато вдигна поглед към нея. Но гласът на Елизабет звучеше почтително, когато каза:

— Нищо чудно, че те наричат Божествената Дива.

Мати избухна в плач.

Кас се сепна, когато някой каза:

— Какво има, Кас?

Това бе Харви, който я гледаше загрижено.

— Нищо — излъга тя и за да избяга от невярващия му поглед, бързо добави: — Боли ме глава… това е всичко. — Сега не лъжеше. Главата й се цепеше от брадвата, която я бе ударила и която все още бе там.

— Много пушиш — каза той с неприязън, като гледаше цигарата в ръката й и още една да гори в пепелника, която той загаси, като въздъхна и поклати глава.

Хелън се присъедини към тях и седна до Кас.

— Какви хубави думи каза на Мати — каза тя, имайки предвид коментара на Елизабет, след който Мати, твърде превъзбудена, бе отнесена от Дев, обвила ръце около врата му и заровила глава в гърдите му, а Нийвс ги последва.

— Е, аз разбрах, че тя обича музиката — каза важно Харви. — Когато я посетих в апартамента й, забелязах, че има първокласно стерео и голяма колекция от дългосвиреща плочи.

— Да, знам — съгласи се Хелън. — Показах й колекцията на Ричард и тя бе много ентусиазирана.

— Кога? — попита подозрително Кас, но бе нетърпелива да разбере.

— О… преди известно време — отвърна неопределено Хелън. Тя наблюдаваше разотиващата се група.

— Каква приятна вечер бе тази — каза тя щастливо. — Украсена от непроменения глас на Мати.

„Което е нещо повече от мен“ — помисли си Кас. Тя също се огледа.

— Къде е Елизабет?

— Оттегли се — отговори Хелън, като стана. — И аз ще направя същото… Това бе една вълнуваща вечер.

Харви веднага се изправи.

— Позволи ми да те придружа. — Той й подаде ръката си и двамата се отдалечиха, като вървяха един до друг.

Кас стана и отиде до масата с бренди, наля си едно двойно и го изпи наведнъж.

— Всички ли са възнаградени? — чу тя Дев да казва и се обърна към него. Той се връщаше сам.

— Да. Тя е в леглото, но окрилена.

— Изсвири тази песен нарочно, нали? — попита Дейвид с възхищение.

Дев само се усмихна.

— Е, тя е една от любимите й…

Дейвид го бутна по ръката:

— Ти, лукави дяволе!

Кас се отправи към тях.

— Как върви бизнесът с филми? — попита глупаво тя.

— Само на загуба и в ръцете на дявола — отговори спокойно Дев.

— Все още ли не печелиш?

— Какво имаш предвид под „все още“?

Невъзмутимо, без да сваля очи от лицето му, тя продължи:

— Ако имаш нужда от помощ, защо не опиташ с Елизабет? Тя е запалена по киното. Гледала е всеки един от твоите филми по няколко пъти…

— Наистина ли? — отговори Дев учтиво, но загадъчно, докато си сипваше питие.

— Дали е така! Аз трябва да знам… аз съм най-близо до нея от всеки друг.

Дейвид се засмя. Смехът му напомняше звука на чупещи се чаши.

— Това вече е върхът на всичко!

— Все пак какво мислиш за нея? — настоя Кас.

— Тя е много красива.

— Нали? — Лицето на Дейвид просветна. — Виждал ли си някога такова лице? — Той въздъхна. — Искам да го нарисувам.

Кас за малко не си изпусна чашата.

— Само ти не!

Бе го видяла как следва Елизабет като кученце — нещо, което Елизабет бе пропуснала да забележи. Но сега изразът на лицето му бе замаян, мечтателен.

— Тогава защо не го направиш? — каза тихо Дев.

Сега пък Дейвид зяпна и се изчерви, свивайки се.

— Е… — Виждаше се как той отчаяно търси някакво оправдание. — Тя, изглежда, никога няма свободно време… работата с Кас и всичко останало.

— Само сутрините! — отвърна безмилостно Кас, като му препречи пътя.

— Да… е… само си *мислех* за това — каза бързо Дейвид.

— Попитай я — намеси се Дев, заковавайки със светлосините си очи Дейвид на стената. — Тя само може да ти откаже.

Дейвид се изчерви.

— Да — промърмори той, — но по такъв начин… — Той се обърна и макар да създаваше впечатление, че бавно се отдалечава, всъщност бягаше.

— Пак се провали — каза презрително Кас. — Да се кланя пред олтар. — След това продължи с преднамерено равен тон: — Разбира се, тя е зашеметяващо красива… не мислиш ли?

— Да. Тя е красива — каза Дев с глас, който не изразяваше отношение към този факт.

— Мога да спомена нещо добро за теб, ако искаш — предложи тя.

Сините му очи гледаха замислено, после се усмихна и лицето му се промени.

— Познаваш ме, Кас. Може да не позволя да ме купят, но все още мога да се продам. — Той остави чашата си. — Сега трябва да тръгвам и да дам малко време на Дейвид. Ще се видим утре. Лека нощ.

Кас го гледаше как настигна Дейвид и ги видя да изчезват надолу по стълбите по посока на къщата на плажа. „Да благодарим на Господ — помисли си тя, — че не е отседнал в къщата, при Елизабет. Тя цяла нощ щеше да седи и да чака пред стаята му… не за да го види, а да разбере кой влиза там. Така се правеше преди. За Дев това беше задължително.“

Елизабет бе в банята. Кас я изчака да излезе, беше по хавлия.

— Здравей! — Гласът й бе радостен. — Исках да ти благодаря, че се отнесе така добре с Мати.

— Не съм направила нищо, освен че казах истината.

— Може би е така, но дойде от теб, а това бе всичко, което тя наистина искаше. Не й се сърдя, че бе толкова упорита тази вечер… Кралят може да е мъртъв, но кралицата все още е жива.

А когато Елизабет седна до тоалетната масичка, за да си среше косата, Кас попита безгрижно:

— Какво си мислеше за другия посетител?

— Не.

— Какво — не?

— Не мислех за него.

„Лъжкиня!“ — ядоса се Кас. Тя се бе предала.

— Той свири добре на китара, нали? Нашият Дев има много таланти.

— Той прави чудесни филми — каза бавно Елизабет. Тя решеше косата си с бавни движения, сякаш тактуваше.

— Искаш ли да ти помогна? — попита напрегнато Кас.

— Не! — отговорът бе бърз, почти мигновен. — Не… — повтори тя по-спокойно. — Не искам никой да докосва косата ми.

Кас я гледаше и мълчеше. Лицето й бе безизразно, очите й гледаха в една точка. Сякаш бе изтрила останалите си изражения.

Внезапно, сякаш да провокира някаква реакция, Кас каза:

— Помислих си, че ще представлява интерес за теб да го финансираш.

— Той ли те помоли?

Кас изтръпна. Отговорът й бе грешен. Правилният беше: „А защо трябва?“.

— Не, Дев винаги пита сам — бе отговорът. — Само си помислих… Е, вече прегледа тази документация няколко пъти и каза,

че си съгласна с Полин Кейл, че ще е трагедия, ако липсата на необходимите средства му попречи да прави това, което тя нарича „прекрасни и последователни творби“.

Една изящна усмивка се появи върху съвършените устни на Елизабет.

— Голямата любов няма никакъв привърженик. — Думите й бяха язвителни.

— А ти не си ли? — остро отби удара Кас.

— Но той никога не печели пари.

Кас започна да атакува.

— Самозащитата невинаги намира разпространители. При големите компании всичко е вързано.

„И Ричард ги бе вързал — помисли си тя, — но го отричаше.“

— Мислех си, че подкрепяш таланта! — обвини я тя.

— Да, така е.

Лиза отново вдигна ръка, за да завърже косата си.

— Тогава какво? Господ знае, че Дев има талант… и не само един — добави Кас многозначително. „И ако той ги упражни върху теб, аз искам да съм там и да видя“ — помисли си, но каза на глас: — Ти няма какво да губиш.

Елизабет се изправи.

— Всичко — каза тя — изцяло зависи от това, което той иска. Лека нощ, Кас.

Изглеждаше, че това изобщо не я заинтересува. Кас имаше върху какво да размишлява.

Бе започнало да се развиделява, когато слезе долу, ненамерила отговор на въпросите, които я вълнуваха. Въпреки че положи усилия, бе кисела като прокиснало мляко. Бе се успала. Само Господ знаеше какво се бе случило без нея. Дев сигурно вече е направил постъпки. А Елизабет ги е приела. Вероятно сега бяха някъде, само двамата, някъде далече, сами… и тя не знаеше къде.

Слезе по стълбите, без да срещне жива душа. Южният салон бе празен. Покривката все още бе на масата, а миризмата на прясно сварено кафе идваше от нагревателя. Имаше само за една чаша. Без съмнение — за нейната. Това означаваше, че всеки бе минал оттук и си бе тръгнал… Обзета от ярост, тя обиколи стаите, не намери никого, но когато накрая излезе на ослепителната слънчева светлина, попадна на

Елизабет, изтегната върху един шезлонг на терасата. Четеше лондонския „Таймс“.

— Къде са останалите? — Преди да си е поръчала деня, тя трябваше да знае съдържанието му.

— Видях само Харви и контесата. Госпожица Ардън още не е слязла, а Хелън се грижи за цветята си.

— А останалите?

— Предполагам, че са отишли да плуват.

„И това не е моя грижа“ — казваше интонацията й. Кас усети, че всичко у нея се надига. Разбира се! Първото нещо, което Дев прави, е да изкара „Пинта“…

Мрачното й настроение изчезна. Внезапно слънчевата светлина стана ярка, а не мъртвешки бледа. Той бе отишъл да плува! И то без Елизабет! „Виждаш ли — скара се тя на себе си, — ти *не* виждаш и не знаеш всичко.“

— В такъв случай — каза радостно Кас — защо не поиграем на хокей? Нали е почивен ден.

— Аз се надявах да работим тази сутрин — както обикновено.

Както обикновено! Сякаш нищо не се бе случило! Кас усети, че сърцето й се свива.

— Добре… както кажеш… но първо ще закуся.

— Ще се видим в офиса тогава — след половин час?

— Както желаеш — съгласи се Кас облекчено. — Твоя воля!

А когато се присъедини към Елизабет, тя веднага разбра, че вниманието й бе, както винаги, насочено изцяло към предстоящата задача. Дев Лафлин не я бе развълнувал. „Тя действително бе прилежна“ — помисли си със задоволство Кас. И тя бе тази, която погледна часовника и възкликна:

— Почти един часът е! Как мина времето!

На обеда нямаше и помен от Дев, Дейвид или Нийвс. Хелън ги уведоми, че са тръгнали преди осем и са взели кошница за пикник.

— Казаха, че ще се върнат за вечеря.

„Виждаш ли! — смъмри се отново Кас. — Ако той можеше да отиде някъде за цял ден и ако тя по-малко се интересуваше от това… Причината бе в *музиката* — каза си тя, — в нощта и в нейната магия, в Мати и всичко останало… и в моето прекалено въображение.“

Почувства се така облекчена, така сигурна, че реши следобед да си даде почивка. Сега, когато знаеше, че Дев е далече, не изпитваше недоверие към Елизабет.

— А ти какво ще правиш този следобед? — попита доверително тя.

— Ще измисля нещо… може би ще поплувам.

— Бъди внимателна, ако се излагаш на слънце — каза Хелън загрижено. — Имам един чудесен крем… Ще ти го дам. Ползвай го, кожата ти е много нежна.

Докато вървеше по плажа към шест часа, оставил Дев и Нийвс на лодката (бяха се върнали по-рано, защото един от контактите се бе счупил), и тогава, докато вървеше по плажа, Дейвид усети нечие присъствие. Като се приближи, видя, че това беше Елизабет Шеридън. Лежеше по гръб, с едната си ръка бе закрила слънцето, а другата бе оставила да лежи върху топлия пясък. Бе облечена в светъл копринен бански костюм, с развързани връзки, на фона на който лъскавата й кожа блестеше като сатен. Тя като че ли бе заспала и не усещаше как приливът приближава и рови пясъка, нетърпелив да достигне дългия, слаб крак. Дейвид остана неподвижен и се загледа. Много пъти бе усещал тялото й през тънката материя на риза или копринената на рокля, но винаги абстрактно, като произведение на изкуството. Сега в прилепналия бански костюм той го виждаше за пръв път изцяло. То изглеждаше прекрасно. Пълен и закръглен таз, стегнати и равни бедра, по-големи и по-дълбоки гърди, отколкото си бе представял, порозовели от слънцето.

Имаше нещо езическо в начина, по който лежеше. Изглеждаше съвсем различно — като изоставена от контролиращия си характер, сякаш се бе хвърлила върху пясъка след някоя бурна дейност — като правенето на любов например.

Усети в себе си сладострастие, прочувственост — неща, които досега не можеше да ги свърже с нея. Тя го предизвикваше. Той стоеше и гледаше, без да има волята да я събуди или пък да я остави да лежи под жарещото слънце. Банският й бе почти изсъхнал. Изглежда, тя беше тук от дълго време. Ако не се поместеше, щеше да се намокри. А той просто стоеше и гледаше, различни мисли минаваха през ума му

и въображението му рисуваше образи, които го въодушевяваха и вълнуваха. За пръв път я усещаше като жена. Дейвид внезапно се сепна от своето похотливо желание.

И когато тя внезапно отмести ръка от очите си, от които лъхаше студенина, той разбра, че тя изобщо не бе заспивала. Почувства се виновен и обиден, сякаш бе хванат да прави неща, които не трябваше.

— Приливът идва — каза грубо. — Ако не се отместиш, ще се намокриш.

Тя седна, като се премести назад и разлюля косата си, а това още повече го въодушеви.

— Как беше плаването? — попита тя.

— Чудесно, докато не се счупи един контакт. Затова се върнахме рано.

— „Пинта“ се казваше един от корабите на Колумб, нали?

— Да. Името означава „боядисан“… Тя е червена, но цветът няма никакви политически внушения. Дев е от Смарагдовия остров.

Тя протегна ръка към роклята, сгъната до нея, и извади от джоба малка четка за коса и няколко фиби, които стискаше между здравите си зъби, докато се решеше.

— Той е наполовина испанец, нали?

— Майка му е испанка. Баща му е ирландец. Роден е в Гелуей.

— Той ти е добър приятел, нали?

— Най-добрият… Защо си толкова любопитна?

Дейвид приседна на пясъка до нея, с изправени колена, за да прикрие ерекцията си.

— Той явно предизвиква всичко — от любопитството до сексуалното влечение.

Устата на Дейвид увисна. Не бе чувал някой някога да употребява тази дума. Но тя бе едно от нещата, които тя *би* казала. Сега бе принизен до една дума.

— Ти му се възхищаваш много, нали? — попита внезапно тя.

Дейвид сви рамене.

— Не знаех, че личи — кротко отговори той.

— Както Алената буква.

Тонът й го накараха да се изчерви.

— Коя? — попита ядосано той.

— „П“ за падение или „К“ — за успех.

Устата му бе отворена, а очите му бяха като на ранен елен. Откъде му дойде това?

— Разбира се, с изключение на това — продължи тя, — че артистичният му успех е търговски провал.

— Грешката не е негова! Е — започна да се защитава Дейвид. — Има проблеми с разпространението… Ако не намериш хора, които да платят, за да гледат филмите ти, не можеш да спечелиш пари, нали? — Той грабна шепа пясък и го остави да изтече между пръстите. — Сега може би нещата ще бъдат по-различни… Не че толкова ме е грижа — побърза да добави той. — Имам свой дял във всеки един от филмите му и знам, че един ден той ще се изплати.

— Дев ли плаща всички дългове?

— Когато може — отговори Дейвид. — Познавам Дев…

— От дълго време?

— Почти от двайсет години.

— Как се запозна с него?

— В Испания… Бях там с един бикоборец, а той снимаше „Момента на прозрението“.

— Жена ти е била испанка, нали?

Последва мълчание.

— Да, тя бе братовчедка на Дев. — Гласът му бе равен, безизразен.

— Какво значи името на Нийвс? — попита тя. — Испанско е, нали?

— Да. Означава „сняг“. — Дейвид гледаше пясъка. — Тя се роди в една снежна буря в Сиера де Гуадарама.

Елизабет видя напрегнатото и мрачно изражение на лицето му и измести разговора към неща, които наистина искаше да знае.

— Как е станало така, че господин Лафлин притежава парче от тази земя?

— Ричард му го даде. — Дейвид разпиля една шепа пясък. — Те бяха добри приятели. Едно време.

— Затова ли не е идвал тук отдавна?

— Да. — Той се обърна към нея. — Мислех, че не даваш и пукната пара за някой от нас. — След това се усмихна. — Но Дев е по-различен, нали? Жените *винаги* мислят така. — В тона му имаше цинизъм.

— За това ли му се сърдиш?

Дейвид отново бе поразен.

— А кой не би му се сърдил? — защити се той. — В него има магнетизъм. Той привлича хората, по-точно жените, като железни стружки.

— И те кара да се чувстваш неадекватно.

Дейвид зяпна отново, но преди да отговори, тя го изпревари:

— Затова ли пиеш?

Лицето му отново се затвори.

— Пия — такъв съм! — отговори подигравателно.

— Какъв — пияница ли?

„Исусе! — помисли си той ужасен. — Какво направих, за да заслужа това?“ Слисването му от нейната проницателност се равняваше на омразата му към нея.

— Всички си имаме недостатъци — отговори убедено Дейвид. — Какви са твоите?

Тя прие въпроса му сериозно.

— Нямам такива.

— Господи, това е твърде сложно за мен!

— Затова ли не рисуваш повече?

„Сега е моментът“ — помисли си той. После облиза устни, преглътна и каза:

— Всъщност — речта му бе бърза и припряна — надявах се да ми разрешиш да те нарисувам.

Тя извърна глава и той с усилие срещна зелените й очи и учудването в тях.

— Мен?

— Защо не? — попита покорно Дейвид. — Заслужава си.

— Разбира се… — каза тя, сякаш го бе разбрала. — Портретите са твоята сила, нали?

Тонът й го накара да се изчерви.

— Не знам да си виждала някои от тях.

— Не съм. Кас ми каза. Също така ми каза, че някога си бил много търсен като портретист.

В думите му имаше напрежение.

— Направил съм няколко. — След това почувства, че трябва да обясни: — Направих един на Ричард… но оттогава се отказах.

— Къде е той сега? Не е тук.

— Не е. Закачен е във фоайето на Темпест Билдинг в Ню Йорк. Ще го пренесат тук, за да бъде закачен до другите.

Думите му звучаха като при екзекуция, която той с удоволствие би наблюдавал.

— Да… разбирам. Искаш да ме нарисуваш поради същата причина. — Гласът й бе саркастичен.

— Искам да те нарисувам заради себе си — каза той и лицето му се покри с червенина, а после едва не падна, когато тя каза:

— Добре.

— Искаш да кажеш, че ще ми позираш? — Вълнението му го накара да заекне.

— Да.

— О… добре… чудесно… — Беше толкова лесно, че не можеше да повярва.

— Кога? — попита тя.

— Да кажем… — Умът му работеше трескаво. — Трябва първо да приготвя някои неща — платно, бои.

— Добре — каза тя отново. — Уведоми ме, когато си готов.

Тя стана без усилие, взе роклята и сандалите и тръгна по брега с широка, лека крачка, оставяйки го да гледа след нея. Той се сепна, когато някой го попита:

— Какво направи? Уплаши ли я?

Дейвид премига срещу слънцето, докато разбере, че Дев и Нийвс бяха дошли, хванати за ръка. Подаде ръката си и Дев му помогна да стане.

— Попитах я дали ще ми позволи да я нарисувам и тя каза „да“ — просто така — отговори изумено той.

— О? — възкликна Дев и Нийвс бързо го погледна. — Значи не си загубил тръпката.

Дейвид нарочно отказа да погледне в сините му очи.

— Казах ти, когато ти писах — отвърна той разсеяно. След това смени темата. Това бе нещо, което поне засега не искаше да споделя с друг. Още повече с Дев. — Поправихте ли контакта?

— Не. Счупил се е напречно. Ще отида в доковете да го подменя.

Вечерта, преди вечеря, Кас преглеждаше „Кроникъл“, седмичния вестник на острова, когато възкликна:

— Отгатнете какво представят в „Бию“ тази вечер. — „Бию“ се казваше киното на острова.

— Изненадай ни — каза Дев.

— „Патешки сапун“ на Маркс Брадърс! О, бих прекарала един час с Гручо! Какво ще кажете всички да отидем? Да излезем?

— О, да — нека отидем! — запляска Мати.

— Кога започва? — попита Нийвс.

— Девет и петнайсет… Ще успеем, ако вечеряме по-рано.

— Разбира се — веднага се съгласи Хелън, протягайки ръка към звънеца.

Дев беше единственият, който не отиде. Той искаше да посети доковете и да смени контакта, за да могат да плават на следващия ден.

— Този път докъде? — попита Кас.

— До Кет Айлънд… на пикник.

— О, това е прекрасно! — възкликна радостно Нийвс.

— Искаш ли да дойдеш? — попита той. После се обърна към Елизабет. — А ти?

— От Кас не става моряк! — запротестира Дейвид. — Винаги я хваща морска болест!

— Не и когато морето е спокойно! — намеси се Кас.

— Утре трябва да е топло и спокойно — каза Дев! — Някога пътувала ли си с лодка? — попита той Елизабет.

— Не.

— Тогава защо не дойдеш? Петима ще се съберем на „Пинта“.

— Сигурна съм, че ще ти хареса — каза мило Хелън. — Плаването е чудесно нещо. Поне веднъж трябва да опиташ.

— Хваща ли те морска болест?

— Не.

— И аз също няма да хвана! — бързо отговори Кас, решена, че ако трябва, цял ден ще стои на макарата само да не я оставят.

— Ти ще хванеш! — промърмори Дейвид. — Винаги го правиш. И всеки път се оттегляш, когато има кавга в семейство Темпест.

— Ще пия хапчета! Идвам и толкоз. Ако ще ходим на кино, трябва да тръгваме.

Бяха осем, така че взеха големия ролс. Трима седнаха на задната седалка, трима — на допълнителните столчетата Нийвс седна до Дейвид, който шофираше. Дев ги последва с мерцедес, спортен модел. В селото зави по един път, а те продължиха по друг.

Беше почти единайсет, когато излязоха от киното с тълпата от жители, които усмихнати ги поздравяваха. Хелън се спря да поговори с няколко от тях.

— О, ето го Дев! — Нийвс се спусна към него. Той се бе облегнал на мерцедеса и разговаряше. — Трябваше да дойдеш, Дев. Беше невероятно!

— Радвам се, че ти е харесало. — Усмихна й се. А после Кас така и не разбра какво се случи.

Те се смесиха с групи от граждани, които разговаряха с един или друг от семейството, докато си проправяха път към паркинга, където бе ролсът. Тя се качи в колата, а след малко и Харви, Хелън и Мати, а Дейвид зае шофьорското място. Когато Кас погледна през тъмното стъкло на колата, за да потърси Елизабет, видя, че Дев я бе спрял с ръка и говореше нещо на Нийвс, която се обърна разстроено и дойде при другите с бавна крачка.

— Къде е Елизабет? — остро попита Кас.

— Дев ще я откара. Каза, че иска да говори нещо с нея.

Нийвс седна до баща си, но очевидно не се радваше много.

— Ти си му казала, че тя вероятно ще го подкрепи финансово — напомни й Дейвид, което накара Кас да си помисли: „Така ти е казал той…“.

— Всички ли са тук? — попита Дейвид, като се огледа.

Кас изви глава назад. Когато ролсът зави на ъгъла, Дев и Елизабет все още стояха там. После се изгубиха от поглед.

„Пак този проклет кучи син! — Кас се ядоса. — Парите, по дяволите!“

Той няма да я покани в двуместна спортна кола, за да обсъжда някаква инвестиция. Това можеше да стане и *утре*, на „Пинта“. Намеренията му не бяха добри… Но не каза ли той, че все още може да се продаде? И не беше ли ти тази, която го наведе на тази мисъл?

„Ти и твоята голяма уста!“ Тя продължи да поглежда през прозореца толкова често, че Харви каза нетърпеливо:

— Аз мисля, скъпа Кас, че можеш да се довериш на Дев да докара Елизабет здрава и читава.

„Да“ — помисли си Кас.

Нямаше и помен от мерцедеса. Когато излезе от ролса, тя се престори, че се наслаждава на ароматния нощен въздух, но очите й шареха по хълма и пътя като радар. Бе безлюден и се белееше на лунната светлина. Тя нямаше друга алтернатива, освен да последва останалите в къщата, където ги чакаха кафето и сандвичите. Изяде доста от тях, като с едно око гледаше към вратата, а с другото — към часовника. Но стана нетърпелива, като виждаше как времето минава. Когато накрая Дев влезе, бе сам. Тя го разкъса с поглед. Нямаше никаква промяна в него. Със себе си той отново донесе силното си присъствие, при което Мати се изправи и приглади с ръка косата си, Хелън се усмихна лъчезарно, а Нийвс изтича към него, нетърпелива.

— Къде е Елизабет? — попита остро Кас.

— Качи се в стаята си. Има ли още кафе?

— Студено е — отговори Хелън. — Нека поискаме топло.

— Ти къде изчезна със своята благочестивост? — отбеляза Мати невинно. В очите й проблясваше злоба.

— Трябваше да бъде възнаградена — каза сериозно Дев.

Нито в гласа му, нито в поведението му имаше нещо странно. „Може добре да се владее, когато се налага“ — помисли си Кас, побесняла от яд. Но тя бе следила времето — точно петдесет и две минути. Достатъчно, за да се случи нещо. И сега бе моментът да разбере.

— Не искам повече кафе — каза тя, като се престори, че й се е доспало. — Уморена съм, след целия този смях.

После се отправи към вратата. Не трябваше да бяга. Когато отваряше, се спря.

— Утре кога? — попита.

— Искам да тръгнем в седем — отговори Дев. — Доста път ни чака.

— Ще дойда! — обеща Кас, като добави: — Не бих пропуснала за нищо на света.

Спалнята на Елизабет бе заключена. Кас почука.

— Елизабет? Добре ли си?

— Да. — Но това сякаш не беше нейният глас.

— Исках само да ти кажа… Дев иска да тръгнем в седем часа.

Последва мълчание.

— Елизабет!

— Да. Чух те. Седем часът. — Този път гласът бе равен.

Кас доближи ухо до вратата.

— Все още ли искаш да ходиш?

Пак мълчание.

Кас завъртя топката на вратата.

— Елизабет! Сигурна ли си, че всичко е наред?

Този път мълчанието продължи толкова дълго, че тя отново завъртя топката на вратата, усещайки сърцето си да бие силно. Бе уплашена до смърт. Искаше й се да заплаче.

Внезапно вратата се отвори и тя се изправи срещу Елизабет, загърната в една хавлия, която внезапно се разтвори и Кас видя нещо, което се наби в очите й — нещо, което приличаше на одраскване. Видя тъмнокафявия цвят на лявата гърда, тъмночервените зърна, които изглеждаха наранени и отекли, а когато вдигна поглед към лицето й, забеляза подпухналата й уста.

Всичко това трая само част от секундата, докато Елизабет се загърне и каже ядосано:

— Не съм глуха. Каза седем и седем чух! Ще бъда готова. Сега ще ме оставиш ли да поспя?

Кас бе смаяна.

— О… да… извинявай… исках само да се убедя. — След това избяга.

В спалнята си тя се хвърли на леглото, скривайки лицето си във възглавницата, за да заглуши истеричния си плач.

— Кучка! Лъжец! Курва! Те са се чукали, без никой да разбере!

Тя плачеше от болка и яд върху пухената възглавница, чувствайки как гърлото я боли и я обзема отпуснатост, докато разбра

със сигурност това, което повече не можеше да отрича — един факт, който от няколко дена отлагаше да признае. Най-лошото се бе случило. Тя се бе влюбила в Лиза Шеридън.

Издание:
Вера Коуи. Богати и могъщи. Том 1
Американска. Първо издание
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1995
Редактор: Стефка Димитрова
Коректор: Мая Арсенова
ISBN: 954-17-0091-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.